

Hoa Lục Bình

Vân Du

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Vân Du
Hoa Lục Bình
Chương 1

Sĩ Nguyên giận dữ khi nghe em trai là Sĩ Tân thông báo rằng ngày mai mẹ và cha anh sẽ đến nhà của Huệ Trinh, để dạm hỏi:

– Cái con nhỏ cà khía ấy thấy đã phát ngán rồi!

Cười tủm tỉm nhìn anh, Sĩ Tân chế giễu:

– Cưới vợ thôi mà anh Ba, chứ đâu có phải bắt anh lên giàn hoả đâu.

Nạt ngang. Sĩ Nguyên hầm hầm:

– Em mà biết gì chứ?

Nheo nheo mắt Sĩ Tân đùa dai:

– Biết chứ, có chị dâu là sướng lắm đó, có người phục vụ mọi lúc mọi nơi.

Trợn mắt nhìn em, như quên đi phiên muộn Sĩ Nguyên lắc đầu:

– Anh cưới vợ chứ đâu phải mượn người ở mà phục vụ cho em tận tình như vậy?

– Hừ? Vậy chứ anh chẳng nghe người ta nói đó sao?

– Nói gì hả?

– Cưới dâu về phụ giúp gia đình.

Phẩy tay Sĩ Nguyên trề môi:

– Thời đại gì rồi chú em ?

Sĩ Tân cười to:

– A, em chỉ mới thử thôi, mà xem ra anh lại khẩn trương bênh vực vợ rồi.

Rùng mình, Sĩ Nguyên lại nói:

– Ai vô phước mới về làm dâu nhà mình.

– Sao hả anh Ba?

Sĩ Nguyên trình bày:

– Em chẳng thấy đó sao? Nhà mình lúc nào công việc cũng bề bộn hơn cả.

Sĩ Tân cãi lại:

– Có người ăn kẻ ở mà anh.

– Đành vậy! Nhưng các cô mới về nhà chồng, thường ngại ở không lắm.

Nhưng Sĩ Tân lại nói về Huệ Trinh:

– Chị Trinh con nhà giàu liệu chị ấy có đồng cam cộng khổ với mình không?

Sĩ Nguyên gật gù:

– Xuất giá tòng phu, xuất gia tòng phụ mà em, không làm cũng phải làm.

Sĩ Tân lại lắc đầu, cậu có vẻ lo, lắng:

– Nhưng em thấy chị ấy cũng đâu có tha thiết gì với anh.

– Bởi vậy mới nói.

– Liệu anh có hạnh phúc hay không?

Trầm ngâm suy nghĩ Sĩ Nguyên chép miệng:

– Có lẽ phải do trời ban mà thôi.

Bật cười chế nhạo anh, Sĩ Tân lắc đầu:

– Sao hả? Anh phó thác cho trời à?

Sĩ Nguyên ồm ờ:

– Đành duyên đành phận thôi em ơi!

Chợt sĩ Tân nhìn anh hỏi:

– Mà này, em thấy chị Ngân Thuỷ cũng rất mến anh đấy!

Sĩ Nguyên đầu lý:

– Mến và yêu là hai chuyện khác nhau.

– Nhưng em thấy chị Thuỷ dễ mến hơn đó anh.

Sĩ Tân nhận xét thêm:

– Hiền và nết na đấy chứ ?

– Cô ấy không hiền như em tưởng đâu, nghĩ vậy thôi Sĩ Nguyên không nói ra. Tưởng ý mình là đúng nên anh mới im lặng, Sĩ Tân bèn nói tiếp:

– Sao hả anh?

Gạt tay, Sĩ Nguyên đứng lên:

– Chuyện ấy cha mẹ đã tính rồi, ai mà cãi lại được.

Nhìn Sĩ Tân anh nói tiếp.

– Chuyện ấy em cũng biết rồi mà.

Cùng đứng lên theo anh Sĩ Tân có phần cứng rắn hơn, cậu nói:

– Còn em hả, em nhất định chỉ lấy người mình yêu thôi.

Thấy Sĩ Tân có ý định bước đi, Sĩ Nguyên gọi lại:

– Em đi à?

– Vâng! Em đi có chút việc.

Sĩ Nguyên cản dận.

– Em nhớ về sớm ngày mai trông coi công ty với cha.

Dừng lại Sĩ Tân ngạc nhiên:

– Vậy còn anh ?

– Hừ! Mới đây mà quên rồi sao ?

– Sao hả? - Sĩ Tân dừng lại nhìn anh - Ngày mai về miền tây rồi sao?

– Ủ, anh đi khảo sát tình hình trên ấy.

Quay ngược trở lại Sĩ Tân bảo đùa:

– Này lên trên đó đừng để mấy cô miền tây hốt hồn đấy.

Lắc đầu nhìn em Sĩ Nguyên cũng cười theo:

– Em làm như anh đẹp trai lắm không bằng.

Vừa bước đi Sĩ Tân vừa nói:

– Anh vừa đủ để mấy cô phải chết mê chết mệt thôi.

– Cái thằng.

0 0 0

Ngân Thuỷ vẻ mặt hăm hăm nhìn mọi người ai cũng chẳng hiểu tại sao hôm nay cô lại như vậy, có người thì thầm:

– Sao vậy hả?- Trưởng phòng sao lại kém vui như vậy?

– Ai mà biết được?

– Có lẽ bị bồ cho de rồi cũng nên.

– Suyt! Bà ấy nghe có mà chết.

– Sợ gì hả? Cùng lắm là đuổi việc thôi. Nhưng liệu bà ấy có khả năng ấy không?

– Quyền là ở ông giám đốc Sĩ Nguyên cơ mà.

– Đúng lắm!

– Trật tự!

Ngân Thuỷ hét lên, cô nhìn mọi người rồi nói tiếp:

– Họp chứ đâu phải nhóm chợ?

Mọi người lè lưỡi, chẳng ai bảo ai, hội trường im phăng phắc:

– Bắt đầu từ hôm nay chúng ta sẽ làm tăng ca!

Cả mọi người kêu lên – Há?

– Lại tăng ca sao?

– Tăng ca thì thêm tiền có sao đâu?

– Nhưng chưa có lệnh của giám đốc mà!

– Lâu nay vẫn vậy đó!

– Nghe đâu giám đốc đã về miền Tây để khảo sát mặt hàng đang đưa ra thị trường.

Tuấn Khải, tài xế lái xe cho công ty bước vào một cách vội vã, thông báo:

– Chiều nay, anh chị em khỏi phải tăng ca.

Có tiếng vỗ tay:

– Sướng quá?

Ngân Thuỷ ngạc nhiên tròn mắt nhìn Tuấn Khải:

– Sao thế hả?

– Giám đốc vừa mới điện về, nói như vậy.

Ngân Thuỷ lẩm bẩm:

– Lại bày trò gì nữa đây?

Tuấn Khải nhìn Ngân Thuỷ khó hiểu, anh hỏi:

– Em sao vậy?

Ngân Thuỷ lắc đầu:

– Có sao đâu!

Tuấn Khải cười, và anh nhận xét:

– Em có hơi cau có với mọi người.

Đứng lên Ngân Thuỷ thản nhiên đáp:

– Họ nhiều chuyện trong lúc họp.

Tuấn Khải khuyên:

– Dù sao em cũng nên nhã nhặn một chút họ sẽ hợp tác với em thôi.

Nguyêt anh một cái Ngân Thuỷ dài giọng:

– Anh làm như mình giỏi lắm không bằng.

Vẫn giữ nụ cười trên môi, Tuấn Khải lắc đầu:

– Anh chỉ nói lên thật sự mà thôi.

Ngân Thuỷ dờ chứng:

– Ai mượn anh tài lanh xen vào chuyện người khác.

Tuấn Khải thấy cô giận nên chống chế:

– Anh muốn tốt cho em thôi.

Ngân Thuỷ kênh mặt:

– Anh chỉ là người giúp em học vi tính thôi đó nha.

– Anh hiểu mà!

Mấy công nhân đã lần lượt ra về. Tuấn Khải cùng Ngân Thuỷ là hai người bước ra cuối cùng, Tuấn Khải lại nói:

– Có phải em bực vì sự vắng mặt của Sĩ Nguyên không?

Hiểu ý Tuấn Khải hỏi một câu châm chích mình nên Ngân Thuỷ gật đầu cho bỏ ghét:

– Có lẽ là vậy!

Dừng lại Tuấn Khải lại nói:

– Nhưng anh ấy đâu có để ý đến em.

Nhún vai Ngân Thuỷ nói rất tự tin:

– Thời gian, nhất định thời gian sẽ trả lời điều đó.

Nhăn mặt Tuấn Khải vô cùng khó hiểu:

– Em chịu chờ đợi một cách vô vọng à!

– Biết thất bại nhưng tôi vẫn cứ phải hy vọng.

Lắc đầu chào thua, Tuấn Khải cảm thấy thất vọng trong lòng:

– Thật là khó hiểu, tại sao em chẳng thực tế chút nào vậy?

Ngân Thuỷ biết Tuấn Khải rất yêu mình. Nhưng tim cô lại khắc ghi hình bóng khác, biết làm sao hơn?

Tuấn Khải lại nói, giọng anh tha thiết:

– Ngân Thuỷ à, anh vẫn chờ em! Chờ đến khi nào em nghĩ đến anh thì thôi.

Ngân Thuỷ nhìn anh, cô lắc đầu từ chối:

– Anh làm như vậy thì không có lợi ích gì đâu. Hãy tìm cho mình nguồn vui mới đi anh.

– Anh vẫn chờ em Ngân Thuỷ ạ!

Tuấn Khải bước đi, Ngân Thuỷ cảm thấy cũng xót xa. Nhưng mà biết làm sao hơn. Ngược lại Sĩ Nguyên luôn hờ hững với cô.

Ngân Thuỷ tỏ ra rất lễ phép trước mặt ông chủ:

– Thưa tổng giám đốc, cháu muốn đề nghị ạ!

ông Sĩ Định buông tờ báo xuống bàn nhìn cô:

– Gì thì cô cứ nói đi!

– Vâng ạ! Chiều qua có lệnh tăng ca của tổng giám đốc. Nhưng mà ...

Biết cô sắp muốn nói gì nên tổng giám đốc ngăn:

– Chuyện ấy à? Do ta phát lệnh xuống tạm ngưng đấy.

Hơi ngạc nhiên Ngân Thuỷ nhìn ông:

– Sao ạ?

Đổi tư thế ngồi ông nói:

– Chờ Sĩ Nguyên đi khảo sát về ta sẽ làm sau.

– Nếu như vậy cháu e chúng ta sẽ trễ hẹn ạ?

Ông nhìn cô rồi nói:

– Không đâu, với số lượng công nhân như thế sẽ chẳng thiếu bao giờ.

Ngân Thuỷ lại thông báo:

– Trong kho không có hàng tồn đâu ạ!

Xua tay ông lại nói:

– Điều này ta cũng đã xem sổ sách. Cô khỏi phải bận tâm.

Biết cô ta đang đeo đuổi con trai mình nên bà Ngọc Trâm xen vào:

– Cô nên làm đúng theo yêu Cầu của công ty.

Ngân Thuỷ cảm thấy lúng túng:

– Vâng ạ !

Bà lại nói tiếp:

– Tôi lại nghe anh chị công nhân phản ánh về cô nhiều lắm đó, về thái độ và lối cư xử với anh em.

Ngân Thuỷ cố bào chữa:

– Dạ, đó là vì cháu muốn họ làm tốt công việc thôi ạ!

Bà lại khuyên:

– Nhưng cũng đâu cần cứng nhắc đến như vậy.

– Dạ, cháu biết rồi ạ!

Bà lại nghiêm giọng:

– Anh chị em ở công ty này nhà rất xa. Việc tăng ca cũng nên sắp xếp lại, để họ an tâm mà công tác.

Ông Sĩ Định xen vào:

– Điều này anh và Sĩ Nguyên cũng đã bàn rồi. Chuyến này về là xúc tiến làm ngay.

Bà Ngọc Trâm gật gù:

– Chúng ta hỗ trợ đời sống cho họ tốt thì hiệu quả sẽ tốt hơn.

Ông nhìn vợ:

– Em an tâm, anh và Sĩ Nguyên đã có kế hoạch rồi.

Mặc dù rất nghiêm khắc với con cái, nhưng việc đối đãi với công nhân với mọi người thì vợ chồng ông không chê vào đâu được, ông Định lại lên tiếng:

– Nếu không còn gì thì cô có thể về.

Thấy không còn nấn ná lại làm gì nên Ngân Thuỷ lễ phép nói:

– Vâng cháu xin phép về ạ!

Ngân Thuỷ đi rồi, bà nói với chồng:

– Cô ấy coi cũng được ấy chứ!

Ông thì thở dài:

– Phiền một nỗi con mình không thấy đó bà ơi.

Chiều xuống, cái nắng đã êm dịu, miền quê Trở nên êm ả. Mỹ Thuận một

mình đi tản bộ dọc theo bờ sông nhìn đám lục bình trôi dạt trên sóng lòng Mỹ Thuận có gì đó vương vấn.

Ngày mai này cô đã lên thành phố tìm việc làm. Dù lòng không muốn nhưng cô phải ra đi, vì thương người mẹ già đau yếu.

Một đê lục bình vướng vào cây cầu gần đó Mỹ Thuận thích nhìn màu tím của hoa lục bình. Xa quá hả, Mỹ Thuận rơi tõm xuống nước, hụt chân, hai tay cố ngoi lên, nhưng càng cố người cô càng ra xa hơn. Vô vọng. Mỹ Thuận nhắm mắt xuôi tay chờ cùi chét ...

– Cô tỉnh rồi à, mở tròn mắt nhìn ngơ ngác, Mỹ Thuận bật ngồi dậy:

– ông ... đã,.. đã ...

Người thanh niên bật cười lắc đầu:

– Tôi tên là Sĩ Nguyên.

Mỹ Thuận vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ:

– Tôi đâu muốn biết tên ông làm gì.

– Ơ ...

Mỹ Thuận gay gắt:

– Ơ ... ơ cái gì? ông đã làm gì tôi?

Nhìn cô chăm chăm Sĩ Nguyên lấy làm lạ:

– Cô sao vậy?

– Sao là sao?

Sĩ Nguyên lắc đầu:

– Cô không được bình thường chắc.

Trố mắt nhìn anh Mỹ Thuận bèn nói:

– Tôi mà không bình thường ư ? Ông thì có!

– Cái gì? Tôi à?

– Vậy thì sao hả? Sĩ Nguyên lắc đầu ngao ngán:

– Đúng là xúi quẩy. Giúp nhân, nhân trả oán thật mà.

Ngồi co ro lại Mỹ Thuận vẫn giọng gay gắt:

– Lúc này anh làm sao để cứu tôi hả?

Sĩ Nguyên cũng nhìn Mỹ Thuận:

– Bế cô vào lòng mang lên, chứ còn sao?

Trợn mắt nhìn Sĩ Nguyên, Mỹ Thuận hỏi lại:

– Anh ôm tôi ư ?

– Vậy chứ sao?

Mỹ Thuận tức giận quát:

– Đồ tham lam, đồ cơ hội ...

Sĩ Nguyên nhú mày nhìn cô:

– Trời đất !Tôi cứu cô để cô mạng vậy sao?

Mím mỗi, nhớ lại cảnh mình nằm gọn trong vòng tay của anh ta mà điên tiết:

– Anh lợi dụng cơ hội ấy để ăn hiếp tôi hả?

Lắc đầu Sĩ Nguyên cười nhạt:

– Cô thật chẳng biết điều chút nào, thật là làm ơn mắc oán.

Mỹ Thuận liếc Sĩ Nguyên một cái rõ dài:

– Nhìn thấy là biết người không đàng hoàng rồi – Cô. Sĩ Nguyên vung tay, anh lắc đầu nhìn Mỹ Thuận cau có:

– Cô thật là chẳng biết điều gì cả.

Vừa nói Sĩ Nguyên vừa đưa tay vuốt lại mái tóc bị ướt sũng:

– Thật là xúi quẩy.

Mỹ Thuật cũng bắt đầu thấy lạnh, cô ôm tay vào ngực rúm người lại. Bóng chiều ráng đỏ một góc trời, nhớ lại cảnh tượng lúc mình sắp chết đuối, cô lại rùng mình. Nhưng chẳng hiểu sao cô chẳng mở lời để cảm ơn anh ta được. Dù biết rằng nếu không có anh mình đã làm chông chết trôi rồi.

Mặc dù bị cô nói như tát nước vào mặt nhưng Sĩ Nguyên cũng không để cho cô phải bị cảm lạnh, nên nhường chiếc áo khoác lại cho cô:

– Tôi nhường cho đây !

Vừa nói anh vừa khoác chiếc áo qua vai cô:

– Về thay quần áo kẻo cảm lạnh bây giờ.

Thái độ và lời nói của anh ta làm Mỹ Thuận bứt cẳng thẳng:

- Tôi ... không cần đâu. Anh cứ để mà mặc.

Sĩ Nguyên nói như pha trò:

- Một chút ướt như thế này không thể quật ngã được tôi đâu.

Nói rồi Sĩ Nguyên bỏ đi. Mỹ Thuận giật mình nói với theo:

– Nhưng còn chiếc áo sao hả?

Sĩ Nguyên quay lại mỉm cười bảo:

– Qua cầu gió bay. Thôi về đi kẻo lại chết hụt nữa đấy, may mắn không đến lần thứ hai đâu.

Mỹ Thuận lẩm bẩm:

– Trời đất! Tự nhiên mình phải nợ anh ta chiếc áo vậy sao?

Biết làm sao hơn khi mà bóng anh ta đã khuất, sau hàng cây.

Thế là cuộc lên thành phố tìm việc làm thất bại. Và hôm ấy Mỹ Thuận bị cảm lạnh sốt li bì. Thảo Sương cô bạn thân nhất của Mỹ Thuận phải kêu cô dậy:

– Mỹ Thuận dậy đi!

Nhường mắt lên, nhận ra cô bạn thân cùng xóm Mỹ Thuận gượng dậy:

– Máy giờ rồi?

Thảo Sương vừa ngồi cạnh vừa đáp:

– Gớm! Gần mười một giờ rồi đấy!

Mỹ Thuận giật mình kêu lên:

– Hả? Đã trưa rồi sao?

– Vậy chứ mi bảo rằng mấy giờ?

Mỹ Thuận lo lắng:

– Vậy còn chuyển đi thành phố của mình.

Thảo Sương nhẹ nhàng an ủi:

– Nay đi không được thì ngày mai. Mi làm gì mà hốt hoảng lên vậy hả?

Mím môi, nghe miệng mình đắng ngắt, Mỹ Thuận nhăn nhó:

– Mi rót giùm ta ly nước.

Đưa ly nước cho bạn, Thảo Sương lại hỏi:

– Mi định đi thành phố thật sao Gái nhỏ.

Gật đầu Mỹ Thuận thở dài:

– Phải, mi cũng thấy hoàn cảnh của ta rồi mà.

– Nhưng cũng chưa đến nỗi nào mà.

Lườm bạn Mỹ Thuận mỉm cười đùa:

– Khi đi ăn mày mới tính hả?

Thảo Sương chột buồn:

– Nhưng xóm mình mà vắng mi rồi chắc là buồn lắm Gái nhỏ ạ!

Mỹ Thuận nghe bạn ca cẩm cũng phải phì cười:

– Trời, mi than thở sao giống Lan đưa Điệp đi thi quá vậy?

Lườm bạn, Thảo Sương chu môi:

– Ta nói thật, còn mi cứ đùa mãi.

– Đùa đâu mà đùa. Chính ta cũng đang buồn thấy mồ đây nè.

Thảo Sương nói liền:

– Vậy thì mi đừng có đi nữa Gái nhỏ ạ!

Vẻ đăm chiêu, Mỹ Thuận thở dài:

– Mình phải đi thôi, tìm việc làm để giúp mẹ chứ ?

Rất hiểu ý bạn! Nhưng cô biết vắng mình bạn sẽ buồn. Mỹ Thuận không đành lòng, nhưng nghĩ tới mẹ cô cảm thấy xót xa hơn. Cô an ủi:

– Thỉnh thoảng rồi mình về thăm bạn.

Thảo Sương nói lấy:

– Một tháng rồi đến một năm chứ gì?

Bật cười, Mỹ Thuận bĩu môi:

– Mi làm như là ta bỏ mẹ mình đi luôn không bằng.

Xua tay Thảo Sương lại nói:

– Dù gì thì ta cũng đâu buồn bằng người ta.

Mỹ Thuận liếc ngang.

– Chuẩn bị nói bậy rồi đó!

– Không bậy đâu, mà có bậy thì cũng trúng trăm phần trăm.

Hai người cười khúc khích. Chợt thấy chiếc áo khoác kiểu nam, Thảo Sương vớ lấy và tra vấn:

– Nè, mi hãy khai thật đi.

– Khai gì hả?

– Chiếc áo này của ai? Sao mi có?

Mỹ Thuận nhăn nhó:

– Mi làm gì mà như công an điều tra tội phạm vậy?

– Vậy thì mi nói đi!

– Của người bạn cho mượn.

– Bạn nam!

– Ừ, anh ta là nam đó.

Bật cười, Thảo Sương lại ngồi kề bên bạn:

– Mi khai thật đi.

– Khai gì bây giờ?

– Vì sao chiều qua mi bị ướn sưng như vậy.

– Té!

Lắc đầu Thảo Sương tỏ ý không tin:

– Gái nhỏ, mi không biết nói dối đâu nha.

– Thì mình nói thật!

Thảo Sương tỏ ý giận:

– Mi chuẩn bị lên thành phố chưa chi đã thay đổi rồi.

Tròn mắt nhìn bạn, Mỹ Thuận ngạc nhiên:

– Thay đổi ư ? Sao mi lại nói thế ?

Quay mặt đi làm bộ giận hờn, Thảo Sương trách:

– Bộ không phải sao? Mỹ Thuận dỗ dành:

– Mi đừng có như vậy được không?

Thảo Sương vẫn mè nheo với bạn:

– Nếu muốn ta không buồn không giận thì mi hãy nói đi!

Nhăn mặt, nằm trở xuống giường Mỹ Thuận khe khẽ nói:

– Có gì đáng nói đâu chứ!

– Hừm! Vậy thì thôi.

Toan đứng lên, nhưng Mỹ Thuận đã kịp đưa tay kéo bạn lại:

– Vậy cũng giận được sao Được rồi ngồi xuống đây.

Thảo Sương Tươi ngay nét mặt:

– Vậy mới là Gái nhỏ chứ!

Nguyệt bạn một cái Mỹ Thuận dài giọng:

– Mi thật là quá quắc, chẳng có gì mà giấu được mi.

Thảo Sương lại giục:

– Nào, nói đi ta đang rửa tai để nghe mi thì thầm đây.

Mỹ Thuận bật cười:

– Thua mi luôn!

– Nói đi.

– Chiều qua lúc đi ngang qua cầu lộ lớn thấy đám lục bình trôi bị kẹt ở chân cầu.

Thảo Sương cướp lời bạn:

– Mi với tay hái nó chứ gì?

– Chưa được bông nào thì rơi tằm xuống sông.

Trợn mắt nhìn bạn Thảo Sương kêu lên:

– Ôi chỗ ấy rất sâu!

– Phải, mình đang chơi với tưởng chết ngộp rồi đó.

– Một anh chàng hào hiệp nhảy xuống cứu mỹ nhân. - Thảo Sương đệm vào.

– Đúng đó! Sao mi biết.

Mỹ Thuận ngạc nhiên nhìn bạn:

– Mi thấy à?

Thảo Sương lắc đầu:

– Chiều qua ta đâu có ở nhà. Thường là vậy mà. Người đẹp có chuyện là y như rằng sẽ có người cứu.

Nguyt bạn một cái, Mỹ Thuận xua tay:

– Ta ngượng chín cả người đấy.

Hiếu ý bạn nói gì nhưng Thảo Sương vờ ngạc nhiên:

– Sao lại thế hả?

– Biết rồi còn hỏi nữa.

– Biết ư ? Mà biết gì vậy hả ?

Mỹ Thuận đỏ mặt:

– Hẳn ta kể lại là ... là ...

– Là gì nào ?

– Hẳn bề ta từ dưới sông lên đấy.

Túm tùm cười đầy ẩn ý, Thảo Sương lí lắc nói:

– Oẹ quá ! Thế nào anh ta cũng chun mũi hôn mi một cái.

Giấy nầy kêu lên, Mỹ Thuận đánh liên tục vào người bạn:

– Á, con nhỏ này chọc ta quê hả?

Vẫn chưa chịu buông tha, Thảo Sương né sang một bên nói tiếp:

– Mặt anh ta lúc ấy chắc là sung sướng lắm. Vừa được ôm gọn người đẹp vào lòng được đặt nụ hôn lên đôi má đỏ ửng kia. Ôi chao! Hạnh phúc vô cùng.

Đưa hai tay bịt hai lỗ tai mặt vui vào chiếc mền êm, Mỹ Thuận cố giấu che sự xấu hổ của mình:

– Ồi, ối nhỏ nói nghe ghê thấy mồ.

Cười khùng khục, Thảo Sương lại dài giọng nói:

– Anh xin tặng em chiếc áo để làm tin.

Rồi cô cao hứng hát luôn:

“Thương nhau. cời áo í à cho nhau, về nhà mẹ hỏi, qua cầu, qua cầu, gió bay ...”.

Hết chịu đựng nổi cô bạn quá quắt của mình Mỹ Thuận chu môi:

– Thế mi có muốn như vậy không hả?

Lè lưỡi, Thảo Sương quơ chân:

- Nếu hăn mà lạng quạng, ta cho một chiêu là xi cà que luôn đấy.
- Nhưng lúc ấy ta cũng đâu có thua gì mi.
- Vậy sao?
- Bây giờ cảm thấy mình mới vô duyên làm sao?
- Sao vậy?
- Chẳng có một lời chân thành cảm ơn nào cả. Mà còn ngược lại ...
- Người lại làm sao?
- Còn sao nữa, ta chửi cho anh ta một phen đó.

Trợn mắt nhìn bạn Thảo Sương ré lên:

- Í trời, mi nói thật sao Gái nhỏ?
- Thật chứ!

Có tiếng gọi mình bên nhà, Thảo Sương đành bỏ lỡ cơ hội:

- Mình về nhé, ngày mai sẽ tiễn bạn.

Mỹ Thuận chỉ kịp gạt đầu bóng cô ta đã khuất sau cửa ...

Vân Du
Hoa Lục Bình
Chương 2

Ngân Thuỷ tươi ngay nét mặt khi biết tin Sĩ Nguyên đã quay trở về.
Phương Hà, cô thu ngân của công ty nói nhỏ vào tai của Công Luận người kết toán của công ty:

– Hừ! Nghe tin giám đốc về, mặt bà ấy tươi rói.

Công Luận mỉm cười châm chọc:

– Các cô thì ai cũng vậy thôi mà.

Kênh mặt Phương Hà phùng má:

– Đừng có mà quơ đũa cả nắm đấy nhé!

Cười cười Công Luận nói để đính chính:

– Đúng rồi, xem ra anh đã chữa em ra rồi đó chứ.

Phương Hà đứng lên ngúng nguẩy bỏ đi:

– Vậy thì tốt !

Công Luận gọi với theo:

– Ê vậy rồi giận sao?

– Hừ, ai thèm giận làm gì chứ ?

Lát sau Phương Hà bước ra, trên tay cầm hai lon nước ngọt, đưa cho Công Luận một lon rồi nói:

– Uống thấm giọng để nói cho nhiều.

Đón lấy lon nước Công Luận gật gù:

– Nói nhiều nhưng rất chính xác.

Nở nụ cười như chế giễu, Phương Hà bĩu môi:

– Biết mà, kế toán thì đâu dễ sai.

Cười hì hì Công Luận lại nói:

– Sai một con toán là bán một con trâu mà em.

Phương Hà biết Công Luận để ý đến mình, nhưng cô phớt lờ:

– Trong đầu của kế toán chỉ là những con số mà thôi.

Công Luận cười khì:

– Em chê anh khô khan chứ gì?

Lắc đầu Phương Hà nói như không hề để ý đến câu nói của anh:

– Em thấy ra đường có khối cô dòm ngó.

– Vậy sao ?

Phương Hà nói tiếp?

– Ai gặp anh cũng là may mắn rồi.

Nhìn cô không chớp mắt Công Luận lắc đầu:

– Anh cảm thấy mình vô duyên lắm mà!

– Làm gì có?

– Sao em biết vậy ?

– Thì em thấy!

– Em thấy thế nào?

Túm tùm cười Phương Hà hỏi ngược lại:

– Sao anh lại hỏi em?

Công Luận lấp lửng:

– Vì anh nghi có khả năng là em biết.

Hai người đang nói chuyện dở dang thì Sĩ Nguyên cùng Ngân Thuỷ bước vào. Vẫn là Phương Hà mau mắn hơn:

– Xin chào giám đốc!

Công Luận tiếp luôn:

– Chào anh!

Sĩ Nguyên đưa tay ngăn:

– Tao với mày mà khách sáo làm gì?

Công Luận lắc đầu:

– Chủ tớ phải phân biệt rõ ràng chứ !

Ngân Thuỷ chen vào:

– Anh ta nói cũng đúng thôi.

Sĩ Nguyên lắc đầu anh tỏ ý không bằng lòng câu nói của Ngân Thuỷ:

– Công Luận đối với tôi là đôi bạn thân từ thuở ấu thơ.

Công Luận cũng cười anh khiêm tốn:

– Nhưng đây là công ty, là nơi làm việc.

– Làm việc thì đã sao? Thoải mái thì công việc có hiệu quả hơn.

Phương Hà vốn không ưa gì Ngân Thuỷ nên nói một câu công bằng:

– Giám đốc nói thì không sai đâu. Nhưng mà người thực hiện thì không đúng.

Công Luận biết câu nói của Phương Hà có đụng chạm nên gợi mở:

– Chúng ta có tinh thần trách nhiệm với công việc của mình là tốt rồi.

Ngân Thuỷ biết Phương Hà cố tình châm chọc mình, nhưng cô vẫn thản nhiên:

– Giám đốc muốn kiểm tra tiền mặt.

Chẳng lộ chút lo lắng vào Phương Hà gật đầu:

– Vậy xin mời giám đốc.

Sĩ Nguyên nhìn Ngân Thuỷ nói như ra lệnh:

– Cô có thể đi lo việc của mình được rồi.

Nhường mảy Phương Hà tỏ ý đắc thắng:

– Nhiều người kiểm sẽ tốt hơn mà giám đốc.

Sĩ Nguyên lắc đầu:

– Đừng có nên rườm rà quá !

Ngân Thuỷ chẳng lý do gì mà nán lại, lòng vô cùng ầm ứ nhưng chẳng nói được gì ? Đành hậm hực bước đi ...

Sĩ Nguyên tỏ ý hài lòng về cách làm việc của Phương Hà:

– Tốt lắm!

– Vậy là sao hả?

– Từ nay cô hãy an tâm mà công tác.

Phương Hà nói lí nhí:

– Cám ơn giám đốc !

Công Luận cũng vui lây:

– Vui rồi nhé!

Phương Hà chu môi:

– Ai cần anh khen chứ!

Công Luận khoát tay:

– Vậy thì thôi. Ai bảo mình nhiều chuyện cơ chứ !

Sĩ Nguyên lại nói với Công Luận:

– Chuyển đi này phải nói là rất thành công.

Ngừng tay, Công Luận tiếp lời:

– Nói như vậy hàng này cũng không đến nỗi tệ.

Gật gù, Sĩ Nguyên tán thành:

– Lần này coi như tất cả anh em trong công ty có ý chí phấn đấu.

Tham gia ý kiến Phương Hà xen vào:

– Vậy thì chúng tôi hân hoan lắm rồi. Duy có điều bà trợ lý giám đốc coi bộ nghiêm khắc quá.

Nhìn cô, Sĩ Nguyên có vẻ bất ngờ:

– Có có thể nói cụ thể hơn không ?

– Nói thì được rồi. Nhưng tôi e khó mà đứng vững ở đây.

Sĩ Nguyên khuyến khích:

– Cô cứ nói đi! Chẳng ai làm gì cô đâu.

Phương Hà lắc đầu:

– Liệu giám đốc có tin không ?

Sĩ Nguyên nhìn cô lại nói:

– Cũng tùy trường hợp chứ ?

– Nếu vậy thì tôi sẽ nói.

Sĩ Nguyên lại chân thành:

– Chúng ta hãy vì công ty chứ không phải vì một người.

Phương Hà nháy mắt với Công Luận, được anh gật đầu đồng tình, cô mới nói:

– Bà trợ lý giám đốc lúc nào cũng có thái độ dưới một người và trên trăm người vậy.

– Cô có thể cụ thể hơn không ?

Phương Hà nói lên những âm ức của mình:

– Cô ấy lúc nào cũng xem chúng tôi như là ở đợ vậy.

Thấy Sĩ Nguyên im lặng, Phương Hà vẫn nói tiếp:

– Lúc nào cũng khắt khe, thậm chí còn chửi anh chị em công nhân nữa đó.

Sĩ Nguyên nhìn Công Luận như để xác minh lời của Phương Hà:

– Có những chuyện như vậy sao?

Là đàn ông Công Luận biết mình không nên nói mấy chuyện này, nhưng thái độ của Ngân Thuỷ là quá đáng:

– Phải lúc nào cũng giám đốc nói thế này, giám đốc bảo thế kia.

Phương Hà tiếp lời Công Luận:

– Chúng tôi vì nể giám đốc nên mới làm anh em công nhân rất sợ bị đuổi việc.

Sĩ Nguyên nhìn hai người:

– Có chuyện này nữa sao?

Phương Hà nhìn Sĩ Nguyên dăm dăm:

– Ngày nào đó rảnh xin giám đốc hãy xuống anh chị em mà tìm hiểu.

Sĩ Nguyên đành phải gật đầu:

– Được, ngày mai thu xếp tôi sẽ xuống.

Phương Hà cười thật tươi:

– Nghe tin này có lẽ họ sẽ mừng lắm.

Sĩ Nguyên lại nói với Công Luận:

– Cậu ra ngoài với mình một chút.

Biết có chuyện nên Công Luận đành phải đứng lên đi với Sĩ Nguyên ...

Thấy Vẻ mặt hăm hăm của Sĩ Nguyên, Ngân Thuỷ biết anh đang bức lắm, nên vội mang ra ly nước:

– Anh uống nước nhé! Sĩ Nguyên không ngược lên, mắt dán vào tập hồ sơ:

– Cô để đó đi!

Ngân Thuỷ chu môi, phụng phịu:

– Anh sao vậy hả?

– Chẳng sao cả!

Ngồi xuống cạnh anh, Ngân Thuỷ nói một câu vuốt ve:

– Em nghe nói chuyển đi vừa rồi thành công lắm mà.

– Vậy thì sao hả?

Ngân Thuỷ cong môi:

– Em thấy anh làm mặt lạ với em.

Sĩ Nguyên gật ngang:

– Cô nên làm việc đúng chức năng của mình.

– Nhưng em đã làm gì để anh phải giận?

– Làm gì thì tự cô hiểu lấy.

Mím môi cố nén ấm ức vào lòng, lời cô vẫn ngọt ngào:

– Anh không được vui à?

Nhăn mặt Sĩ Nguyên nhìn cô có ý muốn chấm dứt câu chuyện:

– Được rồi tôi không sao cả, cô có thể ra ngoài.

Mím môi, miễn cưỡng bước ra ngoài, Ngân Thuỷ hậm hực:

– Làm gì mà nổi nóng chứ ?

Vừa đi nhanh ra cửa Thuỷ Ngân đụng vào người của Phương Hà. Cô liền cau có:

– Cô làm gì mà sồn sác vậy.

Phương Hà tròn mắt cãi lại:

– Chính chị đã đụng nhầm vào người tôi thì có.

Ngân Thuỷ hoạnh hoẹ:

– Cô lên đây làm gì?

Ngoảnh mặt đi Phương Hà kênh kiệu:

– Sao tôi phải nói với chị chứ ?

Đỏ mặt vì giận, Ngân Thuỷ mím môi:

– Cô hay lắm !

Vẫn kênh mặt Phương Hà nói khích:

– Không hay gì đâu nhưng suy cho cùng chị không còn có cơ hội để mà vô cớ mắng chúng tôi nữa đâu.

Câu nói của Phương Hà đánh tỉnh cô ta. Hèn gì Sĩ Nguyên chẳng lạnh nhạt với mình, nguyên nhân là ở chỗ này.

Ngân Thuỷ nổi nóng:

– Chúng mày đã ton hót với Sĩ Nguyên chứ gì?

Phương Hà thật bình tĩnh nói:

– Chị ! hãy nói năng cho cẩn trọng, ai ton hót gì chứ ?

– Cô ...

Phương Hà nói tiếp, giọng cô như gáo nước lạnh:

– Đồng phận gái như nhau cùng cảnh ngộ đi làm công. Cô nữ chèn ép chị em chúng tôi, chị chẳng có tí gì gọi là nhân đạo cả.

Ngân Thuỷ quát lên:

– Cô im đi !

– Làm sao im được khi chị vẫn còn tìm cách hại chúng tôi.

Ngân Thuỷ to tiếng:

- Hại gì chứ. Tại các cô lười biếng thì phải chịu.
- Chúng tôi làm việc ngày tám tiếng hẳn hoi chỉ có cô là rảnh rỗi mà thôi.

Ngân Thuỷ trợn trừng mắt nhìn Phương Hà:

- Cô dám nói với tôi như vậy sao?

Bật cười Phương Hà nói như chết giặc:

- Chị cũng như chúng tôi thôi, chỉ là công nhân, đều làm mướn cho công ty này thôi.

Thấy Ngân Thuỷ chưa kịp nói gì Phương Hà nói tiếp:

- Chị đâu phải là giám đốc hay là gì của công ty này mà chúng tôi phải sợ.

Ngân Thuỷ giận đến không còn làm chủ được mình, cô giơ tay lên định tát vào mặt của Phương Hà:

- Dừng tay lại!

Cả hai giật mình quay lại Phương Hà nhận ra Sĩ Nguyên liền chạy đến:

- Giám đốc. Chị ấy ...

Giơ tay ngăn Sĩ Nguyên nói như ra lệnh:

- Được rồi, cả hai hãy vào phòng tôi đi!

Phương Hà kênh mặt với Ngân Thuỷ rồi bước vào phòng. Ngân Thuỷ còn nán lại:

- Sĩ Nguyên em ...

Lắc đầu nhìn cô, Sĩ Nguyên xua tay:

- Vào phòng tôi hãy nói.

Ngân Thuỷ vẫn chần chừ:

- Nhưng anh phải ra mặt giúp em.

- Giúp cô ư ?

- Vâng!

- Nhưng mà tôi phải giúp được gì cho cô đây?

Ngân Thuỷ tỏ ra như khiêm nhường:

- Phương Hà có lỗi mà vẫn cố tình lớn tiếng với em.

Sĩ Nguyên xoay người lại nhìn cô:

- Vậy sao?

- Anh không tin chứ gì?

Sĩ Nguyên nghiêm giọng:

– Tôi chỉ tin khi nào tận mắt và tôi cùng đã thấy rồi.

Ngân Thuỷ chưa hiểu thâm ý của câu nói ấy nên nói:

– Anh thấy rồi. Thì anh phải xử công bằng cho em.

Sĩ Nguyên gật đầu:

– Tất nhiên là phải công bằng rồi.

Ngân Thuỷ hí hửng nhoén miệng cười:

– Có thể chứ!

Hất hàm Sĩ Nguyên giục:

– Vào đi!

Ngân Thuỷ cười trong bụng, cô tin rằng Sĩ Nguyên sẽ vì cô mà bênh vực.

Ngân Thuỷ bước ra vẻ mặt kém vui. Khác với cô Phương Hà thì tươi tắn vui vẻ. Gặp Công Luận cô khoe luôn, cô nói thật to cố ý cho Ngân Thuỷ cùng nghe:

– Từ đây tui em đỡ phải bị quất mắng vô cớ nữa rồi.

Nháy mắt với Phương Hà, Công Luận nói nhỏ:

– Làm gì mà chật mặt ngẫu dừ thế ?

Phương Hà che miệng cười khúc khích:

– Bà ta ê mặt rồi?

– Bị giám đốc kê toa rồi hả?

Gật gật đầu, Phương Hà đắc ý:

– Cho bà chữa cái tật hách dịch khó coi ấy nữa.

Công Luận lại lo lắng :

– Coi chừng ăn miếng trả miếng đó nghe.

Trề môi Phương Hà nói chắc chắn:

– Chị ấy mà dám nữa mới sợ.

– Đừng có chủ quan như vậy em ơi!

Hơi khựng lại vì cô ta chợt xuất hiện, cô hất mặt lên nói với Phương Hà:

– Sao hả? Chẳng làm việc sao?

– Làm thì làm sợ gì? Nhưng có điều tôi bận chiều nay phải kết sổ.

Phương Hà vừa nói vừa cúi đầu xuống quyển sổ. Ngân Thuỷ kênh mặt nói

với Công Luận:

– Còn anh thì sao hả?

Chẳng thèm nhìn lên Công Luận đáp gọn:

– Đang làm việc!

– Hừm ! Trong giờ làm việc mà hai người lại nói chuyện riêng tư.

Công Luận ngừng tay anh ngược lên:

– Đề nghị chị ra khỏi chỗ này. Nơi đây không phải là chỗ của chị.

– Sao hả? Anh đuổi tôi à?

Mỉm cười nham hiểm Ngân Thuỷ nói tiếp:

– Sợ tôi tố giác bí mật à!

Bỏ cây viết xuống thật mạnh, Phương Hà gằn giọng:

– Chị muốn gì đây hả? Gây chuyện à?

Phương Hà đưa tay chụp điện thoại:

– Cần mời giám đốc tới chứng kiến chứ ?

Mím môi vì tức giận về thái độ của Phương Hà, hờ một chút là đem giám đốc ra dọa. Cô hất mặt:

– Mà có giỏi mà gọi giám đốc đến đây.

Sĩ Nguyên xuất hiện, anh bất ngờ lên tiếng:

– Có tôi đây?

Ngân Thuỷ tròn mắt:

– Anh bảo là ...

– Đi Nha Trang phải không?

Phương Hà thở dài:

– Hèn gì chị ta muốn lên mặt.

Ngân Thuỷ liếc xéo Phương Hà một cái thật bén, cô hậm hực:

– Cô đừng hòng lên mặt. Tôi đã bắt quả tang rồi.

– Hừ ?- Phương Hà ngược lên hỏi châm chọc:

– Tôi làm việc mờ ám à?

Sĩ Nguyên nhìn Ngân Thuỷ không mấy thiện cảm:

– Giờ này sao cô lại có mặt ở đây?

Ngân Thuỷ ấp úng:

– Em ... em tiện thể vào đây thôi.

Phương Hà các cố hỏi:

– Có thật tiện thể không ?

Ngân Thuỷ mím môi nhìn Phương Hà:

– Cắt xén giờ công để bàn việc tư thì có đúng không?

Phương Hà nóng mặt gắt lên:

– Chị ăn nói bậy bạ gì vậy?

– Giữa ban ngày mà hai người bõn cợt nhau giữa nơi làm việc đúng không?

Công Luận như cảm thấy mình bị xúc phạm, nên lên tiếng:

– Tôi đề nghị chị ăn nói cẩn trọng; ở đây chẳng ai cắt xén thời gian cả.

Phương Hà cũng nói với Sĩ Nguyên:

– Xin anh hãy làm chủ cho tụi này. Chứ kéo dài mãi chẳng những tôi mà anh chị em công nhân cũng chào thua luôn đấy.

Sĩ Nguyên nhìn Ngân Thuỷ dăm dăm:

– Cô còn có ý kiến gì nữa không?

Biết mình nấn ná ở đây cũng chẳng ích lợi gì nên cô vội nói:

– Em chỉ muốn tốt cho công ty mà thôi. Nếu anh tin họ thì đành vậy.

Lắc đầu nhìn cô, Sĩ Nguyên nghiêm khắc:

– Dẫu gì thì họ cũng là bạn của tôi. Từ nay tôi không muốn chuyện này xảy ra nữa.

Rất ấm ức nhưng chẳng nói được Ngân Thuỷ đành bước đi:

– Được thôi!

Phương Hà chân thành nói với Sĩ Nguyên:

– Anh Nguyên! Hà muốn anh chuyển nơi làm.

– Sao vậy?

Phương Hà tâm sự:

– Hà muốn tránh cho anh khó xử mà thôi.

– Khó xử ư ?

Công Luận cũng gật gù:

– Như vậy sẽ tốt hơn:

– Sĩ Nguyên nhăn mặt:

– Hai người nói vậy là sao hả?

Công Luận lại nói:

– Ngân Thuỷ là người có tài, lại là người đã có công rất nhiều với công ty này.

– Rồi sao? Sĩ Nguyên gắt lên nhìn hai người:

Các bạn muốn bỏ tôi sao hả?

Phương Hà lúng túng giây lát rồi lại nói:

– Ngân Thuỷ chưa từ bỏ ý định hại chúng tôi đâu.

Thở dài, Sĩ Nguyên dẫn đo:

– Thật tình thì tôi chẳng muốn ai phải bỏ công ty mà đi cả. Để rồi tôi sẽ có cách dàn xếp ổn thoả.

Che miệng. Phương Hà nói nhỏ:

– Trừ phi anh chịu để mắt đến cô ta.

Công Luận mỉm cười chế giễu:

– Làm sao được chứ! Sĩ Nguyên nhà mình chỉ thích hoa đồng nội mà thôi.

Câu nói của công Luận làm cho Sĩ Nguyên phải phì cười:

– Cậu chỉ được nước đoán mò mà thôi.

Đang vui Phương Hà lại hỏi:

– Tuần này có tặng ca không anh Nguyên?

– Chuyện này để ngày mai họp sẽ bàn luôn. Thôi hết giờ rồi, dọn dẹp xong rồi nghỉ.

Phương Hà ngó Công Luận, cô cảm rằng.

– Việc vợ vẫn làm mất thời gian của người ta.

Công Luận cười cười:

– Gì thì cũng phải cố gắng đi, Không được bỏ dở dang đâu.

Nguyét anh một cái, Phương Hà lăm bắm điều gì đó Công Luận chẳng nghe được ...

Bà Ngọc Trâm uống xong ngụm nước trà, vừa đặt tách xuống bàn đã lên tiếng:

– Con hãy vào chuẩn bị cho tắm tất một chút đi.

Sĩ Nguyên ngạc nhiên:

– Chi vậy mẹ?

Hôm nay con phải chở mẹ đến nhà của Huệ Trinh.

Sĩ Nguyên thối thác:

- Mẹ sao vậy? Nhà có tài xế rồi mà.
- Nhưng hôm nay là ngày rất quan trọng đối với con.

Lắc đầu Sĩ Nguyên vội từ chối:

- Con phải vào công ty liền đây. Hôm nay có cuộc họp bất thường.
- Xua tay bà phán một câu khiến Sĩ Nguyên cũng phải giật mình:
- Mẹ đã quyết định con không thể cãi lời mẹ.
 - Mẹ à, thật sự con đang rất bận.
 - Việc gì quan trọng bằng việc đi hỏi vợ đâu.
 - Nhưng con đâu có ý lập gia đình. Mẹ nên lo cho anh Hai và Sĩ Tân đi.

Trợn mắt nhìn con trai bà hăn hộc:

- Thằng Nghĩ mẹ đâu có trách nhiệm.

Ngồi xuống cạnh mẹ Sĩ Nguyên tỏ ý không hài lòng lắm về câu nói của mẹ:

- Mẹ nói vậy sao phải, dẫu sao Sĩ Nghĩa cũng là con của cha là anh em với con và Sĩ Tân.
- Nhưng nó không phải là con mẹ đẻ ra.
- Nhưng anh ấy vẫn một lòng tôn kính mẹ.

Bà Ngọc Trâm cười khẩy:

- Con thật là khờ nó làm vậy là để lấy lòng mẹ mà thôi.

Bất bình vì mẹ đối đãi không tốt với người anh cùng cha khác mẹ với mình.

Sĩ Nguyên có nói:

- Dẫu sao má lớn mất để lại gia tài đâu có ít.
- Hừm! Mà đúng là thằng ngốc rồi con ạ !

Sĩ Nguyên vẫn cố nói với mẹ:

- Tụi con thành đạt được như hôm nay thì công lao của anh Hai đâu có ít.
- Vậy còn mẹ đây là gì vậy?
- Nhưng ít ra mẹ cũng nên quan tâm đến anh Hai một chút mới phải.

Xua tay bà gắt lên:

- Chớ ta có hất hủi nó bao giờ.
- Không hất hủi mà mẹ ghẻ lạnh với anh ấy.

Bà Ngọc Trâm trợn mắt kêu lên:

- Trời đất! Mà làm sao vậy hả?

– Có sao đâu. Con muốn mẹ từ nay nên đối xử tốt với anh Hai hơn.

Phẩy tay bà nói to:

– Thôi đi! Đừng ở đó mà lo chuyện bao đồng, vào chuẩn bị đi.

Sĩ Nguyên vẫn ngồi trơ ra:

– Con nói với mẹ rồi. con rất bận mà.

Sĩ Nghĩa vừa về anh lên tiếng:

– Con chào mẹ!

– Hừ!

Sĩ Nguyên viện cớ luôn:

– Anh Hai có thể đưa mẹ đi mà!

Sĩ Nghĩa nhìn bà:

– Đi đâu vậy mẹ?

Không trả lời anh, bà Ngọc Trâm nạt ngang:

– Nó đi làm sao được chứ ?

Sĩ Nguyên cắn nhai:

– Có gì quan trọng, chỉ đi dùng cơm thôi mà.

Sĩ Nghĩa như đã hiểu nên động viên Sĩ Nguyên:

– Vậy thì em nên đi. Đừng để mẹ phải khó xử.

Sĩ Nguyên nhăn nhó:

– Nhưng mà em ...

Đặt tay lên vai em, Sĩ Nghĩa khuyên:

– Mẹ hay bệnh cao máu em hãy vâng lời đừng để mẹ giận không tốt.

Sĩ Nguyên chần chừ:

– Nhưng mà chuyện ở công ty ...

– Chuyện công ty ngày mai hẵng tính. Sức khoẻ của mẹ mới quan trọng.

Anh Hai thì lúc nào cũng lo cho mẹ như vậy. Người ngược lại bà đâu có ưa gì anh Hai. Thật là bất công. Thấy em im lặng, Sĩ Nghĩa lại giục:

– Em vào thay đồ nhanh lên! Đừng để mẹ phải chờ lâu.

Đành phải đứng lên Sĩ Nguyên không mấy hài lòng về buổi diện kiến bất đắc dĩ này ...

Sĩ Nghĩa vừa định ngã lưng ngủ một giấc thì ông Sĩ Định đã gọi:

– Con chưa ngủ chứ Nghĩa.

Đành phải ngẩng đầu lên mà đáp:

– Dạ chưa! Có gì không cha?

Ông Sĩ Định bảo:

– Ngồi dậy ba muốn bàn với con việc này.

Ngồi lại gần Sĩ Nghĩa rót cho cha tách trà :

– Chuyện gì vậy cha?

Ông đi thẳng vào đề luôn:

– Cha muốn thành lập cho con một công ty riêng.

Sĩ Nghĩa phản ứng mạnh:

– Đừng mà cha! Con không muốn gia đình lại dậy sóng.

Nhìn con trù mẩn, ông Định thở dài:

– Con đã đến lúc phải lập gia đình rồi.

Sĩ Nghĩa biết cha lo tương lai cho mình, nhưng anh chỉ muốn tự lập, nên nói:

– Chuyện tương lai của con cha khỏi phải bận tâm. Tự con sẽ lo cho mình được.

Hớp một ngụm trà ông Sĩ Định lắc đầu:

– Con đừng nói như vậy, Từ ngày mẹ con mất con đã thiệt thòi nhiều rồi.

– Là con trai đâu có gì phải ngại. Cha hãy chú tâm lo cho Sĩ Nguyên và Sĩ Tân đi.

Ông Định nghiêm giọng:

– Nhưng con cũng là con của ta mà.

Sĩ Nghĩa nói để ông an tâm?

– Lương của con cũng khá cao, cha khỏi bận tâm điều đó. Chừng nào con cưới vợ cha đứng ra làm chủ là được rồi.

– Điều ấy là dĩ nhiên rồi. Nhưng cha vẫn sẽ thành lập cho con một công ty hẳn hoi để con làm chủ.

– Con thấy không tiện đâu cha.

Đưa tay ngăn, ông Sĩ Định nói giọng cương quyết:

– Ta đã nhất định rồi, con đừng cãi lời ta.

Trước mắt Sĩ Nghĩa cảm thấy sóng sẽ nổi dậy trong căn nhà này. Nhưng

anh đành làm thinh vì không muốn cha mình phải buồn phiền.

Ông Sĩ Định chột lên tiếng:

– Cha biết mẹ của Sĩ nguyên không mấy ưa gì con.

Sĩ Nghĩa lắc đầu:

– Không có đâu cha.

– Con vẫn nói tốt cho người khác.

Sĩ Nghĩa đứng lên anh rất sợ phải trả lời những câu hỏi bất thường của cha mình:

– Con đi tắm đây!

Trong lòng ông rất hiểu con mình đang nghĩ gì, ông chỉ biết lắc đầu rồi thở dài. Nuối tiếc kỷ niệm xa xưa ...

Vân Du
Hoa Lục Bình
Chương 3

Mỹ Thuận cứ lắp ló thập thò ngoài cổng công ty đã lâu Phương Hà thấy lạ liền hỏi:

– Này chị! Muốn tìm ai vậy hả?

Mỹ Thuận giật mình ấp úng:

– Dạ thưa chị, em muốn ... muốn ...

Nhìn thấy cách ăn mặc và chiếc nón lá che nghiêng Phương Hà biết cô từ dưới quê lên nên vội hỏi:

– Chị tìm ai ở công ty này?

Mỹ Thuận càng lúng túng hơn vì cô đâu có định bụng tìm người quen. Sợ lỡ mất cơ hội, Mỹ Thuận mạnh dạn nói luôn:

– Dạ, em tìm việc làm.

Phương Hà tròn mắt hỏi lại:

– Chị nói sao? Chị tìm việc làm hả?

Mỹ Thuận như quên cái rụt rè ban đầu:

– Dạ phải. Chị có thể giúp em được không?

Thoáng suy nghĩ, Phương Hà bảo cô:

– Công ty thì đang cần tuyển người, nhưng giám đốc không có ở nhà thì làm sao đây?

Mỹ Thuận nhanh miệng:

– Em có thể ngồi chờ.

Bật cười, Phương Hà lắc đầu:

– Chị làm sao mà chờ được. Vì giám đốc bận mai mới về.

Thở dài ngao ngán Mỹ Thuận chép miệng:

– Thật là xúi quẩy bây giờ tính sao đây?

Phương Hà thấy Mỹ Thuận có vẻ hiền và dịu dàng nên đã mẫn ngay:

– Ngày mai chị có thể đến được không ?

Gật đầu vẻ thiếu nã Mỹ Thuận cố gượng cười:

– Không được cũng phải được thôi. Vậy sáng mai tôi sẽ tới.

Phương Hà chợt hỏi:

– Chị không phải là người ở thành phố này.

– Vâng, tôi ở miền Tây lên đây!

– Vậy à! Thế chị nghỉ qua đêm ở đâu?

Cúi mặt Mỹ Thuận đáp nhỏ:

– Tôi mượn nhà trọ !

Phương Hà có nhận xét một cô gái thật xinh đẹp, có khuôn mặt khả ái nhìn là thấy thích ngay. Nhưng có đôi mắt to đen, có gì đó bướng bướng mà Phương Hà không thể diễn tả được.

– Giờ này mà còn ở đó nhiều chuyện.

Biết là Ngân Thuỷ muốn gây chuyện nên Phương Hà giục Mỹ Thuận:

– Chị hãy đi nhanh đi! Sáng mai đúng tám giờ thì đến sẽ gặp giám đốc.

Gật đầu nhẹ Mỹ Thuận quay lưng định đi thì cô nghe tiếng lúc này lời nói tiếp:

– Làm việc mờ ám gì nữa đây?

Hít vội một hơi không khí dài, Phương Hà khoanh tay trước ngực nhìn Ngân Thuỷ đối đáp:

– Chị cứ từ bụng ta suy ra bụng người mãi.

– Cô nói vậy là ý gì?

Bầu môi, Phương Hà chẳng hề nao núng cô nói tiếp:

– Ý gì ư ? Chuyện này tôi nghĩ chị đã hiểu hơn tôi mà.

– Cô ...

– Hừm ! Chị làm gì mà giận đỏ cả mặt vậy? Tôi nói sai à?

Ngân Thuỷ tức giận về thái độ của Phương Hà:

– Giờ làm việc mà cô bỏ ra đây để làm gì?

Phương Hà đáp gọn:

– Tiếp khách!

Bật cười khan, Ngân Thuỷ nói:

– Tiếp khách ư ?

– Phải.

– Cô thông đồng với người ngoài thì có.

Phương Hà lập lại:

– Tôi thông đồng với người ngoài ư ?

– Đúng vậy ?

– Với ai hả?

– Với cô gái lúc nãy.

Phương Hà hét lên:

– Chị quá hồ đồ rồi. Tôi xin chị ăn nói cho cẩn trọng.

Nhếch môi cười, Ngân Thuỷ nói khích:

– Vậy cô hồi nãy là ai chứ ?

– Hứ! Chị không có quyền xía vào chuyện riêng của tôi.

Ngân Thuỷ lại nó :

– Tôi không thể để ai muốn làm gì thì làm ở công ty này đâu.

Nói rồi Ngân Thuỷ bỏ đi, chẳng cần biết Phương Hà đang âm ức nhìn theo mình. Phương Hà lắc đầu lảm nhảm nói:

– Không ngờ ở đời lại có con người như vậy.

– Lắm bầm gì đó cô nương !

Công Luận xuất hiện và lên tiếng. Phương Hà vẫn còn âm ức:

– Người gì đâu mà hết thuốc chữa.

Công Luận vờ kêu lên:

– Hà? Em nói ai đau hết thuốc chữa?

Phương Hà quạu quọ vô cớ:

– Em nói anh đó!

Đưa tay chỉ vào ngực mình, Công Luận tròn mắt:

– Anh bị bệnh hết thuốc chữa rồi ư ?

– Đúng vậy!

– Nhưng anh vẫn thấy mình vẫn còn mạnh khoẻ cơ mà.

Biết anh lại chọc mình Phương Hà giậm chân:

– Em không đùa với anh đâu.

Công Luận cười cầu hoà:

– Nói chứ anh biết hết rồi. Em quan tâm làm gì chuyện ấy cho mệt.

– Nhưng mà chị ta luôn cứ kiểm chuyện với em.

Công Luận khuyên:

– Em cứ bỏ ngoài tai mấy chuyện cô ấy nói đi!

– Như vậy. Là sao được chứ.

– Chứ em làm được gì đây?

Phương Hà cắn nhả:

– Chẳng hiểu sao giám đốc cứ giữ cô ta mãi vậy?

– Em đừng nói vậy mà không nên.

Tròn mắt nhìn anh, Phương Hà mấp máy đôi môi:

– Không nên từ "Tại sao" vậy hả?

Công Luận phân trần:

– Đó là chuyện của giám đốc, chúng ta không nên mó tay vào.

– Nhưng mà ...

Đưa tay ngăn, Công Luận phân bua:

– Em đừng cái lời anh, hãy lo công việc của mình đi.

Ngúyt anh một cái thật bén Phương Hà ngúng nguẩy:

– Xem ra anh có vẻ bênh vực người ta dữ nha!

Công Luận cười khì:

– Em lại nghĩ méo mó gì vậy?

Quay mặt đi nơi khác, Phương Hà làm mặt giận:

– Hồng thèm nói với anh nữa đâu.

Công Luận như vừa nhớ ra, liền hỏi:

– Hà này, lúc nãy em nói chuyện với cô nào vậy?

Phương Hà nói lầy:

– Cô ấy thật đẹp, cô ta tìm anh đấy!

Biết cô đang giận mình, Công Luận cười tủm tỉm chọc quê:

– Vậy sao? Hừm! Em thật là xấu nha, chẳng chịu gọi anh.

Phương Hà buông giọng xa xôi:

– Rồi sẽ gặp thôi mà, gặp làm gì.

– Sẽ gặp ư ?

Gật đầu Phương Hà nói:

– Đúng vậy!

Công Luận bật cười lớn rồi đưa tay vuốt mũi cô:

– Em thật là quá quắt, dám chọc quê anh như vậy.

Phá lên cười, Phương Hà chế giễu:

– Thế nhưng mà cũng có kẻ thèm chảy nước bọt.

Xua tay, Công Luận nói như chào thua:

– Anh chào thua em luôn rồi đấy!

Le lưỡi khi thấy Sĩ Tân bước vào, Phương Hà mau mắn lên tiếng:

– Chào anh Sĩ Tân!

Sĩ Tân cũng chào đáp lễ:

– Có gì mà xem ra em vui dữ thế

Phương Hà nói tránh:

– Sáng nay có một cô gái miền tây lên đây xin việc làm.

– Vậy à? - Sĩ Tân hỏi một cách thờ ơ.

Tùm tím cười, Phương Hà nói tiếp:

– Rất dịu dàng và xinh đẹp!

– Vớ vẩn! Sĩ Tân lắc đầu - Mới gặp lần đầu sao em biết người ta dịu dàng.

– Ừ, nhìn cách ăn nói, cử chỉ là biết ngay mà.

Sĩ Tân thắc mắc hỏi:

– Vậy theo em Công Luận là người thế nào ?

Ngạc nhiên mở to mắt Phương Hà nhìn Sĩ Tân:

– Anh hỏi em như vậy là có ý gì cơ?

– Nói như vậy là em không thể diễn tả được chứ gì?

Phụng phịu, Phương Hà dùng dằng:

– Anh cứ phá em hoài! - Hất mặt lên cô ngồi vào bàn - Em hông thèm nói chuyện với anh nữa, em làm việc đây!

Công Luận ra dấu:

– Giận, dễ thương hơn !

Phương Hà chun môi:

– Nhưng mà thương không dễ đâu à!

Sĩ Tân thôi không đùa nữa mà nói với Công Luận:

– Cậu rảnh chưa?

– Có gì không?

Sĩ Tân rủ tai Công Luận:

– Ra quán cà phê Lam Hồng ngồi một chút.

Không tiện từ chối, Công Luận đứng lên:

– Đi thì đi! Nhưng mà ai trả tiền đây?

Kéo bạn đi, Sĩ Tân gắt:

– Ai rủ thì người ấy chịu được chưa?

Hai người lại kéo nhau đi. Căn phòng trở nên vắng lặng hẳn đi.

...Hường vô cùng ngạc nhiên khi cô vừa bước vào phòng cậu chủ để quét dọn. Ở đâu mà cậu sưu tầm nhiều hình ảnh hoa màu tím như vậy. Hường ngần ngừ đứng nhìn, cô thốt lên:

– Hoa tím lục bình. Và kia là hình ảnh cô gái đang nghiêng người hái chùm hoa lục bình.

Hường chép miệng:

– Cậu thật là tinh tường chọn kiểu để chụp ảnh, kiểu nào cũng đẹp nhưng toàn là hoa lục bình.

Tiếng bà Ngọc Trâm giục:

– Xong chưa Hường? Vào đây bà nhờ cái coi

< **Đánh thiếu mấy dòng** >

– Không cần như vậy đâu. Nếu có điều kiện bà sẽ gả con.

Hường giấy nẩy kêu to:

– Không đâu bà ơi! Con không muốn xa bà đâu.

– Nhưng ta đâu có sống mãi suốt đời bên cạnh con được.

Hường như muốn khóc trước câu nói của bà chủ mình:

– Thật tình bà đừng nên ép gả con cho bất cứ ai bà nhé!

Bà lại dễ dàng khi biết Hường sắp khóc vì mùi lòng:

– Được rồi, được rồi đến lúc ấy hãy tính.

Hường cười méo xệch:

– Con cảm ơn bà.

Hường vừa nhổ tóc ngứa vừa nói nịnh:

– Tóc bà thật đẹp, dài và suôn mịn, các cô gái đương thời mơ mà cũng

không có.

Bà Ngọc Trâm gật gù:

– Đúng vậy! Cái răng cái tóc là gốc của con người mà!

Hường cười tủm tỉm:

– Bà dạy rất đúng ạ!

Chợt bà Ngọc Trâm lại hỏi:

– Đã mấy giờ rồi mà chẳng thấy ông về.

Bà thở dài:

– Đi miết làm cho người ở nhà phải lo.

Nhìn Hương bà giục:

– Vào bảo chị bếp hâm nóng thức ăn, ông chủ sắp về rồi.

Hường chẳng hiểu lắm về câu nói của bà chủ nhưng vẫn phải dạ to một tiếng rồi đi nhanh vào trong.

Mỹ Thuận cùng ngồi với mấy người nữa cũng đang chờ giám đốc phê duyệt được tuyển dụng. Ai cũng được gọi, một số được tuyển, một số không đủ thủ tục để được nhận phải ra về. Ngồi ở một góc phòng Mỹ Thuận hồi hộp chờ đợi:

– Triệu Thị Mỹ Thuận! Mỹ Thuận giật mình đứng lên:

– Dạ có!

Ngân Thuỷ hơi quạu:

– Có thì vào đi!

Mỹ Thuận mở cửa bước vào. Cô ngờ ngàng nhận ra người ấy. Sĩ Nguyên chẳng nhìn lên mà nói:

– Cô ngồi xuống đi!

Mỹ Thuận vẫn đứng tần ngần nhìn anh. Thấy lạ Sĩ Nguyên vừa nhìn lên vừa nói:

– Cô.

– Anh khựng lại ngay! Nhìn cô như thôi miên còn Mỹ Thuận đôi mắt mở to nhìn anh ngơ ngác:

– Anh ...là ...

Sĩ Nguyên nghe tim mình xôn xao hình ảnh cô gái bên cầu Mỹ Thuận hôm nào lại hiện về thật rõ:

– Cô tên Mỹ Thuận?

Mỹ Thuận gật đầu đáp như cái máy:

– Vâng ạ! Tôi đến đây xin việc làm.

– Xin việc làm à!

– Đúng vậy!

Sĩ Nguyên mỉm cười.

– Đây là sự tình cờ ngẫu nhiên hay là cố tình chứ.

Lấy lại bình tĩnh, Mỹ Thuận trở về bản tính cố hữu của mình. Cô nói như chưa hề quen biết anh:

– Anh nói gì vậy? Tôi là người xin việc làm hẳn hoi. Vì hồ sơ của tôi anh đang cầm kia mà.

Sĩ Nguyên kêu lên trong bụng:

– Vẫn cái tính bướng bỉnh cao ngạo ngày nào đây. Thật ra anh rất muốn gặp lại cô ta nhưng chắc chắn không phải như trong hoàn cảnh này.

Mặc dù vậy anh vẫn cố tình nói:

– Nhưng rất tiếc công ty tôi đã đủ người rồi.

Mỹ Thuận cảm thấy anh đang có thể trêu mình. Nhưng bản tính cao ngạo vẫn làm cô cứng rắn:

– Vậy sao? Vậy thì anh cho tôi lại tập hồ sơ kia.

Sĩ Nguyên cố tình châm chọc:

– Cô chẳng đọc kỹ thông báo sao? Hồ sơ không được hoàn trả lại kia mà.

Mím môi, Mỹ Thuận gay gắt:

– Nhưng với tôi thì khác.

– Khác làm sao?

– Tôi nhất định đòi lại cho bằng được hồ sơ của mình.

Sĩ Nguyên nheo nheo mắt:

– Nhưng tôi buộc cô phải tuân theo nguyên tắc của công ty.

Nghe lời nói của anh ta, Mỹ Thuận nổi nóng:

– Tôi không cần cái nguyên tắc gì đó của anh mà tôi cần lấy lại tập hồ sơ của mình.

Sĩ Nguyên vẫn cố tình nói:

– Tôi nói rồi, cô không thể lấy lại được đâu.

Mỹ Thuận mở to đôi mắt nhìn Sĩ Nguyên, ầm ứ:

– Tôi chưa từng thấy ai vô lý như anh cả.

Nở nụ cười thật đẹp nhìn cô, Sĩ nguyên hơi nghiêng đầu nhìn cô:

– Cô vô lý hay là tôi điều đó cô có thể hiểu mà.

Mím môi cố nén tức giận, Mỹ Thuận nói một câu dễ lọt vào tai người khác:

– Tôi đang cần việc làm. Nên rất cần bộ hồ sơ, anh thông cảm cho tôi, được chứ hả?

Gật gật đầu, Sĩ Nguyên nói một câu đầy ý nghĩa:

– Thông cảm thì tôi đây thông cảm cho cô rất nhiều và từ lâu rồi. Ngược lại cô thì sao đây ?

Vì muốn lấy lại tập hồ sơ của mình mà Mỹ Thuận đành phải nhờ:

– Anh nói sao cũng được. Nhưng tôi chỉ cần tập hồ sơ mà thôi.

Cầm hồ sơ của cô trên tay Sĩ Nguyên cảm thấy nao nao trong lòng người anh muốn gặp đang đứng trước mặt anh vẫn đôi mắt to đen, đôi môi xinh mộng đang nhìn anh như van lơn chứ không phải với đôi mắt kinh ngạc phần nộ trước đây, Sĩ Nguyên nhìn cô lại nói:

– Sao cô vội đi đến như vậy? Cô đang cần việc làm kia mà?

– Đúng vậy! Nhưng tôi phải đi tìm việc làm.

Sĩ Nguyên lại nói:

– Nếu tôi bảo đã đổi ý nhận cô thì sao?

Mỹ Thuận lại trở chứng cô lắc đầu lia lịa:

– Không, bây giờ thì tôi không cần làm ở đây nữa.

– Tại sao?

– Vì tôi không muốn người khác xem thường mình.

– Ai sẽ là người xem thường cô.

– Là anh đó!

– Tôi hả? Sao vậy.

Mỹ Thuận bấu môi:

– Tôi không bao giờ phải năn nỉ ai cả.

Sĩ Nguyên nhắc lại:

– Nhưng cô đang cần việc làm.

– Đúng vậy! Nhưng không có nghĩa là tôi phải hạ mình van xin anh đâu.

Nhìn cô thán phục, Sĩ Nguyên lại nói:

– Cô đâu cần phải hạ mình.

Mỹ Thuận liếc ngang:

– Anh nói vậy là ý gì?

Sĩ Nguyên cười cầu hoà:

– Không có ý gì cả. Tôi nhận cô vào công ty này.

Trong lòng đã mừng lắm, nhưng Mỹ Thuận vẫn có ý như phốt lờ:

– Cám ơn anh! Nhưng bây giờ tôi cảm thấy chẳng thích làm, ở đây nữa.

Sĩ Nguyên nhìn cô ngạc nhiên:

– Sao hả?

Mỹ Thuận lắc đầu:

– Không thích là không thích chứ có sao ?

– Nó phải có lý do chứ ?

Mỹ Thuận bật cười:

– Tôi không thích làm việc với anh.

Sĩ Nguyên chột thở dài:

– Mỹ Thuận à. Cô vẫn còn giận tôi sao?

Lại mở to mắt nhìn anh, Mỹ Thuận lại hỏi:

– Tôi giận anh ta về việc gì?

– Chuyện cách đây mấy tháng Trời ạ 1 Anh ta muốn nhắc lại chuyện cũ ư ?

Mỹ Thuận đỏ mặt khi nhớ đến chuyện mình nằm gọn trong vòng tay của anh ta, nên đỏ mặt gất lên:

– Anh, anh còn dám nhắc đến chuyện ấy ư ?

Thấy cô có vẻ giận, Sĩ Nguyên mau mắn nói:

– Không, tôi chỉ sợ cô còn giận tôi.

Hất mặt, Mỹ Thuận cười nhạt:

– Dĩ nhiên là tôi vẫn còn giận đó.

– Dai dũ thế ?

Nhìn lại anh ta. Mỹ Thuận nhớ lại câu nói đùa của Thảo Sương. Thế nào hẳn ta cũng chun mũi đặt lên môi mi một nụ hôn. Mỹ Thuận chột cụp mi xuống, đôi má đỏ bừng, cô im bật. Sĩ Nguyên ngạc nhiên:

– Sao thế! Lại giận nữa à?

Lắc đầu, Mỹ Thuận lại thay đổi cử chỉ một cách đột ngột:

– À không đâu, xin cảm ơn anh đã cứu tôi.

Sĩ Nguyên nghe rộn rã trong lòng. Nhưng anh vẫn cố tình trêu:

– Có muộn lắm không?

Ngước mắt nhìn anh Mỹ Thuận đáp tình queo:

– Muộn còn hơn không mà!

Nheo nheo mắt nhìn cô. Sĩ Nguyên lại nói:

– Cô đã thông suốt rồi chứ ?

– Anh hiểu sao cũng được. Tôi về được rồi chứ!

– Sao lại về? Không làm việc à?

– Nếu được nhận vào làm thì anh cũng nên cho tôi biết tôi làm việc gì và ở đâu?

- Thôi không đùa nữa Sĩ Nguyên nói nghiêm túc:

– Thôi được, cô hãy về sắp xếp việc nhà. Thứ hai đến làm việc luôn.

Như còn muốn nói gì thêm Mỹ Thuận chần chừ chưa muốn đi. Sĩ Nguyên thấy vậy hỏi:

– Còn việc gì à?

Mỹ Thuận chẳng biết mình có nên nói hay không? Ở nhà trọ thì tiền nhà cao quá. Nhưng nói với anh ta thì cô rất ngại. Nhưng nghĩ đến mẹ đang rất cần tiền để chữa bệnh, Mỹ Thuận bặm bụng nói:

– Tôi có một yêu cầu nhỏ.

Sĩ Nguyên nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng hơn:

– Cô muốn yêu cầu gì?

Mỹ Thuận ấp úng:

– Tôi muốn ... muốn ...

– Muốn gì cơ?

Mỹ Thuận đề nghị:

– Xin có chỗ ở tại công ty.

Gật gật đầu, Sĩ Nguyên hỏi:

– Vậy hiện giờ cô ở đâu?

– Nhà trọ!

Suy nghĩ giây lát, Sĩ Nguyên gật đầu:

– Được rồi, thứ hai sẽ có thông báo luôn.

Mừng lắm nhưng Mỹ Thuận không để lộ ra mà lại nói:

– Tôi về được rồi chứ ?

– Được, cô về đi, thứ hai lại tới.

Mỹ Thuận gật đầu bước ra. Sĩ Nguyên quyến luyến nhìn theo. Anh không ngờ mình lại gặp lại cô ấy tại công ty mình. Sĩ Nguyên cảm thấy lòng mình vui lắm. Vần ánh mắt ấy vẫn cử chỉ bướng bướng cao ngạo kia đã làm cho anh phải nhớ suốt mấy tháng nay ...

– Mình nhận tất cả năm công nhân mới hả anh?

Sự xuất hiện đột ngột của Ngân Thuỷ, làm cắt đi dòng suy nghĩ đẹp của mình, Sĩ nguyên khó chịu nói:

– Em vào sao chẳng gõ cửa!

Ngân Thuỷ ngạc nhiên:

– Gõ cửa ư ?

– Đúng vậy!

– Nhưng từ hồi nào tới giờ đâu có quy định này.

– Từ nay sẽ có!

Ngân Thuỷ chẳng biết anh nói thật hay đùa lại nói:

– Anh sao vậy?

– Chẳng sao cả, từ nay khi bước vào phòng này nhớ gõ cửa là được rồi.

Ngân Thuỷ chu môi, cô sà xuống ngồi gần anh thủ thủ:

– Anh sao vậy hả? Khó khăn đến cả em nữa ư ?

Hơi khó chịu, Sĩ Nguyên đứng lên:

– Cô ra ngoài nói với mấy người mới tuyển chọn thứ hai tới.

Vẫn ngồi trơ ra đó, Ngân Thuỷ nhướng mày:

– Em đã cho họ về và cũng đã dặn như thế.

– Vậy à?

Ngân Thuỷ cũng đứng lên, cô tựa cằm lên vai anh.

– Nhiệm vụ của em mà.

Sĩ Nguyên cảm thấy khó chịu về thái độ của Ngân Thuỷ. Anh đẩy cằm cô ra và nói:

– Em đừng làm như vậy?

Ngân Thuỷ phì cười:

– Anh sao vậy?

Sĩ Nguyên ngạc nhiên về nụ cười của Ngân Thuỷ:

– Cô cười cái gì?

Nguyt yêu anh một cái. Ngân Thuỷ bảo:

– Anh sao vậy? Lúc gọi em lúc cô là sao hả?

Ngồi lại bàn Sĩ Nguyên nghiêm giọng:

– Cô nên nghiêm túc một chút.

– Sao hả?

– Tôi sắp cưới vợ!

Điều này Ngân Thuỷ chẳng có gì ngạc nhiên. Nhưng cô ầm ức:

– Anh có thể đối với em như vậy sao?

Sĩ Nguyên xua tay:

– Điều này cô đã hiểu, sao còn hỏi tôi chứ ?

Mím môi nghe tim mình đau nhói. Ngân Thuỷ nói như van xin:

– Em biết mình không thể danh chánh ngôn thuận là vợ anh, nhưng anh

cũng đâu thể vì vậy mà tuyệt tình với em chứ ?

Sĩ Nguyên lại thay đổi thái độ:

– Em có thể ra ngoài được rồi đó.

– Nhưng anh phải hứa với em.

– Hứa gì hả?

– Không được bỏ rơi em !

Sĩ Nguyên lạnh nhạt:

– Thì tôi vẫn để cho cô làm việc ở đây.

Ngân Thuỷ ăm ức trong lòng, nhưng không tiện nói ra. Ngân Thuỷ chột hỏi:

– Anh có nhận cô Mỹ Thuận vào làm việc không ?

Sĩ Nguyên gấp tập hồ sơ lại đứng lên:

– Điều này tôi còn đang suy nghĩ lại.

Ngân Thuỷ nói thăm dò:

– Cô ta có vẻ gì đó khác thường. Anh không được nhận vào đâu nhé!

Sĩ Nguyên gằn giọng:

– Điều này tôi sẽ xem xét cô khỏi cần phải quan tâm.

Ngân Thuỷ cãi lại:

– Nhưng công nhân là do em quản lý cơ mà.

– Điều này tôi cũng biết luôn.

– Anh ...

Sĩ Nguyên gạt ngang:

– Cô ra đi! Tôi đang bận.

Ngân Thuỷ hậm hực:

– Anh đối với em như vậy sao?

– Vậy là tốt với cô lắm rồi.

Ngân Thuỷ ngậm đắng nuốt cay bỏ ra ngoài. Cô không ngờ Sĩ Nguyên là người như vậy đó sao?

Vân Du
Hoa Lục Bình
Chương 4

- Huệ Trinh vẫn tỏ thái độ như khinh khi Sĩ Nguyên một cách ra mặt:
- Hừ! Chứ chẳng phải cười được tôi là may phước cho anh sao?
- Sĩ Nguyên bất mãn lắc đầu:
- Nói như vậy là cô quá khinh thường tôi rồi.
- Nhường mày, Huệ Tinh vẫn nói cứng:
- Tôi nói không sai chứ ?
 - Đúng là không sai, nhưng đó là với người khác cơ.
 - Anh nói vậy nghĩa là sao hả?
- Sĩ Nguyên nhìn cô đăm đăm:
- Điều ấy cô khỏi cần phải hỏi tôi chứ ?
- Bật cười khan, Huệ Trinh hất mặt:
- Tôi không hỏi anh chẳng lẽ tôi tự hỏi mình à?
 - Đúng vậy!
- Huệ Mai mang ra đĩa trái cây và nói:
- Mẹ bảo anh chị phải ăn cho kỳ hết
- Sĩ Nguyên nhìn Huệ Mai cười buồn:
- Anh đang no lắm đấy em ạ?
- Huệ Mai chẳng hiểu câu nói của anh là mai mữa Huệ Trinh nên nói.
- Dù có no anh cũng phải cố gắng mà ăn cho mẹ vui.
- Thấy em mình ăn nói hời hợt quá, nên Huệ Trinh gằn giọng:
- Em nên đi vào cho chị nhờ.
- Huệ Mai cười tủm tỉm:
- Vâng, vâng! Em chẳng làm mất thời giờ quý báu của anh chị đâu.
- Huệ Mai đi rồi Sĩ Nguyên chép miệng:
- Tội nghiệp cô bé chẳng hiểu gì cả.
 - Ý anh muốn nói gì hả?
- Sĩ Nguyên rùn vai, anh chép miệng:
- Cả gia đình ai cũng nghĩ giữa tôi và cô là đôi trai tài gái sắc ấy mà.

Huệ Trinh lắc đầu:

– Đó là chuyện của họ.

Sĩ Nguyên cao giọng:

– Tôi cũng thế. Tôi đâu tha thiết gì ngồi nói chuyện với cô.

Huệ Trinh đứng lên. Đưa tay tì lên cửa sổ:

– Anh có thể về được mà.

– Nhưng tôi lại không muốn làm phiền lòng người lớn.

– Anh nói vậy là ý gì vậy hả. - Huệ Trinh gắt gỏng - Hay anh cũng muốn chúng ta làm lễ cưới.

Sĩ Nguyên bật cười:

– Nếu muốn như vậy thì hôm nay tôi đâu đã đến đây để thương lượng. Tôi chẳng muốn đám cưới với cô và ngược lại chẳng dám làm phiền lòng mẹ tôi.

Huệ Trinh nói khích:

– Vậy thì anh hãy đem lên bàn cân mà cân thử bên nào nặng thì lấy.

Sĩ Nguyên nghiêm túc:

– Tôi muốn tôi cùng cô đưa ra một giải pháp ổn thoả.

Huệ Trinh lắc đầu, chối quanh:

– Không được, tôi khác anh, tôi nhất định sẽ đấu tranh tới cùng.

– Vì lẽ gì?

– Vì tôi và người yêu của tôi.

Thở phào nhẹ nhõm, Sĩ Nguyên bảo:

– Vậy thì tốt rồi!

– Anh nói vậy là thế nào?

– Cô không chịu thì làm gì có đám cưới.

Huệ Trinh bỗng do dự:

– Nhưng mà ...

– Sao vậy ? Hối tiếc rồi à?

Huệ Trinh lắc đầu:

– Hối tiếc. Tôi đang sợ mẹ tôi đấy.

– Ồ, cô cứng rắn lắm mà, sao lại ...

Trợn mắt nhìn anh Huệ Trinh nói như gắt:

– Hừm! Anh đừng nói khích tôi.

Xem đồng hồ Sĩ Nguyên nói nhanh:

– Tôi phải về đây. Tuỳ cô lo liệu đấy.

Sĩ Nguyên về rồi, Huệ Trinh nhận được tín hiệu của người yêu nhắn mình, cô nhanh chân vào trong thì gặp bà Huệ Minh:

– Sĩ Nguyên đâu rồi?

Huệ Minh thờ ơ đáp:

– Về rồi mẹ.

Bà Huệ Minh nhăn mặt:

– Sao lại về?

Chẳng hiểu sao mẹ mình luôn luôn muốn mình phải về làm dâu bên ấy chứ.

– Mẹ à, anh ấy đang bận việc mà!

– Hừ! Cô đuổi người ta thì có.

Huệ Trinh phụng phịu:

– Mẹ, mẹ cứ nghĩ oan cho con!

Nắm tay cô kéo ngồi xuống bà Huệ Minh nói như than:

– Con gái lớn rồi cũng nên lập gia thất chứ!

Huệ Trinh làm như ngoan ngoãn, cô ngồi im nghe mẹ thuyết giáo, bà Minh nói tiếp:

– Vả lại mẹ thấy Sĩ Nguyên rất hiền, lại có chí làm ăn.

Huệ Trinh lắc đầu từ chối ngay:

– Làm sao mẹ biết anh ta hiền? Con nhà giàu họ thường hay rất cao ngạo mẹ ạ?

– Vậy còn con thì sao?

Huệ Trinh lắc đầu:

– Con không thể lấy anh ta được.

– Sao chứ ?

Huệ Trinh viện ra lý lẽ:

– Dân thành phố mà cù lần thấy mờ.

Bà Huệ Minh nghiêm khắc:

– Nó không cù lần như con tưởng đâu.

– Người ta làm ăn chứ không chú trọng bề ngoài, con hiểu chưa?

Huệ Trinh vẫn một mực chối từ:

– Mẹ đừng ép uống con như vậy, anh ba không hợp với con đâu.

Là người lăn lộn ngoài thương trường nhiều năm bà đâu thể nào không hiểu được lối sống của trai gái thời bấy giờ. Chúng vung tiền như nước. Ngay cả Huệ Trinh của bà cũng thế.

Bà nói thật nghiêm:

– Đã đến lúc con phải dừng chân lại được rồi đó.

Nhăn mặt, Huệ Trinh vẫn kiên quyết từ chối:

– Không được, con không thể lấy Sĩ Nguyên, con nhất định là không rồi.

Bà Huệ nổi giận đứng lên:

– Nhưng con không có quyền cãi lại mẹ.

– Con cũng có tình yêu của mình, cố nhất định sẽ bảo vệ nó.

– Cái thằng lưu linh ấy ả? Coi cha mẹ chẳng ra gì ấy ư ?

– Nhưng anh ấy thật lòng yêu con.

– Mù quáng, con mù quáng mất rồi.

Điện thoại lại có tín hiệu. Nhưng Huệ Trinh chẳng dám nhúc nhích vì sợ bà lại nổi nóng.

– Hừm! Nó lại gọi mày đi nữa có phải không?

Huệ Trinh lắc đầu:

– Không có!

Bà lại nói:

– Cha mày ra đi quá sớm, bỏ lại cho mẹ món nợ đời quá to tát.

Bà lại sắp khóc, Huệ Trinh lo lắng:

– Kia mẹ, mẹ lại khóc à?

Lắc đầu bà nói qua màn lệ:

– Con hãy đi đi, đi theo tiếng gọi tình yêu của con đi, đừng quan tâm gì đến mẹ và nhà này nữa.

Huệ Mai xuất hiện cô lo lắng:

– Chị Hai, chị lại chọc tức mẹ nữa sao?

Huệ Trinh thấy đó chẳng phải là trách nhiệm của mình nên nói:

– Mẹ lại nhớ đến cha đó thôi!

Huệ Mai sà đến bên mẹ, cô lau giọt nước mắt trên má bà:

– Mẹ à, mẹ đang bệnh khóc như vậy là không tốt đâu.

Gục đầu lên vai Huệ Mai bà than vãn:

– Phải chi mẹ chết được thì tốt biết mấy.

Huệ Mai hốt hoảng:

– Mẹ, mẹ đừng nói như vậy chúng con rất cần có mẹ.

Lắc đầu, bà lại nói:

– Mẹ chẳng làm được gì đâu. Ngay cả dạy dỗ các con cũng không xong.

Huệ Mai cũng khóc theo bà:

– Mẹ hãy chờ một năm nữa ra trường con sẽ về giúp mẹ.

– Nhưng chỗ người lớn mẹ biết nói làm sao với gia đình bên ấy.

Ngước nhìn Huệ Trinh, Huệ Mai tha thiết nói:

– Em thấy chị nên dừng chân, nghe lời mẹ là tốt nhất.

Huệ Trinh vẫn lắc đầu:

– Không thể được.

– Tại sao? - Huệ Mai thốt lên.

– Vì tao không thể yêu anh ta được.

Huệ Mai đứng lên, cô thắc mắc:

– Chứ chẳng phải hai người rất tâm đầu ý hợp đó sao?

– Ai nói với em như thế ?

– Em thấy hai người rất vui kia mà.

Huệ Trinh lắc đầu:

– Đó chỉ là bề ngoài mà thôi.

Huệ Mai dẫn đo:

– Nhưng em thấy Sĩ Nguyên rất thật lòng mới chị.

Huệ Trinh tỏ ra cao ngạo, bướng bỉnh:

– Đúng vậy, có thể anh ấy rất thích và yêu chị.

– Nhưng chị đã có người khác chứ gì?

– Huệ Mai ngạc nhiên.

– Đúng! Điều này em nói chẳng sai.

Huệ Mai kêu lên:

– Chị Hai! Chị không thể nói như vậy được, chị có biết gia đình ta ...

Đưa tay ngăn, không cho cô nói tiếp, bà Huệ Minh lắc đầu:

– Đừng nói nhiều với nó làm gì con ạ !

Huệ Mai âm ức:

– Nhưng mà con thấy ...

– Hãy để cho chị con tự chọn đi.

Huệ Mai năn nỉ bà:

– Mẹ cũng nên nói rõ ràng chị ấy mới hiểu chứ.

Lắc đầu bà thối thác:

– Có nói cũng chẳng giúp gì đâu.

Huệ Mai chẳng hiểu được ý của mẹ. Nhưng cũng không dám cãi lại:

– Vậy con dìu mẹ vào phòng nghỉ!

– Được!

Huệ Trinh cũng bỏ về phòng mình. Điện thoại lại reo:

– A lô!

– Trinh à ...

Huệ Trinh nhận ra tiếng của Thiên Tài, cô bảo:

– Làm gì mà gọi mãi thế ?

Thiên Tài cười khà qua máy:

– Nhớ em thôi mà!

– Thật không?

– Em đến ngay chứ ?

– Đang bị khủng bố đây.

– Ai vậy?

– Mẹ em!

– Việc gì?

– Lấy chồng!

– Hả?

Bật cười Huệ Trinh lại nói:

– Làm gì mà giật mình vậy?

– Sét đánh ngang mày.

– Thật sao?

– Em còn hỏi.

– Anh đang làm gì?

– Nhớ em!

– Xạo ghê!

– Thật chứ. Em đến được không?

Được chứ! Ai mà ngăn em đến với anh được.

Thiên Tài bật cười lớn qua má, anh nói một câu tăng bốc:

– Anh biết em của anh có bản lĩnh mà.

Huệ Trinh nạt ngang:

– Thôi, đừng có nịnh đầm nữa ông.

Cười khà khà Thiên Tài lại hỏi:

– Thật chứ nịnh gì. Ai bảo anh đại khờ yêu em quá làm chi.

Huệ Trinh cũng bật cười:

– Bởi vậy em mới khổ đây này.

– Ai làm em khổ chứ ? Nói anh nghe đi!

– Mẹ em!

Thiên Tài kêu lên:

– Mẹ em ư ?

– Đúng vậy!

– Bà rất yêu thương cưng chiều em mà.

– Mẹ buộc em phải đi lấy chồng.

– Em không đùa với anh đó chứ ?

– Hừ! Ai thèm đùa làm gì hả?

Thiên Tài nuốt nước bọt, anh ta ca cẩm:

– Nếu vậy là anh khổ rồi.

– Sao lại khổ chứ ?

– Nhìn em lên xe hoa mà cõi lòng anh tan nát.

Huệ Trinh cười khì, cô nói to:

– Anh đang ca vọng cổ cho em nghe đó à?

Thiên Tài tha thiết hỏi:

– Em có đến đây với anh được không.

Xem đồng hồ Huệ Trinh đáp:

– Được, anh chờ em khoảng mười lăm phút.

– Được Bay, – Bay ...

Huệ Mai xuất hiện:

– Chị hẹn đi đâu nữa vậy?

Huệ Trinh chau mày tỏ ý khó chịu:

– Mày hỏi làm gì?

Huệ Mai cảm thấy thật khó chịu nhưng cô vẫn nói:

– Chị nên quan tâm đến việc nhà thì hơn.

– Nhà này có mày và mẹ lo rồi còn gì.

Huệ Mai tức muốn nói ra sự thật. Nhưng cô cố kềm lại, Vì lời mẹ dặn còn văng vẳng bên tai, Huệ Mai từ tốn nói:

– Chị là chị cả trong gia đình mà. Chị phải có trách nhiệm chứ.

Vừa trang điểm Huệ Trinh vừa nói – Tao không có khả năng đó đâu. Mày và mẹ hãy tự lo liệu đi.

Nói rồi Huệ Trinh vớ lấy xác tay bước ra khỏi phòng:

– Mày ra, tao khoá cửa.

Huệ Mai đứng chặn ngang cửa:

– Chị đừng đi!

Nhưng Huệ Trinh vẫn không nghe đẩy Huệ Mai sang một bên:

– Mày đừng có lời thôi nữa.

Quá tức Huệ Mai thốt lên:

– Chị có biết hoàn cảnh gia đình hiện tại bây giờ không ?

Phẩy tay một cái Huệ Trinh bảo:

– Mày nói với mẹ lo đi hử!

Huệ Trinh bỏ đi, Huệ Mai nhìn theo nước mắt tuôn dài xuống má.

Sĩ Tân đi dọc hành lang của công ty lòng cảm thấy nao nao khi nhớ về hình ảnh cô gái vừa đến nhận việc làm. Ngân Thuỷ chặn đường anh:

– Sĩ Tân! Hôm nay có gì vui thế?

Như bị bắt quả tang điều gì, Sĩ Tân xua tay chối quanh:

– Làm gì có!

– Có! Nhất định là phải có.

– Vậy sao? Theo cô là chuyện gì?

Ngân Thuỷ nói vui.

– Chuyện gì có trời mà biết, anh tự khai đi.

– Khai là. Biết gì mà khai.

Ngân Thuỷ đoán mò:

– Hay là anh đã để ý đến cô nào trong số nữ mới nhận vào.

– Cô Sĩ Tân bối rối lộ ra mặt

- Đừng đoán mò như vậy!

Túm tùm cười Ngân Thuỷ lại nói:

– Nhưng đúng trăm phần trăm phải không?

– Hừm!

Ngân Thuỷ nói tiếp:

– Để ý đến cô nào nói đi để em giới thiệu cho.

Lắc đầu, Sĩ Tân chối bay:

– Làm gì có chuyện ấy.

– Nè, cô Mỹ Thuận cũng xinh gái lắm đó.

– Mỹ Thuận là cô nào?

– Tóc dài, đôi mắt to đen, nhìn ai cũng phải xao động.

– Sao cô biết?

Ngân Thuỷ tán hươu.

– Em mà còn mẩn nữa đấy.

– Có nói quá không đấy?

Ngân Thuỷ bấu môi:

– Em chưa từng nói ngoa bao giờ.

Sĩ Tân lại nói:

– Người đẹp như vậy ắt đã có chủ rồi.

– Chưa chắc đâu anh. Người đẹp có gai mà, có thể chưa ai dám mò vào.

– Vậy hả?

– Anh thấy thế nào?

Sĩ Tân đáp qua loa:

– Được đấy! Nhưng không đến lượt tôi đâu.

Sĩ Tân vừa nói vừa bỏ đi, Ngân Thuỷ nhìn theo mỉm cười. Mỹ Thuận bước tới:

– Em đã làm xong rồi chị!

Tuy nói với Sĩ Tân là thế. Nhưng Ngân Thuỷ luôn có ác cảm với những ai

có nhan sắc trội hơn mình. Nhìn Mỹ Thuận uyển chuyển thướt tha, ăn nói dịu dàng Ngân Thuỷ cảm thấy xốn mắt, cô nói cộc lốc:

– Để Đó đi! vào chỗ chị Lan coi có việc gì làm tiếp không?

– Vâng!

Phương Hà xuất hiện, gọi giật Mỹ Thuận lại cô nói:

– Mỹ Thuận, em lên phòng chị có chút việc.

– Ngân Thuỷ gắt:

– Giờ làm việc mà!

Phương Hà gật đầu:

– Vâng! Mỹ Thuận lên ấy giúp tôi đấy.

Ngân Thuỷ một mực ngăn lại:

– Nhưng cô ấy là tôi quản lý.

Phương Hà hất mặt:

– Vậy hả? Nhưng đây là lệnh.

– Lệnh của ai ?

– Của giám đốc được không?

Hơi khựng lại, nhưng Ngân Thuỷ vẫn nói:

– Giờ làm việc đâu thể đi ra ngoài.

Phương Hà nóng mặt:

– Chỉ không có thể chống lại lệnh của giám đốc đó.

– Nhưng tôi chỉ muốn làm việc có nề nếp thôi.

Phương Hà nói cứng:

– Được, nếu vậy chị sẽ chịu trách nhiệm với giám đốc nhé! Chào!

Phương Hà quay lưng đi thì Ngân Thuỷ nói với Mỹ Thuận:

– Cô nên theo chị ta đi!

Mỹ Thuận ngơ ngác:

– Sao hả? Việc của em còn ...

Ngân Thuỷ gắt lên:

– Đã bảo đi thì cứ đi, hỏi cái gì?

Mỹ Thuận lại lo việc chưa làm xong mà đi như vậy lát về làm không xuể nên nói:

– Em có nên đi không vậy chị?

Quắc mắt nhìn cô, Ngân Thuỷ gắt to:

– Sao hả, chẳng muốn đi hả! Đừng có đổ thừa cho tôi nhé!

Lúng túng, Mỹ Thuận đứng lên:

– Vâng, vậy thì em đi.

Ngân Thuỷ cảm râm:

– Người gì mà dờ hơi hết sức.

Lan Anh cùng đi với Mỹ Thuận. Lan Anh lo lắng:

– Chẳng hiểu vì sao giám đốc gọi hai chị em mình.

– Sao, có gọi chị nữa à?

Vững tâm vì có bạn đồng hành Mỹ Thuận tươi hơn:

– Có lẽ họ sắp xếp việc khác cho mình.

Lắc đầu Lan Anh lại nghĩ khác:

– Tôi sợ họ cho hai đứa mình nghỉ việc.

Dừng lại Mỹ Thuận lo lắng:

– Sao lại đuổi chúng mình chứ ?

– Ai biết được!

Mỹ Thuận lo lắng thật sự cô nói:

– Nếu như vậy thì xúi quẩy quá rồi còn gì.

Lan Anh nói cứng:

– Không làm chỗ này thì mình có thể xin chỗ khác ngại gì.

Mỹ Thuận lo thật sự, cô lắc đầu quây quây:

– Nói như chị không được. Tôi đang rất cần việc làm.

Lan Anh lại hỏi:

– Chị quê ở Mỹ Thuận phải không?

Mỹ Thuận ngạc nhiên:

– Ủa, sao chị biết?

Lan Anh nhìn Mỹ Thuận như thông cảm:

Tên cô là Mỹ Thuận nên tôi đoán vậy thôi.

Mỹ Thuận nhoẻn miệng cười. Có lẽ đây là nụ cười đầu tiên khi cô bước vào đây:

– Chị đoán đúng đấy. Nghe đây ngày xưa cha mẹ gặp nhau ở Mỹ Thuận đấy.

– Vậy à? Cái tên của cô cũng có một kỷ niệm sâu sắc đấy, nghe rất hay hay. Mãi lo nói chuyện mà hai người đã đến phòng giám đốc không hay. Mỹ Thuận hơi lùi lại nhường lối cho Lan Anh đi trước:

– Chị đi trước, em đi sau lưng chị nhé!

Lan Anh là cô gái cứng rắn, chẳng sợ ai nên gật đầu:

– Sao cũng được!

Thấy Mỹ Thuận cùng Lan Anh xuất hiện một lượt, Phương Hà nói với Công Luận:

– Hai cô ấy tới rồi kìa!

Công Luận ngược nhìn lên tấm tắc khen:

– Chà, cô nào cũng xinh đẹp cả!

Nguyt anh một cái bén ngót Phương Hà dọa:

– Anh đừng có hòng đấy nhé!

Công Luận vờ lè lưỡi lắc, rồi bảo đùa:

– Vâng! Anh chỉ đứng ngoài lề mà thèm thôi.

– Hừ, nói vậy mà cũng nói được.

Công Luận cười cầu hoà:

– Thôi đừng có xụ mặt xuống như vậy sẽ khó coi lắm.

– Em đâu cần ai dễ coi đâu.

Công Luận vẫn đùa:

– Để một mình anh dễ coi thôi hả!

– Hừ! Ham lắm.

Lan Anh bước vào cô đã lên tiếng:

– Chào anh chị?

Phương Hà mau mắn:

– Hai em ngồi đi.

Mỹ Thuận càng lo sợ:

– Sao hai em phải lên đây vậy chị Phương Hà mỉm cười phá tan sự lo lắng của hai người:

– Sau khi nghiên cứu qua hồ sơ giám đốc thấy hai em có trình độ cao nên thay đổi công việc cho phù hợp.

Mỹ Thuận tròn mắt:

– Thấy đổi công việc ư ? Nhưng em chỉ thích làm ở dưới hơn.

Phương Hà lại nói:

– Làm ở dưới ấy sẽ vất vả hơn, và bị Ngân Thuỷ quản lý gắt hơn.

Lan Anh bảo Mỹ Thuận:

– Chị ấy nói đúng, bà ấy cứ hầm hầm mặt mãi.

Rất sợ phải hàng ngày chạm mặt người ta Mỹ Thuận thối thác:

– Nhưng em vẫn thích làm ở dưới hơn.

– Phương Hà lắc đầu:

– Nhưng đây là lệnh của giám đốc phân công đúng người đúng việc. Lại là lệnh của giám đốc. Ông ấy muốn gì nữa đây. Thấy Mỹ Thuận im lặng Phương Hà đưa tay chỉ cái máy vi tính rồi nói:

– Mỹ Thuận lại làm quen với máy đi. Đó là chỗ của em.

– Vậy còn em sao hả chị? - Lan Anh bồn chồn hỏi.

Phương Hà cười vui vẻ:

– Lan Anh thì ngồi cạnh chị, có thắc mắc gì không?

Mỹ Thuận như chưa an tâm nên hỏi:

– Với cái máy ấy em sẽ làm gì?

Phương Hà thìn cô thông cảm:

– Em sẽ nhập và lưu dữ liệu cho giám đốc.

Lan Anh nói luôn:

– Sẵn đó cho mi chát luôn đấy.

Cả ba cùng cười ...

Sĩ Nguyên đã đến từ lâu. Anh đứng im không làm Mỹ Thuận giật mình.

Chẳng hiểu sao mỗi lần gặp Mỹ Thuận là lòng anh cảm thấy vui vui. Anh đưa tay ra hiệu cho Phương Hà và mọi người im lặng, để anh được tự do ngắm nhìn.

Lúc này nhìn cô đâu giống cô gái trước đây anh gặp, hiền và có gì đó rất quyến rũ.

– Chị

Mỹ Thuận định nói gì đó với Phương Hà, nhưng khi nhận ra Sĩ Nguyên đứng sau lưng cô im bật. Phương Hà cứu vãn tình thế:

– Em muốn nói gì?

Mỹ Thuận lúng túng, nhưng cô vẫn nói ra được:

– Em muốn xin phép nghỉ thứ bảy chủ nhật, Phương Hà cười nhẹ:

– Thứ bảy chủ nhật tuần này không có tăng ca, em có thể nghỉ.

Mỹ Thuận vui ra mặt, ánh mắt long lanh:

– Em về thăm mẹ được rồi.

Phương Hà nói như trêu:

– Nhớ mẹ đến ngơ ngẩn vậy sao?

Mỹ Thuận thành thật:

– Em chưa từng xa mẹ lâu như vậy.

– Tuần này cô có thể về rồi.

Sĩ Nguyên lên tiếng.

Mỹ Thuận cúi đầu:

– Cám ơn giám đốc.

Sĩ Nguyên cười:

– Sao lại cám ơn tôi chứ ?

– Tôi ... - Mỹ Thuận lúng túng.

Phương Hà gỡ rối cho cô:

– Cám ơn là vì tuần này giám đốc không có cho tăng ca, phải không Mỹ Thuận?

Sĩ Nguyên ngồi xuống đối diện với Mỹ Thuận:

– Không tăng ca có nghĩa là hàng ế. Vậy mà cô vui được à?

Mỹ Thuận nghĩ đơn giản rồi đáp:

– Đó là chuyện của công ty, chứ đâu do đám công nhân chúng tôi.

Sĩ Nguyên bật cười:

– Cô nói nghe hay nhỉ. Thế cô không sợ ảnh hưởng đến tiền lương của cô à?

Mỹ Thuận đáp thẳng thừng:

– Đó là nhiệm vụ của người lãnh đạo như anh. Trách nhiệm ấy đâu thể đổ trút lên đầu chúng tôi được.

– Sao cô nói thế chứ ?

– Vì nhiệm vụ ngoại giao, đối tác đều nằm trong tay lãnh đạo. Chúng tôi

chỉ có nhiệm vụ làm ra sản phẩm thôi.

Sĩ Nguyên lại nói:

– Thế lực hàng bị chê kém phẩm chất thì sao?

– Đó là do người kiểm hàng, hoặc giả tài ăn nói của lãnh đạo chưa thông suốt để thuyết phục người ta.

Công Luận liếc nhìn Phương Hà, anh mỉm cười đầy ngụ ý. Hiểu ý anh Phương Hà lắc đầu không nói. Mỹ Thuận lại nói:

– Thằng mực tàu thì đau lòng gỗ. Đây là tôi chỉ nói sự thật mà thôi.

Người con gái thẳng thắn và có tài biện lý hay Sĩ Nguyên gật gù:

– Cô dám phê bình lãnh đạo vậy sao?

Mỹ Thuận hất mặt, giọng cô trở nên cao ngạo:

– Sự thật thì hay mất lòng, có lẽ những lời nói thật của tôi làm giám đốc khó chịu. Tôi xin lỗi!

– Cô không sợ khi nói lên điều đó à?

Lắc đầu Mỹ Thuận lại nói:

– Sự thật thì có gì phải sợ. Cùng lắm là mất chỗ ngồi thôi, có gì phải sợ.

– Tính cô vẫn bướng !

Mỹ Thuận bật cười:

– Đã nói là bản tính rồi thì làm sao mà thay đổi được, thưa giám đốc.

Không thấy khó chịu trước những lời nói của Mỹ Thuận, mà ngược lại Sĩ Nguyên càng thích thú hơn:

– Cô chẳng sợ bị thôi việc à?

– Trời đất mênh mông rộng lớn, tôi không tin mình chẳng có chỗ để dung thân.

– Bản lãnh vậy sao?

– Mười tuổi tôi đã phải vừa học vừa làm thêm việc để kiếm tiền rồi. Giám đốc thông cảm.

Đã hết giờ Công Luận Phương Hà cùng Lan Anh đã về từ lâu. Mỹ Thuận cũng nói:

– Hết giờ làm việc, tôi phải về đây.

Cảm thấy nuối tiếc, nhưng Sĩ Nguyên không dám làm cô sợ, nên cũng đứng lên:

– Cô về nhé?

– Vâng! Cám ơn giám đốc

Vân Du
Hoa Lục Bình
Chương 5

Ngân Thuỷ cảm thấy chướng mắt khi mà Sĩ Nguyên đưa Mỹ Thuận từ một công nhân thấp nhất lên đến trợ lý giám đốc lòng cô cay đắng vô cùng. Mỹ Thuận vẫn vui vẻ khi gặp cô:

– Chị Ngân Thuỷ.

Liếc ngang, Ngân Thuỷ hằm hừ:

– Cô còn nhớ đến tôi sao?

Mỹ Thuận vô cùng ngạc nhiên:

– Sao chị nói vậy!

– Hằm! Sao hả?

Mỹ Thuận nghĩ mình đã làm điều gì đó sai với chị ta, nên khiêm tốn nói:

– Em đã làm điều gì để chị giận?

– Làm việc gì à? Cô có phải là hồ ly tinh không?

– Mở to mắt nhìn Ngân Thuỷ vì ngạc nhiên:

– Sao chị nói em như thế? Em đâu phải là hồ ly tính gì đâu?

– Hứ! Cô đừng giả vờ ngây thơ nữa.

– Nhưng thật ra em đã làm gì chứ ?

Ngân Thuỷ nhìn Mỹ Thuận chăm chăm:

– Cô làm quỷ kế gì mà nhảy cao thế?

Lắc đầu Mỹ Thuận tỏ ý khó hiểu:

– Chị nói gì thế? Em chẳng hiểu gì cả.

Ngân Thuỷ nạt ngang:

– Cô đừng tỏ ra ngây thơ nữa.

Ngân Thuỷ bỏ đi với thái độ giận dữ. Mỹ Thuận chẳng hiểu vì sao chỉ ta có thái độ như vậy:

– Đừng suy nghĩ nữa, chị ta là vậy đó!

– Phương Hà xuất hiện và lên tiếng – Vào làm đi!

– Nhưng em chẳng hiểu gì cả.

Đẩy Mỹ Thuận vào phòng, Phương Hà chỉ nói:

– Từ từ rồi em sẽ hiểu cả thôi.

Tính của Mỹ Thuận xưa nay không thể chịu được sự úp mở như vậy:

– Em đã làm điều sai rồi ư?

Phương Hà lắc đầu trấn an:

– Em chẳng sai gì cả, nhưng có điều từ nay, nói chuyện với Ngân Thuỷ phải cẩn thận hơn.

Nhăn mặt, Mỹ Thuận tỏ ra như chưa hiểu:

– Tại sao phải cẩn thận với chị ấy chứ ?

Phương Hà lắc đầu, cô chẳng muốn nói gì thêm nữa nên bảo:

– Dần dà rồi em sẽ hiểu tất cả. Thôi vào làm việc đi.

Mỹ Thuận ngớ ngẩn hỏi lại:

– Vào trong đó em sẽ làm gì?

– Thì chị đã nói rồi, em giúp giám đốc nhập dữ liệu.

Như đã hiểu, Mỹ Thuận gật nhẹ đầu:

– Vâng! Em hiểu rồi!

– Vào đi!

Mỹ Thuận rón rén đi vào, lại một thử thách mới. Thấy Mỹ Thuận bước vào Sĩ Nguyên lên tiếng:

– Còn mấy hồ sơ ấy cô nhập vào đi.

Mỹ Thuận ngán ngẫm với chồng hồ sơ:

– Trời đất! ở đâu mà nhiều dữ thế ?

Sĩ Nguyên nén lòng nhìn cô:

– Cô làm bấy nhiêu đó trong vòng một tuần.

Mỹ Thuận kêu lên:

– Một tuần ư?

– Đúng vậy!

– Nhưng mà ...

– Mỹ Thuận ngập ngừng nói tiếp:

– Nêu không thì sao hả?

– Tuần sau làm tiếp.

– Còn nếu như xong trước tuần?

– Thì cô được nghỉ.

Mở to mắt, Mỹ Thuận như còn ngờ vực:

– Thật hả?

– Giám đốc đâu có nói xạo!

Mỹ Thuận nghĩ trong bụng không biết cha này có được bình thường không nữa. Chỉ bấy nhiêu mình làm một loáng là xong ngay. Thấy cô vẫn đứng im mà nhìn, Sĩ Nguyên lại hỏi:

– Sao, coi bộ kham không nổi hả?

Lắc đầu, Mỹ Thuận chột nói:

– Tôi đang tự hỏi lời ông nói có đúng không thôi.

– Cô tưởng tôi đùa với cô sao?

– Nhưng mà ...

– Sao không làm được hả?

Hất mặt cao ngạo, Mỹ Thuận nói:

– Dĩ nhiên là tôi làm được rồi. Nhưng tôi chỉ sợ giám đốc nuốt lời thôi.

Nhìn Mỹ Thuận đăm đăm Sĩ Nguyên bật cười:

– Bộ cô hay bị vậy lắm sao?

Thừa cơ hội này Mỹ Thuận nói luôn:

– Tôi chỉ sợ người ta thừa cơ hội bắt chẹt người khác thôi.

– Cô vẫn còn giận sao?

– Dĩ nhiên!

– Cứu vật vật trả ơn, cứu nhân nhân trả oán vậy sao?

Bĩu môi, Mỹ Thuận nói như vẫn còn giận:

– Tôi nói đâu có sai.

– Cô ầm ức sao bằng tôi ầm ức chứ ?

Ngoảnh lại nhìn anh, Mỹ Thuận hỏi.

– Anh nói vậy là sao hả?

– Tôi cứu cô thoát chết vậy mà cô lại mắng tôi là kẻ cơ hội, thật oan uổng cho tôi.

Mỹ Thuận bẽn lẽn cô thôi không nói nữa mà bắt đầu làm việc Cô hơi nhúu mày:

– Máy này lạ thật.

Nghe cô lầu bầu, Sĩ Nguyên biết máy có vấn đề nên bước lại gần:

– Máy có vấn đề à?

– Vâng! Anh à không giám đốc xem giúp tôi.

Sĩ Nguyên đứng gần cô hơn. Tay chạm tay như có luồng điện chạy khắp người Mỹ Thuận nghe tim mình đập loạn xạ. Sĩ Nguyên nói gì cô cũng chẳng nghe thấy Cô lắc đầu chấn chỉnh lại:

– Máy sao vậy giám đốc?

Sĩ Nguyên cảm thấy ngất ngây bởi mùi da thịt phụ nữ thơm tho, anh cảm thấy xao xuyến:

– Mỹ Thuận! - Sĩ Nguyên khẽ gọi.

Mỹ Thuận giật mình khi nghe anh gọi mình nghe tha thiết làm sao:

– Dạ, giám đốc có gì không ạ?

Sĩ Nguyên đột ngột quay lại:

– Mỹ Thuận! Em có biết là ...

Chưa nói dứt câu Ngân Thuỷ đã cắt đứt lời anh bằng tiếng gọi:

– Anh Nguyên ời!

Sĩ Nguyên nhăn mày tỏ ý khó chịu. Còn Mỹ Thuận đứng chết lặng tại chỗ.

Ngân Thuỷ ló đầu vào thấy Mỹ Thuận, cô hơi xụ mặt xuống, Nhưng vẫn cố nói:

– Sao không làm việc mà còn đứng đó.

Mỹ Thuận mím môi?

– Em chờ giám đốc sửa máy.

Nhìn Sĩ Nguyên, Ngân Thuỷ hỏi như quan tâm:

– Máy hư sao vậy anh?

Vừa loay hoay sửa, Sĩ Nguyên vừa nói:

– Bình thường thôi. Cô tìm tôi có việc gì?

Ngân Thuỷ trả lời Sĩ Nguyên nhưng lại ngó Mỹ Thuận sắc bén:

– Em định rủ anh xuống xưởng sản xuất.

Giọng Sĩ Nguyên thản nhiên:

– Đó là nhiệm vụ của cô, tôi xuống đó làm gì, tôi đang bận.

Biết Sĩ Nguyên từ chối khéo mình nên cô vừa hậm hực, vừa dài giọng cố ý nói cho Mỹ Thuận biết:

– Có thật anh bận không? Hay bận chờ điện thoại của Huệ Trinh?

– Cũng có thể là vậy?

Sĩ Nguyên đứng lên nhường chỗ cho Mỹ Thuận:

– Xong rồi, cô có thể làm việc!

Mỹ Thuận như chẳng cần để ý đến Ngân Thuỷ, cô ngồi vào bàn và làm việc, Sĩ Nguyên đứng gần đó, tỏ ý hài lòng:

– Cô giỏi lắm!

Ngân Thuỷ lại thấy chướng mắt:

– Cô ta giỏi lắm sao? Anh cũng khéo lựa chọn.

Sĩ Nguyên nói như khích bác:

– Bỏ tiền ra thì phải lựa người được việc chứ ?

– Vậy sao?

Ngân Thuỷ bước vào cô phụng phịu:

– Ủ, càng lúc em càng thấy anh hư lắm.

Biết cô sắp giở trò trước mặt Mỹ Thuận nên vội nói:

- Cô nên về đúng vị trí của mình đi.

Ngân Thuỷ lắc đầu, cô nói như dọa:

– Anh không đi thì em cũng chẳng đi đâu.

Sĩ Nguyên nhìn cô như nghiêm khắc:

– Gì nữa đây? Cô nên về đi là vừa.

Ngân Thuỷ lại ngồi xuống ghế dành cho giám đốc, cô đu đưa cái chân:

– Anh đi với em thì em mới chịu về.

Thấy cô ở đây sẽ thêm rầy rà nên Sĩ Nguyên đứng lên:

– Mỹ Thuận làm xong nhớ khoá cửa phòng giúp tôi nhé!

– Vâng ạ?

Ngân Thuỷ liếc ngang:

– Chà ngoan dữ nha!

Mỹ Thuận thấy như Ngân Thuỷ đang châm chích mình, cô nói:

– Chị chưa về sao?

– Cô đuổi tôi à?

– Dạ không, em thấy Sĩ Nguyên đi rồi.

– Hừ! Sĩ Nguyên ư? Cô gọi sao mà thân tình đến vậy!

Hơi khó hiểu vì câu nói của cô ta, nhưng Mỹ Thuận chẳng quan tâm mà lại nói:

– À, là giám đốc đã đi rồi.

– Đây, Sĩ Nguyên là của tôi. Tôi và anh ấy đã mấy năm gắn bó.

Nhăn mặt Mỹ Thuận chẳng muốn nghe nói thêm nữa nên vội lắc đầu:

– Chị nói với tôi chuyện ấy làm gì.

– Nói cho cô biết để mà đừng có tơ tưởng.

Mỹ Thuận chợt suy nghĩ, cô nói:

– Em không biết chị muốn nói gì nữa.

– Cô đừng có mà giả nai. Anh ta đưa cô lên đây là có ý đồ.

Mỹ Thuận tròn mắt:

– Ý đồ ư ?

– Có thể anh ta đã phải lòng cô rồi cũng nên.

– Chị

– Nhưng cô phải liệu hồn đấy.

– Chị dọa tôi ư ?

– Chẳng phải dọa mà là nói thật.

– Nói thật!

Ngân Thuỷ nói tiếp, giọng đầy uy quyền:

– Tôi có thể đuổi việc cô vào lúc nào.

Mỹ Thuận nghe đến đuổi việc đã cuống quít lên:

– Nhưng tôi đâu có làm gì có lỗi.

– Tự cô biết đấy?

Ngân Thuỷ đi rồi Mỹ Thuận vẫn còn đứng chết lặng nhìn theo ...

Sĩ Nguyên nhìn mẹ anh từ chối:

– Con không cưới Huệ Trinh đâu mẹ.

Bà Ngọc Trâm hắng giọng:

– Lý do vì sao?

Sĩ Nguyên cố nói:

– Cô ấy và con hoàn toàn chẳng hợp nhau đâu.

– Chưa có về sống với nhau thì làm sao biết không hợp nhau chứ?

Sĩ Nguyên cố bào chữa:

– Con đã tiếp xúc với cô ấy nhiều lần rồi nên con biết.

Lắc đầu bà Ngọc Trâm phán đoán:

– Có phải cô gái nào đó đã hốt hết hồn của con?

Sĩ Nguyên vội thanh minh:

Dạ, chúng con chẳng vui vẻ khi gặp nhau

– Nhưng cô ta là con nhà giàu

– Nghèo giàu thì có liên quan gì đến tình cảm hả mẹ?

Bà Ngọc Trâm tỏ ý không hài lòng:

– Sao không liên quan nhà ta đâu thể cưới con gái nhà nghèo được?

Sĩ Nguyên nhìn mẹ kêu lên:

– Giàu nghèo có gì khác nhau đâu, chẳng lẽ nghèo lại là cái tội.

Bà Ngọc Trâm lại phán quyết:

– Nhất định con phải cưới Huệ Trinh cho mẹ.

Bỏ bỏ đi về phòng để mặc cho Sĩ Nguyên nhăn nhó mặt mày.

Thấy bóng Sĩ Nghĩa vừa cho xe vào cổng Sĩ Nguyên mừng thầm trong bụng, có thể anh Hai sẽ giải quyết được cho mình:

– Giờ này sao còn đứng đây?

Sĩ Nguyên bước đến gần anh hơn:

– Em có ý chờ anh đây.

Sĩ Nghĩa ngạc nhiên nhìn em:

– Chờ anh ư?

– Vâng!

– Việc gì vậy?

Sĩ Nguyên chỉ bằng đá gần đó:

– Em muốn nói chuyện với anh.

Sĩ Nghĩa do dự:

– Nhưng anh đang định đi tắm; mình đây mồ hôi.

Khoát tay Sĩ Nguyên lắc đầu:

– Lát nữa hãy tắm.

– Vừa bước cùng Sĩ Nguyên đến ghế đá Sĩ Nghĩa hỏi đùa:

– Việc gì mà coi bộ em nghiêm túc dữ vậy?

– Cũng không có gì đâu. Nhưng việc này em phải nhờ đến anh mới giải quyết được.

– Sĩ Nghĩa ngồi xuống và giục:

– Vậy thì nào hãy nói đi! Anh nghe đây!

Sĩ Nguyên rào đón:

– Nhưng khi nghe xong anh phải giúp em mới được.

– Nhưng phải tùy vào khả năng của anh nữa chứ!

– Em cam đoan là anh sẽ làm được.

– Vậy là chuyện đơn giản rồi.

Sĩ Nguyên đưa tay gãi gãi đầu:

– Đúng là chuyện đơn giản.

Nhìn em Sĩ Nghĩa nghi ngờ:

– Nếu là chuyện đơn giản như em nói thì tự em cũng làm được mà.

– Nhưng chuyện đơn giản này chỉ có anh mới làm được.

– Vậy sao? Nhưng rốt cuộc là chuyện gì?

Sĩ Nguyên cảm thấy mình lại khó nói lạ thường. Chẳng biết anh có chấp nhận hay không? Thấy em đột ngột im lặng Sĩ Nghĩa giục:

– Sao, chuyện đơn giản mà lại khó nói đến vậy à?

– Em muốn anh đi cưới vợ giúp em.

Bật cười lớn Sĩ Nghĩa đứng lên:

– Em nói gì vậy? Anh đi cưới vợ mà là giúp em ư?

– Chuyện là vậy anh Hai ạ! Mẹ buộc em phải đi cưới Huệ Trinh.

Sĩ Nghĩa giật mình:

– Cưới Huệ Trinh con của bà Huệ Minh ư?

– Đúng vậy!

Sĩ Nghĩa quá rành về gia đình của bà Huệ Minh. Một gia đình tuy giàu có nhưng con cái thì chẳng ra làm sao cả. Huệ Trinh vốn là cô gái chỉ thích ăn chơi xa xỉ, quậy phá, cặp bồ với những anh chàng con nhà giàu khét tiếng là dân chơi sành điệu.

– Sao anh?

Sĩ Nghĩa giật mình:

– Sao là sao?

– Việc em vừa nói với anh.

Sĩ Nghĩa lẩm bẩm:

– Việc này anh không thể giúp em được.

– Sao vậy anh?

Sĩ Nghĩa từ chối khéo:

– Mẹ muốn em cưới Huệ Trinh chứ đâu phải anh. Với lại anh đâu có hạp với cô ta.

Lắc đầu chán nản, Sĩ Nguyên tâm sự:

– Phiền một nỗi là em không thể cưới cô ấy làm vợ được.

– Tại sao?

– Cô ấy chẳng thích hợp với em.

– Ngẫm nghĩ một lát, Sĩ Nghĩa lại nói:

– Nếu không muốn, thì em có thể từ chối.

Sửa lại tư thế ngồi Sĩ Nguyên động đậy đôi môi:

– Nếu từ chối được thì em đâu đã bị đau đầu.

Sĩ Nghĩa lại khuyên:

– Em có thể xin ý kiến của cha.

Sĩ Nguyên cầu nhàu:

– Cha thì lúc nào cũng gật đầu qua ý kiến của mẹ.

Sĩ Nghĩa xua tay:

– Nói như vậy là em đành phải nghe theo lời của mẹ.

Ôm đầu Sĩ Nguyên rên rĩ:

– Em chết chắc rồi anh Hai ạ!

Vỗ vai em như an ủi:

– Nhưng biết đâu cưới Huệ Trinh lại tốt cho em. Hay là ...

– Anh lại nghĩ gì thế?

– Tìm Sĩ Tân xem!

– Thằng quý ấy mà nhờ cậy được gì. Tối ngày cứ mài đầu vào sách vở rồi nghiên cứu gì gì đó.

– Em nói cũng phải, nhưng mà ai cũng có ý chí nguyện vọng của mình.

Sĩ Nguyên lại rên rĩ:

– Em không thể cưới Huệ Trinh anh Hai ơi!

– A, hay là Ngân Thuỷ làm vương chân em.

Lắc đầu, Sĩ Nguyên phủ nhận:

– Ngân Thuỷ mà nói làm gì?

– Sao, anh thấy em và cô ấy tâm đầu ý hợp lắm mà.

Sĩ Nguyên chối bay:

– Tâm đầu ý hợp gì đâu, chỉ là tình bạn thôi.

– Nè, anh không có ép em nói đâu nhé!

– Em nói thật mà anh Hai.

Thấy thái độ của Sĩ Nguyên, Sĩ Nghĩa biết là em mình nói thật:

– vậy cô nào may mắn được em để ý thế?

– Bí mật!

Sĩ Nghĩa đứng bật lên:

– Bí mật thì một mình em lo liệu đi nhé!

Sĩ Nghĩa đi nhanh vào phòng mình, mặc cho Sĩ Nguyên gọi:

– Anh Hai! Anh Hai ...

Sĩ Nguyên bước vào căn phòng chẳng thấy Mỹ Thuận đâu. Anh gọi qua Phương Hà:

– Phương Hà! Em có thấy Mỹ Thuận đâu không?

Phương Hà ngạc nhiên:

– Sao, cô ấy chưa vào à?

– Chẳng thấy đâu cả.

Giật mình Phương Hà kêu lên:

– Ngân Thuỷ, có khi nào là cô ấy ...

Sĩ Nguyên hỏi lại:

– Em nói vậy là sao? Ngân Thuỷ làm gì Mỹ Thuận chứ?

– À không, em chỉ đoán vậy thôi.

Sĩ Nguyên chợt hỏi:

– Hôm qua em thấy Mỹ Thuận thế nào?

– Dường như cô ấy hơi buồn.

Buồn ư? Sao lại thế?

– Em cũng đâu có biết.

– Vậy thôi nha!

Phương Hà nói với Công Luận:

– Mỹ Thuận xảy ra chuyện gì sao?

Công Luận cũng lo lắng không kém gì Phương Hà:

– Chẳng lẽ Ngân Thuỷ lại làm như thế?

– Ai mà biết được, chị ta có thể làm tất cả đấy!

– Yêu hoá mù quáng rồi?

...Mỹ Thuận mở mắt to nhìn Ngân Thuỷ, cô vô cùng ngạc nhiên:

– Chị nói vậy là sao?

– Hừm! Cô đừng có nai tơ.

Mỹ Thuận vẫn lắc đầu:

– Nhưng em chưa hề yêu anh ấy.

Ngân Thuỷ gầm gừ:

– Không yêu nhưng chắc gì cô không yêu.

Mỹ Thuận nói liều:

– Em chỉ là một công nhân bình thường, làm sao dám trèo cao.

Ngân Thuỷ lại nói:

– Cô nên nhớ, những gì cô đã nói.

Nhưng Mỹ Thuận lại phản ứng đột ngột:

– Em không hiểu tại sao chị lại có thái độ đó với em.

– Điều này cô khỏi cần phải hiểu.

Mỹ Thuận cảm thấy sốt ruột:

– Em có thể về được rồi chứ?

Ngân Thuỷ mai mỉa:

– Cô sợ bị đuổi việc à?

Lời Mỹ Thuận thành thật:

– Tìm việc làm đâu phải là dễ.

– Nói như vậy là cô bằng lòng với công việc này à?

– Vâng! Rất thích hợp với tôi.

– Vậy sao?

– Vâng!

– Hay còn vấn đề nào khác không?

Mỹ Thuận lắc đầu:

– Tôi có thể không nói được chứ?

Ngân Thuỷ gật:

– Tại sao?

– Vì đó là quyền cá nhân của tôi mà.

– Nhưng tôi cấm cô không được gần gũi với Sĩ Nguyên.

Bật cười Mỹ Thuận mai mỉa:

– Chị yêu cầu tôi như vậy thật là quá đáng.

– Sao cô cho là quá đáng?

Mỹ Thuận hơi xoay người lại:

– Tôi là trợ lý của giám đốc mà không cho gần gũi vậy thì tôi làm sao đây?

Ngân Thuỷ đề nghị:

- Làm việc qua điện thoại.

Bật cười Mỹ Thuận tỏ thái độ cao ngạo:

– Vậy được, tôi sẽ nói lại với Sĩ Nguyên rồi thực hiện.

– Cô ...

– Sao, vậy vẫn không được à?

– Cô đừng đem Sĩ Nguyên ra dọa tôi.

– Không, tôi chỉ nói thật mà thôi.

Nguyệt Mỹ Thuận một cái thật sắc, Ngân Thuỷ lại nói:

– Cô nên về đi đừng làm phiền tôi nữa.

Thật trớ trêu, bảo người ta đứng lại nói chuyện rồi lại bảo người ta làm phiền, chị này thật là khó hiểu:

– Tôi về được rồi chứ? Và mong chị đừng làm phiền tôi nữa.

Ngân Thuỷ nói với thêm:

– Nhớ hãy lánh xa Sĩ Nguyên nhé!

Mỹ Thuận cười một mình ...

Chẳng hiểu sao văn phòng hôm nay thật là vắng. Làm xong công việc Mỹ Thuận chẳng biết làm gì, cô loay hoay quanh phòng thuận tay cô mở sổ sách của Sĩ Nguyên ra xem. Trố mắt ngạc nhiên khi cô nhận thấy một rừng

hoa lục bình, ở đâu mà nhiều thế, nghĩ ra cô mỉm cười một mình:

– Ôi, hoa lục bình!

– Em có thích không?

Sĩ Nguyên xuất hiện đột ngột và lên tiếng:

– Anh sưu tầm để tặng một người đấy.

Mỹ Thuận giật mình rút tay lại:

– Giám đốc.

Bước lại gần cô hơn Sĩ Nguyên nhìn cô bằng ánh mắt nồng nàn:

– Em có hài lòng không?

Mỹ Thuận bối rối, cô không biết trả lời sao, chỉ biết đứng lặng mở to mắt mà nhìn:

– Tôi ...

Sĩ Nguyên thì thầm:

– Mỹ Thuận, anh thật sự mừng lắm khi gặp lại em.

– Nhưng tôi ...

– Đừng từ chối anh Mỹ Thuận ạ! Anh chờ ngày này lâu lắm rồi.

Nhớ lại lời của Ngân Thuỷ, Mỹ Thuận lắc đầu:

– Đừng, xin giám đốc hãy tha cho tôi.

– Tại sao vậy em?

Mỹ Thuận nói như van xin:

– Xin hãy để cho tôi được yên, giữa tôi và giám đốc cách xa một trời một vực.

– Khoảng cách gì, tại sao em lại có tư tưởng ấy?

Mỹ Thuận thật sự rất đau lòng khi nói lên lời từ chối:

– Đó là sự thật tôi đâu phải làm khác được.

– Điều gì khiến em từ chối anh? Đâu hẳn là giai cấp sang hèn. Thời đại gì rồi em ơi.

Mỹ Thuận lại nói xa xôi:

– Xung quanh giám đốc có biết bao cô gái xinh đẹp giàu có, địa vị xá chi tôi chỉ là cô gái quê mùa nghèo khổ.

Nhăn mặt, Sĩ Nguyên than thở:

– Em đừng nên nói vậy, giàu nghèo cũng là cái số mà thôi.

Mỹ Thuận lại nói:

– Nhưng nghèo nó lại là cái tội đó giám đốc ạ!

– Tội gì? vì sao em lại tự ti như vậy chứ?

Vẫn ánh mắt nồng nàn nhìn cô, Sĩ Nguyên không giấu được cảm xúc của mình, anh nói tiếp:

– Gặp em lần ấy, anh coi đó là duyên phận.

Lắc đầu từ chối, Mỹ Thuận cố kềm xúc động:

– Đừng làm khó tôi, xin giám đốc hãy để tôi được yên.

– Nhưng trái tim anh đã khắc sâu hình bóng của em rồi.

Sĩ Nguyên vẫn nói, còn Mỹ Thuận thì vẫn im lặng, cô đứng đó mắt mở to nhìn anh như sợ hãi, Sĩ Nguyên lại nói.

– Hãy bằng lòng anh đi Mỹ Thuận! Em nhất định sẽ là của anh, của anh nhé!

Mỹ Thuận đưa hai tay bịt tai vụt chạy ra ngoài ...

Vân Du
Hoa Lục Bình
Chương 6

Sĩ Nguyên chở Mỹ Thuận đi vòng quanh Thành phố. Cảm thấy lo nên cô đề nghị:

– Mình về thôi giám đốc!

Sĩ Nguyên căn nhắc:

– Lại giám đốc nữa rồi.

Mỹ Thuận cong môi:

– Như vậy mới đúng với hoàn cảnh hiện tại bây giờ.

Lời Sĩ Nguyên trở nên tha thiết gần gũi hơn:

– Mỹ Thuận, hôm tình, cớ gặp em đến nay anh vẫn nhớ về kỷ niệm ấy.

Câu nói của Sĩ Nguyên vô tình gợi lại sự xấu hổ của Mỹ Thuận:

– Anh còn dám nói nữa sao?

Sĩ Nguyên đáp tỉnh queo:

– Anh cho đó là một kỷ niệm đẹp đáng nhớ.

Mỹ Thuận khoanh tay trước ngực, giọng cô đầy xa vắng:

– Còn tôi; tôi cho đó là một điều xui rủi nhất của mình.

– Sao em lại cho là thế?

– Đó là linh tính của một cô gái như tôi.

Thở dài Sĩ Nguyên chẳng biết nói sao cho cô hiểu được lòng anh:

– Ngày nào đó em sẽ hiểu anh mà thôi.

Mỹ Thuận giục:

- Chúng ta về thôi giám đốc ạ!

Choàng tay qua vai cô, Sĩ Nguyên bóp nhẹ:

– Em vẫn lạnh lùng với anh vậy sao?

Ngước mắt buồn nhìn anh, Mỹ Thuận hỏi lệ lẫm:

– Chứ bảo tôi phải làm sao đây?

– Bỏ giùm anh hai chữ giám đốc được không?

Hất mặt kiêu ngạo, Mỹ Thuận gật đầu:

– Được thôi! Bằng anh vậy nhé!

– Như vậy có dễ thương không ?

Mỹ Thuận lại bong đùa:

– Dễ thương, nhưng mà thương không dễ đâu à!

Sĩ Nguyên cười vui vẻ:

– Miễn sao em không gọi anh là giám đốc được rồi.

Thở dài Mỹ Thuận quay mặt đi nơi khác. Có gì phải vui khi được thay đổi cách xưng hô. Mỹ Thuận đâu phải là người vô cảm, mà cô biết nghĩ đến anh từ lúc đó kia mà:

– Em nói gì đi Mỹ Thuận?

– Nói gì hả?

– Nói về em đi!

– Về tôi à ! Có gì đâu phải nói.

– Nói về việc em rất thích màu tím của hoa lục bình.

Mỹ Thuận lắc đầu từ chối:

– Tôi chỉ nói với những ai biết rõ về loài hoa ấy thôi.

Mỉm cười, Sĩ Nguyên lại nói:

– Anh đang tìm hiểu và bắt đầu thích nó.

– Anh cũng thích xạo ghê!

Ngỡ ngàng nhìn cô, Sĩ Nguyên không hiểu:

– Sao em lại nói thế ?

Mỹ Thuận lý luận:

– Là người thành phố người ta chỉ yêu hoa hồng, hoa huệ, tigôn hoặc là hoa cúc, mà thôi.

Nở nụ cười đẹp tặng cô, Sĩ nguyên xua tay:

– Em nói vậy là sai rồi. Có người lại thích và yêu hoa đồng nội thôi.

Mỹ Thuận đột ngột nói:

– Chẳng hạn như anh phải không?

Bật cười lớn Sĩ Nguyên véo mũi cô:

– Em thật là khéo ăn nói.

Mỹ Thuận cũng cười theo. Nụ cười này Sĩ Nguyên rất hiếm thấy:

– Em biết không, anh đã tìm về đó vài lần để tìm lại hình bóng xưa.

Quay nhìn anh chẳng tỏ thái độ ngạc nhiên mà cô lại hỏi:

– Trở về đó anh thấy gì?

– Thấy trống vắng một hình bóng, thấy chiếc cầu hôm nào bơ vơ đứng đợi, thấy đám lục bình trôi dạt lênh đênh.

Thản nhiên cô thốt lên:

– Anh về đó thật sao?

– Dĩ nhiên là thật rồi. Tìm em nhưng nào đâu có thấy.

Tự nhiên Mỹ Thuận cảm thấy lòng mình băng khuâng, cô tâm sự:

– Hôm ấy về tôi lại lên cơn sốt, thế là đành phải hoãn lại không đi thành phố được.

– Có nghĩa là em định lên thành phố tìm việc làm.

Gật đầu giọng cô có vẻ thành thật hơn:

– Đúng, hôm ấy em định đi từ giã các bạn, Nhưng nhìn thấy hoa lục bình em định ngắt lấy một bông.

– Nào ngờ rơi xuống sông luôn.

Mỹ Thuận cười bẽn lễn:

– Vì vậy có người nhân cơ hội ấy.

Đưa tay bụm miệng không cho cô nói tiếp Sĩ Nguyên ngắt lời:

– Em đừng có vu oan cho anh. Hôm ấy vì muốn cứu người trôi.

Túm túm cười Mỹ Thuận lắc đầu:

– Anh cũng tham lam đó.

– Đừng nói oan cho anh mà.

– Oan hả?

– Ừ!

– Nhỏ bạn em lại nói có thể anh đã hôn lén em rồi đó.

Lắc đầu minh oan, Sĩ Nguyên giải thích:

– Anh chỉ làm vậy khi nào có sự đồng ý của em kìa, mặc dù hôm ấy anh rất muốn.

Mỹ Thuận giã nảy:

– Vậy thì anh cũng có ý tà tâm rồi.

Sĩ Nguyên cười hì hì:

– Muốn thôi chứ chưa thực hiện thì đâu thể cho là tà tâm được.

Ngáy anh một cái Mỹ Thuận chu môi:

– Vậy thì cũng đã có ý đồ rồi!

– Tha cho em đi mà em!

Chợt nhớ, Mỹ Thuận lại giục:

– Mình về thôi anh!

Ngồi im nhìn cô, Sĩ Nguyên thì thầm:

– Anh chỉ muốn ngồi cùng em mãi thôi.

Mỹ Thuận dọa:

– Đi lâu chị Ngân Thuỷ biết là chết em đấy.

Chau mày, Sĩ Nguyên hỏi:

– Em bị cô ấy bắt nạt dữ lắm phải không?

– Em thấy chị ấy khó hiểu lắm.

– Sao hả?

– Dường như anh và chị ấy có gì đó ràng buộc nhau.

– Ai nói với em điều ấy? Mỹ Thuận lắc đầu:

– Em chỉ nghĩ vậy thôi.

Sĩ Nguyên lại dặn:

– Em đừng tin những gì cô ta nói. Cô ấy rất khó chịu.

Mỹ Thuận vẫn thắc mắc:

– Nhưng anh và chị ấy đã có tình cảm với nhau, phải không?

– Không có!

– Em không tin!

– Thú thật, anh không có đâu, chị tại Ngân Thuỷ thích anh mà thôi.

Mỹ Thuận xuống xe đi nhanh vào phòng tập thể ...

Bà Ngọc Trâm vẫn còn thức chờ Sĩ nguyên. Thấy anh bà lên tiếng:

– Con về rồi à, Khuya vậy sao?

Sĩ Nguyên xem đồng hồ:

– Mới chín giờ hơn mà mẹ!

Đổi giọng bà lại nói:

– Ngày mai bên kia người ta nhà mình dùng cơm tối.

Sĩ Nguyên giật mình, anh nhăn nhó mặt mày:

– Mẹ à con đã nói rồi, giữa con và Huệ Trinh chẳng hợp nhau đâu.

Bà Ngọc Trâm nghiêm giọng:

– Con phải nghe lời mẹ. Chỗ người lớn không thể sai lời.

Tìm cách thối thác, Sĩ Nguyên nói tránh:

– Hay mẹ hãy cưới cho Sĩ Tân đi.

Bà nạt ngang:

– Thôi đừng có nói nhảm như vậy, mẹ đã quyết định rồi.

Ngồi xuống cạnh mẹ Sĩ Nguyên van xin:

– Mẹ ơi! Chuyện lập gia đình xin mẹ hãy để con tự lo liệu.

– Hứ! Để cho con ư? Để cho con để rồi mẹ phải khắc khoải ư?

– Vậy mẹ hãy cưới vợ cho anh Hai trước rồi đến lượt con.

Bà phũ tay:

– Con đừng nên bắt quờ qua người khác như vậy.

Sĩ Nguyên vẫn nói:

– Anh Hai lớn tuổi hơn con kia mà. Con không thể làm em mà đi trước như vậy.

– Thôi đi con đừng có lý sự, mẹ đã quyết định rồi.

Sĩ Nguyên vẫn cãi bướng:

– Anh Hai cần cưới vợ hơn con.

– Chuyện của nó không cần con phải lo.

– Nhưng anh ấy cũng rất cần sự quan tâm của mẹ.

Quá tức giận vì những lời của Sĩ Nguyên, bà nạt lớn:

– Con im đi! Chuyện ấy không phải của con.

– Nhưng anh ấy thật sự là anh của con mà.

Quá bức xúc, bà tức nghẹn lời:

– Mà ... mà ...

Bà Ngọc Trâm trợn mắt tay chân co lại, Sĩ nguyên giật mình hốt hoảng:

– Mẹ, mẹ ... làm sao vậy?

Bà không nhúc nhích được, Sĩ Nguyên hoảng quá kêu lên:

– Hường ơi!

Nhưng anh nhanh tay chụp lấy ống nghe điện thoại gọi bác sĩ.

* * *

Bữa cơm gia đình diễn ra một cách gượng gạo Bà Ngọc Trâm luôn miệng nhắc Sĩ Nguyên:

– Sĩ Nguyên! Con để thức ăn cho Huệ Trinh đi!

Huệ Trinh tỏ ra mình dạn dĩ nên nói:

– Bác cứ để con được tự nhiên.

Bà Huệ Minh tỏ ra là người vui vẻ nhất bà luôn miệng nói:

– Sĩ Nguyên coi bộ còn nhút nhát quá.

Huệ Trinh nhếch môi cười:

– Coi chừng mẹ bị lừa đấy!

Mọi người cùng cười, bà Ngọc Trâm thì lại nói:

– Tội nghiệp nó vất vả lắm. ít có thời gian đi chơi đây đó.

Huệ Trinh nhường mày hỏi Sĩ Nguyên:

– Bác nói vậy có đúng không anh Sĩ Nguyên?

Sĩ Nguyên cũng cười với mọi người và trả lời Huệ Trinh:

– Mẹ nói làm sao mà sai được. Nhưng thỉnh thoảng anh cũng có vui chơi cùng bạn bè.

– Vậy sao?

Bà Huệ Minh nhìn con gái:

– Con đừng chất vấn Sĩ Nguyên nữa có được không, con trai mà phải quan hệ bạn bè chứ?

– Coi bộ mẹ có vẻ bênh vực anh Sĩ Nguyên rồi đó. Thấy hai mẹ con nói chuyện với nhau bà Ngọc Trâm cũng xen vào:

– Thì con cũng giỏi vậy Huệ Trinh. Biết phụ mẹ quán xuyến công ty.

Sĩ Nguyên nhìn Huệ Trinh nở nụ cười đầy ẩn ý :

– Huệ Trinh giỏi vậy sao? Vậy mà từ lâu anh chẳng biết.

– Nhường mày Huệ Trinh cao ngạo nói:

– Vậy sao? Nhưng chắc chắn em sẽ chẳng giỏi bằng Mỹ Thuận gì gì của anh đâu.

Câu nói của Huệ Trinh làm mọi người nhìn anh, Sĩ Nguyên, anh đĩnh chính:

– Cô ấy rất giỏi vì tính lại rành ngoại ngữ tôi chọn làm trợ lý đâu có gì sai.

Huệ Trinh bật cười:

– Trợ lý ư? Cũng hay nhỉ? Cô ấy chắc là đẹp lắm.

Sĩ Nguyên lắc đầu anh chống chế:

– Làm sao mà đẹp bằng các cô gái ở thành phố, chỉ là hoa đồng nội thôi?

Huệ Trinh nhìn Sĩ Nguyên chăm chăm:

– Anh có vẻ bệnh vực cô ấy ghê hả?

– Không, anh chỉ nói những gì thật sự mà thôi.

Bà Ngọc Trâm hơi nhịu mày:

– Cô ấy là ai sao mẹ chẳng nghe con nói đến vậy?

Sĩ Nguyên đáp lời bà:

– Cô ấy chỉ là nhân viên mới nhận vào làm mấy tháng nay thôi mẹ ạ!

– Vậy à?

Huệ Trinh vẫn chưa buông tha cho Sĩ Nguyên, dừng đĩa cô lại nói:

– Hôm nay sao anh chẳng mời Ngân Thuỷ đến dùng cơm cho vui.

Sĩ Nguyên ghét cay ghét đắng lối nói chuyện của cô ta, nhưng sợ phật ý mẹ nên cười cầu hoà:

– Đây là bữa cơm mẹ anh dành riêng cho gia đình em, có người ngoài sẽ mất vui.

Bà Ngọc Trâm xen vào:

– Sĩ Nguyên nói đúng đó con! Đây là chủ ý của ta đó!

Bữa cơm kéo dài gần tiếng đồng hồ. Sĩ Nguyên cảm thấy ngọt nhạt làm sao?

Sợ mẹ lại trở bệnh Sĩ Nguyên đành phải nén lòng làm theo ý của bà. Mọi người đã ra về, Sĩ Nguyên cũng đứng lên:

– Con đến công ty đây!

Bà Ngọc Trâm tỏ ý không hài lòng:

– Hôm nay con sao vậy?

– Con đã làm theo ý mẹ rồi còn gì?

Vừa nói Sĩ Nguyên vừa bước ra khỏi cửa:

– Chờ cha về hãy tính nha mẹ.

– Khuya rồi cẩn thận đấy.

– Con biết rồi mẹ!

Thiện Tài đỏ mặt khi biết Huệ Trinh đến nhà Sĩ Nguyên để dùng cơm tối, gặp Huệ Trinh anh hân hộc:

– Anh tưởng em không còn tìm anh nữa chứ ?

Nheo nheo mắt nhìn, Huệ Trinh nói như trêu:

- Anh ghen hả?
- Vậy thì sao?
- Nhưng chi dùng cơm thôi mà.

Thiên Tài giận dữ:

- Ai biết được ngoài dùng cơm còn gì nữa không?

Huệ Trinh bĩu môi:

- Anh bảo em là người gì chứ? Em có ưa gì anh ta đâu.
- Không ưa mà đến nhà người ta.
- Đó là vì muốn làm vui lòng mẹ em thôi. Giờ tính sao đây?

Thiên Tài vẫn chưa hài lòng nên nói:

- Mời cơm, rồi bàn đến việc hôn nhân chứ gì?
- Em cũng chưa biết được nữa.

Thiên Tài vẫn chưa nguôi giận, anh quay mặt đi:

- Em làm anh thất vọng quá

Huệ Trinh xoa dịu:

- Anh thông cảm cho em em làm vậy chỉ để làm vui lòng mẹ em mà thôi.
- Em nói rồi mai mốt mẹ bảo em lấy chồng em cũng nghe luôn hả?

Huệ Trinh trấn an:

- Chuyện ấy em sẽ từ chối tới bến luôn.
- Liệu em có chống chọi nữa được không?

Huệ Trinh đứng lên vòng tay qua cổ anh phụng phịu:

- Em có quên bỏ anh đâu mà buồn.

Chợt Thiên Tài thở dài, có ý buồn:

- Máy hôm nay không được mảnh nào cả.

Chu môi Huệ Trinh rĩ tai anh:

- Hết tiền xài rồi phải không?

Làm ra vẻ như thương tâm, Thiên Tài than van:

- Mẹ ra Huế đến nay vẫn chưa về.

Bĩu môi, Huệ Trinh nói như chọc quê:

- Anh làm như mình còn em bé, cần sự chăm sóc của mẹ.

Hơi bực mình vì Huệ Trinh không hiểu ý của anh:

– Anh nói đây là vấn đề tiền bạc ấy. Đi mẹ chẳng để tiền cho anh.

– Vậy sao?

Lại nói thêm cho bi đát hơn, Thiên Tài rầu rầu:

– Chẳng hiểu ngoại anh có mau lành bệnh hay không nữa.

Huệ Trinh mỉm cười, cô nheo nheo mắt:

– Đây nè anh cứ xài đi, mai mốt em đưa thêm.

Cầm xấp bạc trên tay xoè xoè như lường tính được bao nhiêu, Thiên Tài sướng vui trong lòng:

– Em lúc nào cũng tốt với anh.

Làm mặt giận, Huệ Trinh quay đi:

– Vậy mà anh vẫn còn nghi ngờ em.

Cười mơn Thiên Tài nịnh đầm:

– Thương em, sợ mất em nên anh mới vậy thôi.

– Phải không hả?

– Hì hì, anh lúc nào cũng nói thật cả. Mình đi em.

– Đi đâu?

– Ra quán!

Huệ Trinh từ chối:

– Em có mua thức ăn đầy đủ rồi nè.

Nhăn nhó mặt mày Thiên Tài kêu lên:

– Trời ơi! Em biết làm nội trợ giỏi khi nào vậy?

Huệ Trinh biết Thiên Tài sẽ bĩu môi khi mình đề nghị tổ chức ăn ở nhà, nhưng cô vẫn tìm lời để nói:

– Từ hôm nay chúng ta tổ chức ăn uống gọn nhẹ thôi anh ạ!

Tỏ thái độ khó chịu Thiên Tài hất mặt:

– Em hôm nay làm sao vậy hả?

Cười cầu hoà Huệ Trinh nhẹ nhàng nói:

– Em hơi mệt, không muốn ra quán nữa đâu.

– Lại giờ chứng gì nữa đây?

– Em nói thật đấy!

Nắm tay kéo cô đứng lên. Thiên Tài nói như ra lệnh:

– Đi nhanh! ở nhà sẽ mất đi thú vị. Đừng làm anh mất hứng nha.

Huệ Trinh đành phải đứng lên, cô lắc đầu thở dài:

– Thật ra em chán ra quán lắm rồi.

Đưa tay nựng cằm cô anh mơn trớn:

– Chiu anh đi mà cưng!

Huệ Trinh rất thích được vuốt ve. Cô nhoèn miệng cười lắc đầu:

– Em chẳng bao giờ từ chối anh được điều gì?

Bật cười ha hả, Thiên Tài đắc thắng:

– Chứng tỏ em yêu anh ấy mà.

Nguyt anh một cái thật dài, Huệ Trinh chu môi:

– Biết vậy thì tốt, sau này mà phản bội em, em sẽ cho anh biết tay.

Lè lưỡi, Thiên Tài vờ rứt cổ lại:

– Lạy trời! Có ăn gan trời anh cũng không dám.

Huệ Trinh cười thích thú:

– Có vậy chứ!

Sĩ Nguyên ngồi chết lặng, khi nghe lời phán quyết của mẹ mình:

– Sao gấp vậy mẹ?

– Con đã chừng ấy tuổi rồi còn gì.

Sĩ Nguyên nhìn Sĩ Nghĩa cầu cứu:

– Anh Hai giúp em với !

Sĩ Nghĩa vốn không muốn xía vào chuyện gia đình này. Nhưng chẳng lẽ thấy chết mà không cứu nên anh lên tiếng:

– Mẹ ạ! Con thấy Huệ Trinh không tốt đâu.

Quắt mắt nhìn Sĩ Nghĩa bà cao giọng:

– Chuyện nhà này đâu cần cậu phải quan tâm.

Cổ nén tự ái, Sĩ Nghĩa vẫn nói:

– Thưa, con chỉ thương Sĩ Nguyên nên mới nói Huệ Trinh là cô gái ăn chơi, cặp bồ rất nhiều người.

Nổi giận bà Ngọc Trâm quát to:

– Cậu đừng ăn nói hồ đồ ở đây, người ta là con nhà làm ăn đàng hoàng.

Cậu bịa chuyện hay ghê!

Sĩ Nghĩa vẫn nói:

– Công ty của bà ấy sắp phá sản rồi.

– Hừ! Cậu im đi!

Sĩ Nguyên xen vào:

– Anh Hai con nói rất đúng mẹ ạ!

Bà khoát mạnh tay giọng đay nghiến:

– Từ nay tôi cấm cậu xen vào chuyện gia đình này nữa.

Sĩ Nghĩa nhìn em trai thông cảm:

– Anh chẳng giúp gì cho em đâu.

Sĩ Nghĩa bỏ ra ngoài. Sĩ Nguyên vì thương anh mà nói với mẹ:

– Mẹ làm như vậy là sai rồi. Sao anh ấy không có quyền bàn việc gia đình này chứ?

Mím môi vì tức giận bà hét to:

– Mà còn nói nữa hả?

Sợ bà lại trở bệnh Sĩ Nguyên lại nói:

– Vậy thôi tùy mẹ. Vậy sau này mẹ sẽ hối hận.

Sĩ Nguyên bỏ về phòng mình. Anh ngẩng nhìn từng cánh lục bình, nhớ đến Mỹ Thuận da diết. Chẳng biết Mỹ Thuận có hiểu và thông cảm cho anh không Mỹ Thuận sẽ cho rằng mình là người phản bội. Mỹ Thuận ơi! Em có biết anh đau khổ lắm không? ...

* * *

Mỹ Thuận tần ngần nhìn cánh thiệp hồng mà Ngân Thuỷ vừa đưa cho cô, Mỹ Thuận vờ bình thản:

– Giám đốc cưới vợ ư? Chí ấy chắc đẹp lắm.

Nhìn nét mặt tươi tỉnh của Mỹ Thuận, Ngân Thuỷ lấy làm lạ chẳng lẽ hai người chẳng có gì:

– Đám cưới giám đốc cô có đi không?

Gật đầu tỏ vẻ dứt khoát Mỹ Thuận đáp:

– Dĩ nhiên là em phải đi rồi. Đám cưới giám đốc phận làm lính đâu dám từ chối.

Ngân Thuỷ cut hứng, cô cứ nghĩ hay tin này cô ta sẽ buồn khổ lắm. Nhưng ngược lại là đằng khác:

– Vậy sao?

– Ở, hôm ấy mình phải ăn vận cho đẹp vào để khỏi làm mất mặt giám đốc.

Phương Hà cùng Công Luận vào, Mỹ Thuận khoe:

– Giám đốc mình đi cưới vợ rồi nè!

Phương Hà đã hay tin này. Nhưng cô ngạc nhiên thái độ của Mỹ Thuận, sao cô ấy chẳng có chút gì là buồn cả:

– Chị biết rồi! Em không buồn sao?

Mỹ Thuận mở to mắt:

– Buồn hả? Sao em lại buồn chứ?

Phương Hà nói một câu châm chích Ngân Thuỷ:

– Vậy sao? Nhưng chị biết có người buồn thúi ruột luôn đấy.

Biết Phương Hà nói khích mình, nhưng Ngân Thuỷ đâu có tâm trí đâu mà cãi với họ, cô tháo lui:

– Hừm! Chúng mày giỏi lắm.

Phương Hà nói với theo:

– Từ nay hết ai còn âm mưu hại em nữa rồi.

Công Luận giục:

– Thôi vào làm việc đi!

Mỹ Thuận chờ có thể cô đi về phòng và đóng chặt cửa lại. Nước mắt bắt đầu tuôn dài xuống môi nghe mặn đắng. Vậy là hết rồi, mới bước vào yêu tim mình đã vụn vỡ, Sĩ Nguyên sao anh nỡ dối lừa em?

Mỹ Thuận gục đầu xuống bàn thốn thức, Sĩ Nguyên nhẹ đến bên cô an ủi:

– Mỹ Thuận! Em hãy hiểu cho anh.

Ngước mắt nhìn anh Mỹ Thuận mấp máy đôi môi:

– Anh tàn nhẫn lắm, anh dẫn dắt em vào tình yêu rồi cũng do anh bóp chết nó.

Sĩ yên nghe tim mình nhói đau qua những câu trách móc của người yêu:

– Mỹ Thuận! Em hãy thông cảm cho anh. Anh vì chữ hiếu nên mới phụ em thôi. Dù thế nào anh cũng chỉ yêu có mình em thôi:

Mỹ Thuận gạt ngang:

– Đến giờ phút này mà anh vẫn còn dối em ư?

– Anh nói thật!

– Anh nói dối! Em không nghe gì nữa đâu. Anh tàn nhẫn lắm.

Sĩ Nguyên ngồi ôm đầu anh rên rỉ:

– Anh biết mình có nói gì thì em cũng không tin anh đâu.

– Đúng vậy, anh là, kẻ giả dối là kẻ lừa đảo tình yêu của tôi. Anh đi đi!

Sĩ Nguyên bối rối anh khuyên:

– Mỹ Thuận, em hãy nghe anh nói.

Lắc đầu quày quặt, Mỹ Thuận hét lên:

– Không, không em chẳng muốn nghe gì nữa đâu!

Sĩ Nguyên ôm đầu giọng anh đau khổ:

– Anh còn biết lựa chọn làm sao đây. Mẹ anh đòi sống đòi chết buộc anh phải cưới vợ theo ý của bà.

Như đã bình tĩnh lại Mỹ Thuận gật gù, nhưng giọng còn nhiều cay đắng:

– Phải, em nghèo đâu xứng đáng với anh. Anh an tâm mà đi cưới vợ đi, em không sao đâu.

– Mỹ Thuận, anh chỉ mong em hiểu cho anh!

– Vâng! Em cố gắng để hiểu và xin chúc phúc cho anh đấy!

Đẩy nhẹ tập tranh đến trước mặt anh, cô nói tiếp:

– Xin trả cho anh đấy, em chẳng muốn giữ làm gì đâu?

Sĩ Nguyên ghen lời:

– Em ... em trả cho anh có nghĩa là ...em giận anh có phải không?

– Có hay không thì điều đó đâu có quan trọng gì?

– Mỹ Thuận ... anh, anh ...

Mím chặt môi, cố nén xúc động Mỹ Thuận nói tiếp, bằng lòng ráo hoảnh:

– Từ nay em sẽ xin nghỉ việc ở đây.

Hốt hoảng, Sĩ Nguyên thành thốt:

– Sao vậy em?

– Điều ấy dễ hiểu thôi, giúp anh khỏi phải khó xử.

– Đừng, em đừng làm như vậy mà Mỹ Thuận.

Lắc đầu Mỹ Thuận cứng nhắc nói:

– Anh phải thông cảm cho em! Em không thể ở lại đây được mà.

Sĩ Nguyên khẽ gọi:

– Mỹ Thuận! Em đi thật sao?

– Chẳng lẽ anh bảo em ở lại đây để nhìn anh hạnh phúc à? Em không có can đảm ấy đâu.

– Anh sẽ không có hạnh phúc, nếu như anh không có em.

Lắc đầu Mỹ Thuận chua xót nói:

– Rồi năm tháng dần trôi bên vợ giàu có xinh đẹp anh sẽ chẳng còn nhớ gì đâu.

– Mỹ Thuận em ...

– Hôm nay lần gặp gỡ này coi là như lần cuối, em xin chúc anh trăm năm hạnh phúc.

– Em đi thật sao Mỹ Thuận?

– Hãy xem như Mỹ Thuận không còn tồn tại trên đời này nữa.

Sĩ Nguyên rên rỉ:

– Em có biết từng lời nói của em đã bóp chết trái tim anh không?

Bật cườm qua hai hàng nước mắt Mỹ Thuận lắc đầu:

– Ai khổ hơn ai đây hả?

– Phải !Chưa chắc gì ai khổ hơn ai em ạ!

Mỹ Thuận thẳng thừng nói:

– Em khổ thì em cam chịu, xin anh đừng nhớ làm gì cánh hoa đồng nội không hương sắc, mà đánh mất đi hạnh phúc của mình.

Thấy Mỹ Thuận cương quyết Sĩ Nguyên đành đứng lên:

– Anh về đây!

Mỹ Thuận thờ ơ đứng nhìn cô đau buốt tim mình. Tình yêu đầu đời là đau khổ như thế này chẳng? Sĩ Nguyên ơi! Em sẽ mang nó đi hết cuộc đời ...

Phương Hà nhìn Mỹ Thuận thu dọn đồ đạc mà cảm thấy buồn:

– Em nghỉ thật sao Mỹ Thuận?

Ngước nhìn Phương Hà Mỹ Thuận thấy lòng mình buồn rười rượi:

– Vâng! Bạn em điện lên bảo mẹ em trở bệnh nặng lắm chị ạ!

– Thế em không dự đám cưới của giám đốc sao?

Nhoén miệng cười Mỹ Thuận chép miệng:

– Đành phải chịu thôi chứ biết làm sao?

– Vì lo cho mẹ mà em khóc đến sưng cả mắt vậy sao?

Mỹ Thuận đành gật đầu nói dối:

– Vâng! Em chỉ còn có mẹ mà thôi.

Phương Hà vẫn vô tư.

– Em có thể xin phép nghỉ một thời gian má.

Lắc đầu từ chối, Mỹ Thuận phân bua:

– Mẹ em đau lâu lành lắm chị. Em cần có ở bên cạnh để chăm sóc.

Phương Hà nuôi tiếc:

– Thú thật, em đi rồi ở đây, chị sẽ buồn lắm.

Cố tạo cho mình nụ cười thật tươi, Mỹ Thuận nói vui:

– Sẽ có người khác thay em còn vui hơn nữa.

– Ai vậy?

– Ngân Thủy.

Phương Hà giãy nảy:

– Ôi thôi bà ấy mà làm ở đây chắc chị ngộp thở chết quá.

Đẩy gói quà xinh xắn đến trước mặt Phương Hà, Mỹ Thuận nói:

– Em nhờ chị đưa cho Sĩ Nguyên trong ngày cưới giúp em.

Không thể từ chối nên Phương Hà đành phải cầm lên:

– Được, chị sẽ giúp em - Phương Hà lại chần chừ - Mỹ Thuận à! Em quyết định như vậy liệu có đúng không? Có thể em xin nghỉ phép mà.

Mỹ Thuận lắc đầu từ chối:

– Mẹ em yếu lắm chị ạ!

Biết không thể thuyết phục được cô nên Phương Hà gật đầu:

– Vậy để chị tính lương cho em.

– Em cảm ơn chị!

Vân Du
Hoa Lục Bình
Chương 7

Ngân Thuỷ nói một cách tự tin:

– Nhỏ ấy không chịu nổi cú sốc lớn này đâu.

Phương Hà ngó Ngân Thuỷ trân trân:

– Chị nói vậy là ý gì?

– Ý gì à? Mỹ Thuận và Sĩ Nguyên cặp bồ với nhau đó.

Phương Hà đã hiểu nhưng cố tình phớt lờ:

– Đừng ở đó mà đoán mò nữa. Mẹ cô ấy đau nặng đấy.

Bật cười, Ngân Thuỷ mai mỉa:

– Đó chỉ là cái cớ mà thôi.

Vốn không ưa gì Ngân Thuỷ Phương Hà muốn cắt đứt câu chuyện nên nói:

– Hết giờ rồi, tôi phải về thôi.

Công Luận giờ mới lên tiếng:

– Chẳng biết giám đốc sẽ tìm ai thay thế Mỹ Thuận đây!

Phương Hà lại nói:

– Mình phải giúp anh ấy mới được. Tuyển chọn người làm tốt như Mỹ Thuận mới được.

Công Luận gật gù:

– Phải nói là người như Mỹ Thuận thật khó tìm, chịu khó làm việc rất siêng năng.

Ngân Thuỷ mặc dù trong lòng đang dậy sóng, nhưng cũng phải trề môi:

– Các người làm gì mà khẩn trương đến vậy? Biết đâu Mỹ Thuận suy nghĩ lại thì sao?

Phương Hà dấm dăng:

– Cô ấy đi khỏi được đây là mừng lắm rồi Chắc chắn là không thể quay lại nơi này nữa đâu.

– Vậy sao? Cô biết chắc như vậy à?

– Phải đấy, vì cô ấy không muốn gặp mặt chị đấy.

Ngân Thuỷ đỏ mặt vì giận, cô cãi lại:

– Vậy sao? Chứ không phải vì trèo cao té nặng à.
Lắc đầu nở nụ cười khinh miệt, Phương Hà chu môi:
– Người tự trèo cao té nặng không phải là Mỹ Thuận mà là người khác cơ.
– Là ai?
Phương Hà lại cười nụ cười chế giễu:
– Chị không biết hay cố tình không biết.
Ngân Thủy cảm thấy nóng rang cả mặt mày:
– Cô nói vậy là ý gì?
Đến nước này Công Luận mới lên tiếng:
- Xin hai người hãy để cho tôi làm việc được không?
Ngân Thủy bỏ đi. Phương Hà cười đắc thắng:
– Anh có thấy không?
Lắc đầu Công Luận chép miệng:
– Chỉ tội cho Tuấn Khải mà thôi.
Trong thâm tâm Công Luận rất sợ cho Tuấn Khải. Tuấn Khải luôn mềm yếu trước tình cảm ...
Sĩ Nguyên say khướt anh đi khắp khếnh vào phòng giám đốc. Thấy vậy Công Luận tuy đã hiểu nguyên nhân nhưng vẫn nói:
– Trời, uống để chết đó à?
Sĩ Nguyên nhìn Công Luận trừng trừng:
– Cậu cũng đối xử tệ với tôi nữa.
Công Luận đành khuyên:
– Dầu sao như vậy cũng tốt cho cả hai khỏi phải khó xử.
Ôm đầu Sĩ Nguyên rên rì:
– Nhưng tôi không thể mất Mỹ Thuận được.
– Làm như vậy chỉ khổ thêm cho Mỹ Thuận mà thôi.
Sĩ Nguyên vẫn gào lên:
– Nhưng tôi cần cô ấy. Mọi người khác đều vô nghĩa đối với tôi.
– Nói gì thì cậu cũng sắp cưới vợ rồi.
– Vợ gì mà vợ, hồ ly tinh thì có.
Nhấn mặt, Công Luận lắc đầu:
– Đừng nói vậy sẽ phiền phức lắm!

Sĩ Nguyên gạt tay Công Luận. Lắc đầu quầy quậy:

– Tại sao như vậy? Tại sao cậu chẳng chịu giữ mỹ Thuận lại giúp tôi?

Công Luận cố phân trần:

– Làm sao mà giữ được đây? Cả tôi và Phương Hà đã nói ráo nước miếng mà có được gì đâu.

Sĩ Nguyên ngồi phịch xuống ghế, đưa hai tay ôm đầu:

– Tôi muốn gặp Mỹ Thuận!

Công Luận chào thua, anh bỏ ra ngoài tìm Phương Hà để cầu cứu. Sĩ Nguyên vậy mà quá nặng tình nặng nghĩa. Rất hiểu bạn nhưng biết phải làm sao?

– Hù!

Nhận ra Phương Hà, Công Luận nắm tay cô kéo đi:

– Em vào đây, anh có việc này rất cần em.

Phương Hà vô cớ bị lôi đi, cô nhăn nhó mặt mày:

– Buông em ra sao lại lôi kéo như vậy?

– Em vào đây thì sẽ biết!

– Nhưng mà em.

Công Luận đẩy Phương Hà vào phòng giám đốc:

– Em vào đó đi sẽ biết.

Phương Hà trở mắt ngạc nhiên nhìn một đồng lũ lù lù trước mặt:

– Trời ơi! Sĩ Nguyên anh làm sao vậy?

– Mỹ Thuận ...

Phương Hà chợt hiểu thì ra anh ấy đang suy nghĩ về Mỹ Thuận:

– Mỹ Thuận đã về quê rồi anh gọi nó làm gì?

Sĩ Nguyên lại ôm đầu:

– Chính tôi, tôi đã làm khổ cô ấy.

Phương Hà dỗ dành:

– Anh đừng như vậy nữa có được không?

– Phương Hà, Mỹ Thuận đâu?

– Cô ấy về quê rồi, mẹ cô ấy bị bệnh.

Lắc đầu Sĩ Nguyên nói giọng rất thảm:

– Không phải như vậy đâu? Tại tôi mà ra tất cả. Tôi đã phụ tình cô ấy rồi.

– Vậy thì anh nên sống cho thực tế, mai này anh đã có vợ rồi, đừng gây khổ thêm người khác nữa.

Sĩ Nguyên vụt đứng lên. Anh nói dứt khoát:

– Tôi sẽ đi tìm Mỹ Thuận. Nhất định là như vậy!

Công Luận và Phương Hà chỉ biết đứng nhìn theo ...

Thiên Tài ngời thừ ra nhìn Thuý Liễu, cô ấy đang khóc. Thiên Tài đứng lên:

– Em cứ khóc mãi, anh về đây!

Thuý Liễu nắm tay anh kéo lại:

– Anh đừng đi! Em đang rất cần anh mà.

Thiên Tài gỡ tay cô ra:

– Em có chịu nín chưa? Nếu không anh đi luôn đấy!

Đưa tay quệt nước mắt Thuý Liễu nói ngọt ngào:

– Anh không bỏ em thật hả? Anh không đi nữa nghe?

Ngồi xuống cạnh cô, Thiên Tài dỗ dành:

– Em hãy hiểu cho anh. Có Huệ Trinh chúng ta mới sung sướng thế này?

Thuý Liễu chu môi, cô nũng nịu:

– Nhưng anh nhớ đừng bỏ quên em đó.

– Không có đâu mà!

Thuý Liễu nguýt dài:

– Anh mà bỏ em thì em chẳng để đứa con này đâu.

– Thiên Tài giật mình:

– Đừng nói bậy nghe em! Nó là con của tụi mình mà.

Thuý Liễu dọa:

– Sinh ra nó không có cha thì em phải làm sao?

– Làm gì có, em chỉ nghĩ bậy thôi.

Thuý Liễu bắt bẻ:

– Nói vậy sao nghe tin cô ấy lấy chồng anh lại buồn?

Thiên Tài bật cười, anh phân bua:

– Buồn đâu mà buồn, anh lo là khi lấy chồng vui hạnh phúc có còn nhớ mình không?

Thuý Liễu giận dỗi:

- Không có cô ấy anh lo cho em không được sao?
- Anh làm gì có tiền mà lo cho em đây?
- Nói vậy chúng ta lợi dụng được cô ta suốt đời sao?

Thiên Tài nhăn nhó:

- Em lo chi xa như vậy? Rồi anh sẽ đi tìm việc làm mà.
- Chừng nào chứ?
- Thì cũng từ từ.

Thuý Liễu lại ca cẩm:

- Sao anh chẳng chịu báo tin này cho mẹ anh biết, để bà lo liệu cho mình.
- Chưa đến lúc phải nói đâu. Vả lại mẹ anh chưa có về!

Có tín hiệu của điện thoại, Thiên Tài nghe điện thoại:

- Huệ Trinh hả?
- Vâng!
- Gặp anh à?
- Em có chuyện muốn nói với anh.

Thiên Tài mai mỉa:

- Sắp có chồng rồi còn gặp anh làm gì?
- Anh còn nói nữa.
- Sao, có chịu gặp em không ?
- Có chuyện gì vậy?
- Gặp anh một chút chẳng được sao?

Ngó Thuý Liễu, Thiên Tài gật gù:

- Được chứ! Gặp nhau chỗ cũ nhé!
- Anh đang ở đâu vậy?
- Ở nhà!
- Phải không đó, em nghĩ là anh đang ở chỗ nào đó rất vui.

Giọng Thiên Tài thiếu nảo:

- Buồn muốn chết đây, em còn ở đó mà chọc anh.

Huệ Tinh bỗng nhẹ giọng:

- Em xin lỗi đã làm cho anh buồn.
- Đừng em. Chúng ta vẫn còn thường gặp nhau mà.
- Đành vậy, nhưng phải cố gắng lên chứ, phải không anh?

- Vui hạnh phúc liệu em có quên anh không?
- Làm sao mà quên anh được? Em yêu anh mà.
- Anh hiểu, nhưng mà anh vẫn sợ,, Huệ Trinh trấn an:
- Anh hãy an tâm, em đã có chủ ý của mình mà.
- Em nói vậy có nghĩa là ...

Huệ Trinh cười lớn:

- Anh không hiểu đâu. Bây giờ anh có thể đến với em không?
- Chi vậy?
- Nhớ anh muốn gặp anh không được sao?
- Được rồi, em đến đó chờ anh nhé!
- Vâng!

Thiên Tài cất máy, Thuý Liễu hậm hực:

- Lại hẹn gặp nhau nữa sao?

Thiên Tài nựng cằm cô:

- Em khờ quá! Anh đi kiếm tiền để lo cho em mà!

Thuý Liễu ầm ức cô chẳng muốn anh đi gặp Huệ Trinh chút nào:

- Anh đi rồi chừng nào mới về?
- Nhanh thôi!
- Nhanh như mấy lần trước không ?

Vòng tay qua cổ cô, Thiên Tài âu yếm:

- Đừng nghi ngờ gì anh cả, anh sẽ lo cho em mà.

Thuý Liễu vòng tay ôm lấy cổ anh:

- Anh nhớ về sớm với em.
- Được rồi! Cô ấy đang bận rộn cho ngày cưới của mình chẳng có thời gian đâu.

Nghe an tâm, Thuý Liễu buông tay anh ra cô lại dặn:

- Anh đi rồi về sớm với em!

Thiên Tài bật cười, anh nói vui:

- Biết rồi, khổ lắm, nói mãi!

Thuý Liễu mỉm cười nhìn theo anh mà không một chút lo lắng ...

Ngân Thuý cố tình tìm hiểu và cũng cố tình muốn đưa bà Ngọc Trâm đi tìm sự thật. Cô yêu Sĩ Nguyên đến cuồng dại. Cô muốn loại bỏ tất cả các cô gái

vây quanh anh.

Bà Ngọc Trâm nhau mày khó hiểu:

– Sao cô cho tôi vào đây?

Ngân Thuỷ cười thật tươi:

– Đến ngày cưới rất bận rộn bác cũng nên bồi dưỡng tốt chứ.

Nghe cô ta nói bùi tai bà liền gật đầu:

– Vậy cũng được! Nhưng phải nhanh thôi nhé!

– Vâng ạ!

Ngân Thuỷ cố tình ngời che khuất tầm mắt tình địch cùng người yêu bước vào. Hai người cặp tay rất tình tứ. Thiên Tài lên tiếng:

– Xa em có một ngày mà anh nhớ muốn chết.

Huệ Trinh cũng gật đầu:

– Em có thua gì anh đâu.

– Nhưng khi lấy chồng rồi sẽ ít gặp nhau.

Huệ Trinh thì thầm:

– An tâm đi! Em vẫn có cách gặp anh. Và sẽ có nhiều tiền cho anh mà.

– Làm gì mà em có tiền cho anh.

Nguyết anh một cái Huệ Trinh dài giọng:

– Anh quên anh ta là giám đốc giàu có hay sao?

– Em lấy tiền chồng để nuôi tình nhân sao?

– Vì anh là người yêu của em mà.

– Em không sợ chồng biết hay sao?

Huệ Trinh nói cứng.

– Biết thì càng tốt chứ sao?

– Sao mà em cho là tốt?

– Ly dị và em lại trở về với anh?

– Vậy sao?

Họ tiếp tục nói, bà Ngọc Trâm nói với Ngân Thuỷ:

– Con gái nhà ai mà hư đến đến vậy?

Ngân Thuỷ vội nói:

– Chắc chắn cô ta chẳng phải là người tốt.

- Trắc nết loãng loạn chứ tốt gì?

Câu nói của bà hơi lớn đã lọt vào tai của Huệ Trinh, cô đứng lên sừng sộ:

– Sao bà mắng tôi ...

– Huệ Trinh!

Bà Ngọc Trâm đứng ngó ra. Bà đâu ngờ cô gái ấy lại là Huệ Trinh, cô dâu sắp cưới của bà, Huệ Trinh cũng trở mặt ra mà nhìn:

– Bác, sao bác lại đến nơi này?

Tức giận chẳng nói thành lời. Bà giương đôi mắt thất thần:

– Cô. Cô còn dám hỏi tôi à?

Huệ Trinh như lấy lại được bình tĩnh, cô đáp lời:

– Có gì đâu mà bác có vẻ giận đến như vậy?

– Cô !

– Hôm nay con và anh ấy chia tay nhau để con về làm dâu nhà bác!

Lắc đầu, bà Ngọc Trâm xua tay:

– Tôi đã làm cô và từ bây giờ chuyện cưới xin chỉ là giấc mơ thôi.

Huệ Trinh bật cười, cô khinh khỉnh bảo:

– Đây là do ý của bác và mẹ tôi mà thôi. Nhưng giữa tôi và Sĩ Nguyên đã có lẽ hỏi, thì coi như là vợ chồng rồi.

Bà hét lên:

– Chúng tôi sẽ từ hôn!

Huệ Trinh táo tợn bảo với bà:

– Được thôi !Nếu từ hôn thì coi như gia tài thuộc về có tôi.

Bà Ngọc Trâm nghe đặng cổ họng bà gất lên:

– Của xui xẻo ấy cô muốn làm gì đó thì làm:

Ngân Thuỷ sợ bà bị lên máu nên khuyên:

– Bác đừng giận mà ảnh hưởng đến sức khoẻ.

Bây giờ Huệ Trinh mới để ý đến cô, Huệ Trinh hất mặt:

– Ê, có phải mày dẫn dắt bà ấy đến đây không?

Chẳng vừa, Ngân Thuỷ phán một câu:

– Nếu mình muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm.

Huệ Trinh hậm hực:

– Cô giỏi lắm! Nhưng cô nên nhớ có ngày chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Bà Ngọc Trâm cũng chưa nguôi giận, mím môi cố nén xúc động bà nói:

– Tôi không ngờ từng tuổi này lại bị mẹ con của cô lừa gạt.

Huệ Trinh trắng trợn nói:

– Có thể bà vì thấy gia đình tôi giàu có nên muốn kết thông gia.

Bà Ngọc Trâm vì tức giận, bà thở hồng hộc:

– Cô còn dám nói vậy sao? Chính ...

Bà khuyu xuống ghế, Ngân Thuỷ hốt hoảng kêu lên:

– Kia bác, bác ơi!

– Tôi ... Tôi mệt quá!

Huệ Trinh phẩy tay:

– Tôi vô tội đấy nhé! Mình về thôi anh!

Nói xong Huệ Trinh cặp tay với Thiên Tài bỏ đi, bà Ngọc Trâm thở hỗn hển:

– Đồ hư! Cút khỏi đây đi.

Ngân Thuỷ dỗ dành:

– Đừng giận nữa bác ơi! Con sẽ gọi điện cho Sĩ Nguyên đến.

Lắc đầu bà nói qua hơi thở:

– Ta thật có mắt như mù, lầm tin kẻ lợi dụng mình. Trời ơi! Cũng may mắn mà hay được ...

– Chuyện đã qua rồi, xin bác đừng buồn nữa.

Nhìn Ngân Thuỷ cảm thấy hối hận bà nói:

– Ngân Thuỷ ta cảm ơn cháu.

– Bác đừng nói vậy. Đây chỉ là chuyện tình cờ thôi.

Bà gật gù:

– Đúng là không ra đường thì chẳng biết gì cả?

Nhìn bà lo lắng Ngân Thuỷ ân cần:

– Bác thấy sao rồi?

– Ta còn hơi mệt!

– Anh Sĩ Nguyên sẽ đến ngay thôi!

– Làm rộn cháu quá!

– Dạ không có chi. Nếu bác không có gì là mừng rồi.

Sĩ Nguyên bước vào thấy Ngân Thuỷ, anh nói luôn:

– Cô dẫn mẹ tôi ra đây làm gì để xảy ra chuyện?

Thấy Sĩ Nguyên nét mặt hốc hác, kém vui lại mắng oan cho mình, Ngân Thuỷ chẳng trách mà nói:

– Anh nên đưa bác đi bác sĩ.

Sĩ Nguyên nói cộc lốc:

– Cám ơn Không cần cô lo.

Nghe nóng cả mặt, nhưng Ngân Thuỷ vẫn cố giữ vẻ mặt bình thường cô nhẫn nhịn:

– Em chỉ muốn thay đổi không khí cho bác thôi chứ đâu có ngờ lại gặp ...

Sĩ Nguyên nạt ngang:

– Gặp gặp cái gì? Gặp ma à?

Bà Ngọc trầm âu sầu:

– Ủ, gặp ma thật con à?

sĩ Nguyên nhăn nhó:

– Mẹ, mẹ sao vậy?

– Có sao đâu mẹ chỉ bị choáng chút thôi.

– Vậy mà làm cho con hết cả hồn.

Nhìn con bà hỏi:

– Con có biết mẹ vừa gặp ai không?

Sĩ Nguyên không muốn nghe mẹ nói anh giục:

– Mình về thôi mẹ?

– Nhưng con không muốn biết mẹ vừa gặp ai à?

Không muốn dài dòng lời thôi. Sĩ Nguyên đành hỏi:

– Mẹ gặp ai vậy?

– Huệ Trinh và tình nhân của nó.

Trố mắt nhìn mẹ, như sợ mình nghe lầm nên anh hỏi lại:

– Gặp ai chứ?

Bà Ngọc Trâm nói thật rõ và to:

– Huệ Trinh và tình nhân của nó.

– Thật vậy sao mẹ?

Ngân Thuỷ đáp thay:

– Đúng vậy. Hôm nay em định đưa bác vào nơi này để thay đổi khẩu vị, nhưng không ngờ gặp cô ấy và tình nhân đang du hí ở đây.

Sĩ Nguyên ngờ vực hỏi lại:

– Mẹ tôi và cô không làm chứ?

– Hừm! Làm sao mà làm được chứ!

Sĩ Nguyên vẫn còn thắc mắc. Anh cảm thấy như trong việc này còn có gì đó không ổn:

– Mẹ, mẹ hãy nói cho con nghe đi!

Bà Ngọc Trâm nhìn con bà hơi lạ. Bấy lâu nay nó vẫn khẳng khẳng từ chối cưới Huệ Trinh cơ mà:

– Huỷ hôn, mẹ đã huỷ hôn với nó rồi!

Sĩ Nguyên nhìn mẹ trân trân:

– Làm sao mà dễ dàng như vậy được!

– Mẹ bắt quả tang tại trận rồi còn gì.

Ngân Thuỷ lại giục Sĩ Nguyên:

– Anh nên đưa bác về đi. Bác mệt lắm rồi đó.

Sĩ Nguyên dìu mẹ ra xe. Lòng ngổn ngang trăm mối, Mỹ Thuận chẳng biết giờ này đang ở đâu ...

* * *

...Tin Sĩ Nguyên từ hôn làm xôn xao cả công ty, ông Sĩ Định công tác xa về hay tin ấy cũng bán tính bán nghi:

– Chuyện này là sao vậy em? – Ông hỏi vợ. Bà Ngọc Trâm lắc đầu tỏ ý chán chường:

– Đúng vậy, em đã từ hôn.

Ông Sĩ Định tuy có giận vợ, nhưng ông vẫn giữ giọng từ tốn:

– Anh đã nói rồi. Gia đình bên ấy chẳng tốt lành đâu mà.

Tỏ ý hối hận, bà Ngọc Trâm chép miệng:

– Suýt chút nữa em đã làm hỏng đời của Sĩ Nguyên rồi.

Nhìn vợ ông lại khuyên:

– Từ nay chuyện nợ duyên của chúng hãy để chúng tự quyết định.

– Làm vậy sao được, rủi con nó chọn nhầm chỗ chẳng ra gì thì sao?

– Em an tâm đi con mình biết lựa chọn cho nó mà.

Bà Ngọc Trâm tỏ ý không hài lòng:

– Nói như vậy thì mình có buông thả con quá không?

– Hạnh phúc của con hãy để cho con tự tìm. Em đừng bận tâm nữa.

Bà lại nói:

– Nhưng em muốn nhìn Sĩ Nguyên, Sĩ Tân cưới vợ trước khi em nhắm mắt.

Nhìn vợ lo lắng, ông Sĩ Đình quan tâm:

– Em sao vậy? Em không được khoẻ sao?

Lắc đầu trấn an chồng bà Ngọc Trâm cười cho ông An tâm:

– Đó là em chỉ lo xa mà thôi.

Châm cho mình liều thuốc, ông Sĩ Đình rít một hơi dài rồi nói với vợ:

– Anh cho em hay một tin này.

– Gì vậy anh?

– Anh vừa thành lập cho Sĩ Nghĩa một công ty nhỏ.

– Hả, công ty nhỏ nào?

– Công ty may mặc xuất khẩu,

Hơi hụt hẫng bà Ngọc Trâm nói như trách:

– Thành lập rồi mới nói với em vậy là ý gì đây?

– Em à, dù sao thì Sĩ Nghĩa cũng đã lớn. Lo tương lại cho nó là đúng.

Quay mặt đi chỗ khác bà tỏ ý không hài lòng:

– Vậy sao? Chuyện đó của cha con anh muốn làm gì đó thì làm Ông Sĩ Đình ngạc nhiên:

– Em nói vậy là sao? em không bằng lòng à?

– Không phải là em không bằng lòng, mà là anh đặt em vào chuyện đã rồi đó.

– Ngọc Trâm à, chính thằng Nghĩa cũng đâu có chịu lấy. Anh phải ...

– Năn nỉ nó chứ gì?

Bà cướp lời chồng:

– Em sao vậy?

Bà xua tay gạt gông:

– Nó không chịu thì sang tên cho Sĩ Tân.

– Sao được hả em?

– Sao không được chứ?

Ông Sĩ Đình đành phải nói:

– Tài sản này là do ông ngoại của nói để lại cho mẹ nó, ta hưởng như vậy là

cũng đủ lắm rồi.

Bà lại giận dữ:

– Đúng, đúng của bà ấy hết tôi không có gì cả. Đó ông muốn làm gì đó thì làm.

Ngạc nhiên nhìn vợ, ông lắc đầu khó chịu, nhưng vẫn ôn tồn nói:

– Em đừng làm như vậy có được không? Con thì đứa nào anh chẳng lo.

– Nhưng liệu ông có thiên vị hay không ?

– Giọng bà lại gay gắt.

Trầm ngâm suy nghĩ ông lại nói:

– Ngọc Trâm à, em đừng làm cho anh phải khó xử !

Đứng lên bà vẫn ý của mình:

– Em không có quyền góp vào việc của cha con anh đâu.

– Sĩ Nghĩa nó vẫn hết lòng tôn kính em, và thương hai em của nó.

– Anh khỏi cần nói gì cả.

Bà bỏ về phòng mình. Sĩ Nghĩa bước ra.

– Mẹ nói đúng đó cha!

– Sĩ Nghĩa con.

Sĩ Nghĩa chẳng tỏ thái độ gì giận hờn, anh nói:

– Cuộc sống con đang ổn định xin cha đừng bận tâm.

– Không được, công ty ấy là của con.

– Con sẽ chuyển nhượng cho Sĩ Tân. Con cảm ơn cha đã quan tâm đến con.

Ông Sĩ Định vẫn cương quyết:

– Con không được cãi lời.

– Nhưng con không muốn vì vậy mà mất hoà khí gia đình.

Ông Sĩ Định ngồi ôm đầu, ông chẳng biết làm sao, ông thật là nan giải ...

Vân Du
Hoa Lục Bình
Chương 8

Mỹ Thuận cảm thấy mình như bị hụt hẫng. Vừa mới vào yêu đã bị đau khổ. Nước mắt chảy xuống má. Cũng tại nơi này, cô tình cờ gặp anh, và tại công ty ấy cô một lần nữa gặp anh trong ngõ ngàng ...

Đưa tay ngắt cánh hoa lục bình, Mỹ Thuận cảm thấy lòng nhói đau. Màu tím bây giờ đối với cô sao mà buồn vời vợi. Sĩ Nguyên! Giờ anh vui duyên mới, có nhớ về em không ?

– A, ta bắt quả tang rồi nhé!

Tiếng hét của Thảo Sương làm Mỹ Thuận giật mình, cô quay đi nhanh giấu giọt lệ. Lau khô nước mắt Mỹ Thuận gượng cười:

– Bắt quả tang gì chứ? Sà xuống cạnh bạn Thảo Sương bảo:

– Mi khóc phải không?

Mỹ Thuận chối quanh:

– Làm gì có!

– Không có mà ngồi đây thơ thẩn một mình.

– Nhỏ này ... Mi nhiều chuyện ghê.

Bật cười Thảo Sương bảo vào tai bạn:

– Nhiều chuyện nhưng mà chuyện nào cũng đúng phải không?

Lườm bạn, Mỹ Thuận cố gượng cười:

– Nếu hay vậy sao chẳng đi làm thầy bói mà ăn.

– Giờn hoài vậy Gái nhỏ, ta làm thầy bói được sao?

– Được lắm!

Thảo Sương lại ôm vai bạn:

– Nè, có phải mi nhớ cái tên Sĩ Nguyên gì gì đó không?

– Vớ vẩn.

Thảo Sương vẫn chưa buông tha cho bạn:

– Khai sự thật đi Gái nhỏ ạ.

Mỹ Thuận lắc đầu quây quây:

– Khai mà khai gì chứ hả?

– Tại sao mi bỏ việc mò về đây?

Nhường mày Mỹ Thuận đáp:

– Ta nói rồi, ta không thể để mẹ ta sống một mình.

Thảo Sương cười hì hì:

– Mi nên nhìn thẳng vào mắt ta đây Gái nhỏ ạ?

Mỹ Thuận ngơ ngác:

– Gì cơ?

– Mi có tâm sự buồn và đang cố tình giấu mọi người.

Phẩy tay đứng lên, Mỹ Thuận căn nhắc:

– Mi thật là ... đã nói là không có gì rồi mà.

Ôm vai bạn Thảo Sương thì thầm:

– Ta cũng rất mong mi chẳng có gì Gái nhỏ ạ!

Ôm vai bạn Mỹ Thuận không nỡ giấu giếm nên cô bộc bạch:

– Mi đoán không sai đâu.

– Nghĩa là mi đã ...

– Gật gù, rưng rưng dòng nước mắt Mỹ Thuận kể:

– Ngày đến nhận nhiệm vụ ở công ty ta mới hay mình đến công ty của anh ta.

Trố mắt ngạc nhiên nhìn bạn, Thảo Sương kêu lên:

– Vậy sao?

– Rồi tình yêu đến với mình. Anh ấy sưu tầm rất nhiều loại hoa lục bình.

Thảo Sương cắt ngang lời bạn:

– Anh ta là con của một giám đốc.

– Không, chính anh ta là giám đốc.

Đổi tư thế ngồi Thảo Sương hỏi nhanh:

– Vậy sao ra nông nổi này.

– Gia đình buộc anh ấy phải đi cưới vợ.

Thảo Sương kêu lên:

– Trời, ác vậy sao? Vậy rồi anh ta cũng nghe lời ta

– Đúng!

Đứng vụt lên Thảo Sương nói như người hiểu biết:

– Vậy thì anh ta đâu có yêu mi thật. Anh ta dối gạt mi thôi.

Nhận định của bạn cũng có thể là đúng nên Mỹ Thuận cười héo hắt:

– Ta cũng nghĩ như mi vậy!

– Thế thì đừng thèm buồn nữa.

Thở dài Mỹ Thuận cố nuốt nỗi buồn:

– Muốn buồn cũng không dám. Ta còn lo cho mẹ mà.

– Thấy bạn có ý nghĩ thông suốt như vậy Thảo Sương rất vui nên nói:

– Mi nghĩ như vậy là đúng lắm rồi, ta ủng hộ mi.

– Thảo Sương, ta sẽ trở lên thành phố tìm việc làm tiếp để lo cho mẹ.

Hiếu ý bạn Thảo Sương không ngăn cản:

– Vậy cũng tốt, ta thấy mi nên tìm nơi ở mà đưa dì lên trên ấy trị bệnh.

Gật gù tỏ vẻ biết ơn bạn Mỹ Thuận nói:

– Chỉ có mi là người hiểu ta nhất.

– Lờm bạn Thảo Sương nói một câu trách móc:

– Lâu nay mi nghĩ ta là gì vậy?

Tủm tủm cười Mỹ Thuận nói vui:

– Đồng tình luyện ái của mình được chưa?

Thảo Sương lên tiếng:

– Ôi, Gái nhỏ ơi? Ta sợ chuyện ấy lắm cơ.

Cả hai cùng cười. Rán chiều đã xuống khuất sau lùm cây. Từng đám lục bình trôi dạt trên sông. Mỹ Thuận chợt thở dài:

– Cuộc đời mình rồi có giống đám lục bình kia không?

– Nè, lại vẫn vơ gì đó?

Mỹ Thuận quay lại nhìn bạn hỏi:

– Mi có thấy không cánh hoa lục bình mong manh yếu đuối, nhưng màu tím tuy có buồn nhưng ta thấy đẹp làm sao?

– Hả? Bộ mi định làm nhà thi sĩ, thả hồn theo từng cánh hoa lục bình màu tím kia à?

– Mỹ Thuận nở nụ cười bằng ánh mắt sáng ngời.

– Phải, nhưng rất tiếc đầu ta quá đần độn, không thể xuất khẩu thành thơ được để ca ngợi màu tím lục bình.

Thảo Sương thở dài, cô nói ngọng pha chút hài hước:

– Mi thì vậy, còn ta thì rất vô tư khi nhìn thấy nó đấy.

– Điều này cũng không thể trách mi được.

– Cám ơn mi đã hiểu được ta.

Mỹ Thuận chột hỏi:

– Mà này ...

– Gì vậy hả?

– Mình về cũng lâu sao chẳng thấy người trong mộng của mi vậy?

– Đang vui nghe nhắc đến tên người ấy lòng Thảo Sương nghe buồn:

– Anh ấy đã đi hợp tác lao động ở nước ngoài rồi.

– Vậy hả?

– Thình thoảng có gởi thư về.

Mỹ Thuận bảo đùa:

– Dành dụm tiền để làm đám cưới.

Cười hì hì Thảo Sương bảo:

– Ủa sao mi biết?

– Vậy chứ còn gì?

Thảo Sương lại căn dặn:

– Chừng ấy ta sẽ điện cho mi. Nhớ về với ta đấy!

– Nói thì nói vậy trong lòng Thảo Sương vẫn còn lo. Cô ái ngại cho bạn.

Mỹ Thuận cuộc đời của nó sao nhiều gian nan vất vả quá.

Mỹ Thuận ngược nhìn lên bảng hiệu cô lẩm bẩm đọc:

– Công ty may mặc xuất nhập khẩu Tương Minh.

– Mỹ Thuận nghĩ thầm trong bụng, cũng may mắn là thời gian qua ở quê cô cũng đã từng may cho xí nghiệp. Cô ngập ngừng bước vào:

– Chào chú!

Chú Minh gác công nhìn Mỹ Thuận:

– Cháu tìm ai hả?

Ngập ngừng Mỹ Thuận đáp:

– Dạ cháu ... cháu đến vin việc làm ...

Chú Minh à lên một tiếng:

– Vậy à?

Mỹ Thuận run run hỏi:

– Công ty còn nhận người không hả chú?

– Ờ ...Ờ việc này để tôi hỏi lại cái đã. Vào đây đi cháu.

Thấy người bảo vệ cũng nhiệt tình Mỹ Thuận cảm thấy an tâm hơn:

– Cháu ngồi ở đây chờ nhé!

Vừa sợ vừa hồi hộp Mỹ Thuận nghe tim mình đập mạnh, ước gì mình được người ta nhận vào làm ngay:

– Cô chờ ai?

Đang suy nghĩ, nghe tiếng hỏi của người đàn ông, Mỹ Thuận giật mình như bị bắt quả tang điều gì:

– Dạ tôi ... em ...

Sĩ Nghĩ cảm thông nên vội nói:

– Cô chẳng có gì phải sợ đâu? Hãy nói đi cô tìm ai?

Mỹ Thuận đứng lên, mấp máy đôi môi:

– Dạ không ... em tìm việc làm.

– Vậy sao?

Mỹ Thuận mạnh dạn hơn, cô nhẹ nhàng hỏi:

– Anh ơi! Ở đây người ta còn nhận công nhân nữa không ạ?

Nhìn cô, Sĩ Nghĩ biết đây là người hiền nên quan tâm:

– Cô muốn xin vào đây may.

– Dạ!

– Vậy cô có biết may chưa?

– Dạ ở dưới quê em có đi may một thời gian.

Hơi nhúm mày Sĩ Nghĩ lại hỏi:

– Sao cô không may ở dưới đó?

Mỹ Thuận không chút bối rối mà cô nói thật lòng:

– Ở dưới ấy lương rất thấp. Còn em thì cần tiền chữa bệnh cho mẹ.

Sĩ Nghĩ nhìn cô gái cảm động trước sự hiếu thảo của cô, anh liền gật đầu:

– Được rồi! Nhưng em thích làm ở khâu nào?

Mỹ Thuận vui lắm nên nói:

– Dạ, anh sắp xếp em làm ở khâu nào cũng được!

Gật đầu dễ dãi, Sĩ Nghĩ có vẻ quan tâm:

– Được rồi! Nếu vậy qua thời gian anh sẽ sắp xếp cho em khâu vừa với khả năng của em.

Mỹ Thuận đáp lí nhí:

– Em cảm ơn anh nhưng mà ...

– Sao, còn vấn đề gì nữa à?

Mỹ Thuận đắn đo, cô tần ngần nhưng không dám hỏi, Sĩ Nghĩa thấy vậy liền hỏi:

– Sao, có gì ngại à? Em cứ nói xem?

Mỹ Thuận nói giọng run run, cô sợ mới vào làm đã làm phiền người ta nhưng nhìn ánh mắt chờ đợi của anh cô mạnh dạn nói:

– Dưới quê lên làm mướn, em còn có mẹ nữa, em muốn có một chỗ ở.

Phì cười Sĩ Nghĩa xua tay:

– Chuyện ấy có gì mà em phải ngại. Được rồi anh sẽ chấp nhận. ở đây có nhà tập thể.

Mỹ Thuận sáng mắt cô ríu rít nói:

– Em cảm ơn anh!

– Chờng nào em tới làm!

– Anh cho em ngày đi!

– Nay là thứ năm, em về sắp xếp thứ hai lên nhé!

– Vâng ạ! Cảm ơn anh!

Nhìn vẻ mặt tươi tắn, rạng rỡ của Mỹ Thuận Sĩ Nghĩa cũng cảm thấy vui, Mỹ Thuận đi rồi, Tường Minh bước ra:

– Ai vậy anh?

Mỉm cười Sĩ Nghĩa nói như trêu:

– Một cô gái xinh đẹp, lại hiền lành.

Tường Minh, lừ mắt cô dọa.

– Nếu vậy chắc em sẽ chờ gặp và không nhận cô ấy.

Vẫn với giọng đùa dai, Sĩ Nghĩa nói với người yêu:

– Ai làm xếp ở đây chứ hả.

– Em biết, nhưng em vẫn có quyền không nhận nếu người đó em không thích.

Hơi xoay người, Sĩ Nghĩa lại nói:

– Anh tuyển công nhân thôi mà.

– Nhưng cũng phải lựa người nữa chứ?

– Làm sao biết ai tốt xấu mà lựa?

Tường Minh dài giọng:

– Em biết đấy!

– Tài vậy sao?

– Hừm! Còn phải hỏi.

– Điện thoại reo, Sĩ Nghĩa nhắc máy:

– A lô! Sĩ Nghĩa đây!

– Anh Hai hả?

– Ờ, có gì không Nguyên?

– Bên anh vẫn ổn chứ!

– Cũng tạm thôi. Nhưng mà công nhân đến xin việc mỗi lúc càng đông.

– Vậy sao?

– Còn em thế nào?

– Vẫn bình thường.

– Cha mẹ khoẻ chứ Sĩ Nguyên.

– Vẫn khoẻ, anh cũng nên sắp xếp về nhà đấy.

Tần ngần Sĩ Nghĩa chưa nói gì thì Sĩ Nguyên lại nói:

– Anh có hay chuyện của em chưa?

– Có chứ! Nhất định ngày ấy anh sẽ về.

– Có gì đâu mà về. Em xin từ hôn rồi.

Sĩ Nghĩa giật mình vì ngạc nhiên:

– Sao vậy em. Một tuần nữa là tới rồi.

– Chuyện dài dòng lắm mai mốt anh về em sẽ kể.

Sĩ Nghĩa lại nói:

– Vậy là em vui hay buồn?

– Vui chứ sao buồn, nhưng cũng có thể em đang buồn đây.

– Sao vậy?

– Vì cô gái em yêu đã biến mất rồi.

– Vậy hả?

Sĩ Nguyên từ chối:

– Thôi nhé, mai mốt gặp sẽ nói chuyện nhiều hơn.

– Ờ!

Sĩ Nghĩa bỗng chép miệng thở dài ...

Chuyên trưởng là Thọ. Mỹ Thuận được vào khâu của anh. Hữu Thọ đặc biệt quan tâm đến cô, ân cần chỉ bảo khiến cho bao cô gái phải ganh tị.

Thu Hương chanh chua nói:

– Con nhỏ nhà quê đó làm gì mà ai cũng tận tình lắm vậy?

Ngọc Nga thì bĩu môi:

– Tại cô ta tỏ ra hiền thực, gái nhà quê đó.

Thu Hương nói thêm:

– Lại được cái tính nhu mì, ai nói gì cũng mặc, nên ai cũng lầm là hiền nên thương.

Những câu nói mách khoé ấy lọt vào tai Mỹ Thuận, cô cố tình không nghe, bỏ ngoài tai tất cả. Nhân lúc vắng người Thu Hương lại nói với Ngọc Nga:

– Mấy cha đàn ông tốt với cô ta thôi. Còn bọn mình thì thấy luôn gai cả mắt.

Ngọc Nga gật gù:

– Cô ta thật là có duyên làm cho đàn ông phải quan tâm.

– Nghe đâu giám đốc của mình cũng thích cô ta lắm.

– Ồi, đàn ông mà.

Mỹ Linh nghe mà chướng tai nên gắt:

– Hai bà nói đủ chưa, làm gì mà phê bình người ta dữ thế?

Ngọc Nga quay qua hướng Mỹ Linh, cô ta trề môi:

– Cô làm gì mà bênh vực cô ta dữ vậy. Cô sợ sau này nó làm bà Tổng à?

Mỹ Linh bĩu môi:

– Nói vậy mà cũng nói.

Mỹ Thuận bước vào nói với Ngọc Nga:

– Chị Nga, anh Hữu Thọ nói là chị may cần thận một chút.

Nga nhại lại:

– Thọ, anh Thọ, cảm ơn tôi biết rồi Thu Hương xen vào:

– Nga này sao mi không kiểm tra xem có phải là sản phẩm của mi không ?

Nga nghe theo, cô gật gù:

– Của tôi hay là của cô đó. Đừng có đổ thừa ầu đó.

Mỹ Thuận tròn mắt:

– Chị ..., Mỹ Linh nói với Mỹ Thuận:

– Cô nên trở lại vị trí của mình đi. Ai nghe hay không kệ họ.

Thu Hương nhìn Ngọc Nga cười mai mỉa:

– Hừm! Khẩn trương ghê nha!

Mỹ Thuận chẳng nói gì chăm chỉ làm việc Cô chẳng hiểu sao mọi người cứ mãi căm ghét mình. Vui đầu vào công việc để quên đi nỗi buồn da diết. Vậy mà họ cũng không để yên cho mình ...

Mỹ Thuận thơ thẩn một mình trước vườn chỗ của công ty. Cô lẩm bẩm:

– Không có màu tím lục bình.

Sĩ Nghĩa từ cổng đi vào thấy Mỹ Thuận anh lên tiếng:

– Sao, làm ở đây cô thấy có quen không?

Mỹ Thuận giật mình quay lại:

– Giám đốc! Tôi thấy cũng thoải mái lắm!

Sĩ Nghĩa càng bước lại gần hơn:

- Có gì khó khăn cô cứ nói với tôi một tiếng:

– Vâng!

– Mà này ...

– Gì vậy giám đốc?

– Tôi muốn sắp xếp cho mẹ cô một việc làm.

Mở tròn mắt Mỹ Thuận nhìn anh không chớp:

– Cho mẹ tôi một việc làm ư?

– Đúng vậy. Có như thế bà mới khuây khoả.

Nghe sung sướng trong lòng Mỹ Thuận cô cảm động nói:

– Em cảm ơn anh! Nhưng mà ...

– Em còn ngần ngại điều gì?

– Em không muốn làm phiền lòng anh thôi.

Sĩ Nghĩa cười nhìn cô:

– Anh làm thế là cho em an tâm làm việc thôi, có qua có lại mà.

Mỹ Thuận vẫn còn ló lảng:

– Liệu mẹ em có thể làm được gì?

– Có chứ! Anh sẽ bố trí cho bà công việc nhẹ nhàng thôi.

– Làm gì? - Mỹ Thuận lo lắng - Liệu mẹ em có làm được không?

- Em an tâm đi. Bác chỉ quản lý phòng khách thôi.
- Nghĩa là lau nhà và lo nước uống.
- Đúng vậy!

Mỹ Thuận mau mắn:

- Nếu vậy mẹ em có khả năng làm được Bà cứ than buồn khi không có việc làm.

Sĩ Nghĩa gật đầu:

- Vậy thôi nhé! Em nghĩ ngợi ...

Thu Hương nói nhỏ vào tai của Tường Minh:

- Chị thấy rõ chưa?

Tường Minh vẫn lắc đầu:

- Họ chỉ trao đổi về công việc thôi.

Thu Hương trợn mắt:

- Công việc gì mà thân mật thế chứ? Tôi bảo đảm với chị là họ có vấn đề, Tường Minh cố dằn nén:

- Đừng nghi quấy cho người tốt!

Thu Hương hậm hực:

- Cô ta là người tốt ư? Chỉ sẽ hối hận đấy.
- Vậy tôi phải làm gì?
- Tìm cách đuổi nó đi.

Giật mình, Tường Minh hỏi lại:

- Đuổi việc ư?
- Đúng vậy! Hãy chuẩn bị trước khi sự việc xảy ra.

Tường Minh do dự:

- Nhưng mà ... cô ta đâu có biểu lộ điều gì xấu.

Thu Hương lại chêm vào:

- Tối ngày cứ bám riết theo giám đốc mãi đó, chị chẳng thấy điều ấy sao?

Tường Minh vẫn thấy lời Thu Hương là chưa xác đáng. Nếu hành động sai sẽ có tội với một con người:

- Chuyện này hãy để thời gian theo dõi xem sao?

Suy nghĩ một lát Thu Hương gật đầu:

- Chị nói nghe cũng phải!

– Ngọc Nga chạy bổ vào, miệng há hốc vì thở Tường Minh lo lắng:

– Em làm sao vậy?

Ngọc Nga đưa tay ôm ngực thở hỗn hển:

– Chị ơi, nguy rồi.

– Chuyện gì hả?

Thu Hương cũng tỏ ra sốt ruột:

– Xảy ra chuyện gì? Nguy là nguy làm sao.

Ngọc Nga nói qua hơi thở:

– Bà Mỹ Hoa mẹ của Mỹ Thuận được giám đốc nhận vào làm việc.

Thu Hương lẩm bẩm:

– Bà già ấy thì làm được việc gì.

Ngọc Nga lắc đầu tỏ ra bất bình:

– Bà ấy chỉ việc quán xuyến phòng khách thôi.

Tường Minh thở ra nhẹ nhõm:

– Chuyện ấy thôi mà em làm chị cũng hết hồn.

Thu Hương cãi lại:

– Chuyện ấy tuy nhỏ nhưng sau này sẽ lớn chuyện đấy.

Ngọc Nga cũng đồng tình:

– Đúng đó chị! Coi bộ giám đốc quá mức quan tâm đến Mỹ Thuận.

Tường Minh vẫn tỏ ra bình tĩnh:

– Điều này cũng đâu có gì lạ. Anh ấy giúp Mỹ Thuận thôi mà.

Lắc đầu, biểu lộ sự không đồng tình, Ngọc Nga thắc mắc:

– Nhưng giám đốc chưa hề ưu đãi ai như vậy.

Tường Minh biết hai cô làm vậy chỉ vì mình nên nói:

– Được rồi, chuyện này để mình xem lại.

Hai cô là hai người bạn trung thành đặc lực với Tường Minh. Cô hiểu điều đó, nhưng không thể vì vậy mà làm mất đi hoà khí với Sĩ Nghĩa. Cô rất hiểu tình cảm và tánh tình của anh mà ...

Sĩ Tân vừa về đến nhà đã căn nhắc:

– Chẳng hiểu sao anh Ba có thể bỏ công ty mà đi biên biệt như vậy?

Bà Ngọc Trâm biết là mình có lỗi nên thở dài:

– Cũng tại mẹ không tốt!

Sĩ Tân vội lắc đầu:

- Đâu thể trách mẹ được.
- Vậy thì tại sao?
- Tại anh Ba si tình quá đấy thôi.

Bà Ngọc Trâm chột quan tâm.

- Cô ấy là ai vậy?
- Là người ở miền tây lên đây làm công nhân.
- Vậy là cô ta con nhà nghèo khó rồi.

Sĩ Tân nhìn mẹ:

- Điều ấy có gì không phải đâu, họ nghèo nhưng trong sạch thì sao?

Bà hỏi vặn vẹo:

- Ai, dám cho là nó tốt chứ. Mới quen thôi đã quyến rũ được Sĩ Nguyên rồi.

Sĩ Tân nhìn mẹ nói như van xin:

- Con xin mẹ hãy nhìn thoáng một chút cho chúng con nhờ.
- Con nói vậy nghĩa là sao?
- Nghĩa là người ta nghèo thật, nhưng chưa chắc gì người ta xấu đâu.
- Chợt nhớ tới chuyện Huệ Trinh, bà lại thở dài ngao ngán:
- Con nói cũng phải, nhưng mà chẳng lẽ Sĩ Nguyên đi tìm cô gái ấy.
- Điều này thì chắc chắn rồi.

Bà lại lo lắng:

- Chẳng hiểu thằng này làm sao nữa?

Sĩ Tân ngồi xuống cạnh mẹ, anh an ủi:

- Nếu tìm không được thì anh lại về thôi.
- Cũng tại mẹ tất cả.

Sĩ Tân đứng lên:

- Con vào công ty với cha đây.
- Được nói cha về sớm nghe con?
- Vâng ạ!

Sĩ Tân vừa đi thì Ngân Thuỷ lại đến:

- Con chào bác!
- Bà Ngọc Trâm mừng rỡ, vì từ hôm ấy bà xem cô như là ân nhân của

mình:

– Con mới tới đó hả? Vào đây chơi đi con!

– Vâng ạ!

Bà và cả:

– Hôm nay chủ nhật rảnh rồi lại đến thăm bác.

Ngân Thuỷ cố tình lấy lòng bà:

– Dạ con đi công chuyện cho mẹ sẵn dịp ghé thăm bác luôn.

– Ngồi xuống đây đi con!

Ngân Thuỷ ngồi xuống cạnh bà, cô lại nói:

– Con thấy hôm nay bác có phần khoẻ hơn.

Gật đầu vui vẻ bà nói:

– Ủ, mấy hôm nay bác thấy khoẻ nhiều rồi ...

Sĩ Nguyên đột ngột xuất hiện, đầu tóc rối bù quần áo xốc xếch, lại có mùi rượu. Thấy con bà lo lắng:

– Sĩ Nguyên con về rồi à? Mấy hôm nay con ở đâu?

Sĩ Nguyên lè nhè:

– Con đi tìm nàg, nhưng chỉ mò kim đáy bể mà thôi.

Ngân Thuỷ cảm thấy nhói đau ở con tim. Như vậy anh vẫn nhớ về cô ấy sao?

Đau là như vậy, nhưng cô vẫn cố vuốt ve:

– Em nghĩ chắc cô ấy còn quanh quẩn ở thành phố này thôi.

– Sao cô biết?

Ngân Thuỷ suy nghĩ và trả lời ngay:

– Vì cô ấy đang rất cần tiền lo cho mẹ. Em sẽ tìm cô ấy giúp anh. .

Sĩ Nguyên nhìn cô đăm đăm:

– Tìm giúp tôi ư? Cô tốt vậy sao?

– Anh ...

– Hay tìm được cô ấy rồi, cô lại tìm cách xua đuổi người ta.

Ngân Thuỷ mím môi cô nén giận. Vì anh ta đã hiểu thấu tim cô:

– Tại sao lúc nào anh cũng nghĩ xấu cho em hết vậy?

– Cô có gì tốt đâu hả? Ngoài tâm địa xấu xa kia.

Ngân Thuỷ quá ảm ức nước mắt trào ra:

– Anh ... anh thật là quá đáng.

Đến lúc này bà Ngọc Trâm mới lên tiếng:

– Con không nên nặng lời với Ngân Thuỷ như vậy? Cô ấy là người tốt.

– Vậy sao?

Bà Ngọc Trâm lại rầy con:

– Con say nên ăn nói bậy bạ gì vậy?

– Con còn tỉnh táo hơn mấy người tỉnh nữa đấy.

– Con nói vậy mà nghe được sao?

– Mỹ Thuận bỏ đi tất cả là do các người đó.

Bà Ngọc Trâm hét lên:

– Con nói vậy là sao chứ? Mẹ có biết cô ta là ai đâu?

– Nếu mẹ đừng bảo con cưới vợ, nếu cô ấy không bị áp lực của người khác thì cô ấy đâu có bỏ đi, con hận các người.

Sĩ Nguyên bỏ vào phòng mình. Để ngắm nhìn hoa lục bình mà nhớ đến người yêu.

Nắm tay Ngân Thuỷ bà Ngọc Trâm nói nhỏ:

– Con đừng có buồn nó say lắm rồi.

Nhoèn miệng cười, Ngân Thuỷ cố làm vui:

– Dạ không, con không buồn anh ấy đâu.

– Vậy thì tốt! Xem ra trước đây ta không hiểu về cháu rồi.

Ngân Thuỷ nghe lòng phờ phởi nên nói:

– Dạ cảm ơn bác đã hiểu con.

– Vậy từ nay ngoài giờ làm, con nhớ đến với ta nhé.

Chẳng cần suy nghĩ, Ngân Thuỷ gật đầu:

– Vâng ạ!

– Vậy thì tốt rồi!

Ngân Thuỷ đứng lên:

– Con xin phép về ạ!

– Ừ con về, thỉnh thoảng nhớ ghé thăm bác.

Ngân Thuỷ đã khuất sau cánh cổng, bà Ngọc Trâm cảm thấy lo cho Sĩ Nguyên của bà ..

Vân Du
Hoa Lục Bình
Chương 9

Đây là lần thứ hai Thảo Sương nhận ra anh chàng này. Ngồi trên bến cầu như chờ đợi ai đó ...

– Anh ơi! Dường như anh muốn tìm ai thì phải?

Sĩ Nguyên ngược nhìn lên anh vội hỏi:

– Phải, tôi đang muốn tìm một người.

Thảo Sương bước lại gần hơn:

– Anh tìm ai thì hãy vào nhà mà hỏi. Ngồi ở đây làm sao tìm được?

Đưa tay chỉ bến cầu Sĩ Nguyên kể:

– Chúng tôi đã gặp nhau ở đây.

– Nhưng mà cô ấy tên gì?

– Mỹ Thuận!

– Hả?

Thấy Thảo Sương giật mình, Sĩ Nguyên vô cùng ngạc nhiên:

– Cô !Cô biết Mỹ Thuận à?

Thảo Sương đã hiểu ra đây là người đã hại bạn mình, nên cô bĩu môi:

– Anh là kẻ phản bội, còn tìm nó để làm gì?

Nhăn mặt khổ sở Sĩ Nguyên ấp úng:

– Tôi ... tôi ...

Thảo Sương nạt ngang:

– Thôi, thôi anh định kêu rằng anh chỉ vì cha mẹ à ghen?

– Nhưng thực tế tôi không phản bội cô ấy.

Liếc xéo anh một cái. Thảo Sương cao giọng:

– Nói vậy chẳng lẽ Mỹ Thuận là người phản bội anh?

Sĩ Nguyên phân trần:

– Hai chúng tôi chẳng ai phản bội ai cả.

– Anh nói chuyện nghe nực cười chưa. Chẳng ai phản bội ai ư?

Chẳng biết nói sao cho cô ấy hiểu lòng mình. Sĩ Nguyên tha thiết nói:

– Cô ơi! Hãy giúp tôi gặp Mỹ Thuận.

Vẫn chưa thể thông cảm cho anh Thảo Sương Vẫn nói một câu lạnh như tiền:

– Anh đừng hòng mà gặp được Gái nhỏ:

Lắc đầu, Sĩ Nguyên đính chính:

– Không đâu, tôi không muốn gặp Gái nhỏ gì đó đâu. Tôi chỉ muốn gặp Mỹ Thuận thôi.

Che miệng cười, Thảo Sương nói như chế giễu:

– Nói như vậy là anh không biết tên cúng cơm của nó rồi.

Tươi ngay nét mặt, Sĩ Nguyên hỏi lại:

– Gái nhỏ cũng là tên của Mỹ Thuận.

– Hiểu rồi hả?

Sốt ruột Sĩ Nguyên giục:

– Cô làm ơn cho tôi gặp Mỹ Thuận à không Gái nhỏ đi.

Lắc đầu, Thảo Sương nhìn anh:

– Không được!

– Sao cô lại nhẫn tâm như vậy?

– Tròn mắt nhìn Sĩ Nguyên như bị thôi miên, Thảo Sương hỏi lại:

– Anh chửi tôi là kẻ nhẫn tâm ư? Nếu thế thì tôi có đứng đây tiếp chuyện của anh không?

Biết mình đã lỡ lời nên Sĩ Nguyên hấp tấp nói:

– Xin lỗi, tôi thành thật xin lỗi, vì tôi quá sốt ruột muốn gặp Mỹ Thuận ngay.

Thảo Sương như vẫn còn giận:

– Muốn tìm gặp nó tôi cũng khó đấy.

– Cô.

Biết anh ta lại nghi kỵ mình nên Thảo Sương đành phải nói:

– Thật tình thì tôi cũng chẳng biết Mỹ Thuận nó đi đâu nữa.

Sĩ Nguyên nói như van xin:

– Cô làm ơn chỉ nhà của cô ấy cho tôi biết đi.

Thảo Sương gật gù:

– Nhà thì dễ thôi.

Đưa tay chỉ về hướng có mái nhà tôn Thảo Sương bảo:

– Nhà tôn đó là của Gái ngỗ.

Sĩ Nguyên định bước đi thì Thảo Sương lại nói:

– Nhưng nó và người mẹ đã đưa nhau đi làm mướn rồi.

Đang tươi tỉnh nghe Thảo Sương nói thế Sĩ Nguyên sụ xuống như quả bóng xì hơi:

– Trời ơi! Mỹ Thuận ơi anh biết tìm em ở đâu?

Sợ anh ngất xỉu Thảo Sương lo lắng:

– Này, anh gì ơi, anh có sao không?

Sĩ Nguyên gượng đứng lên, anh lắc đầu:

– Tôi tên là Sĩ Nguyên! Tôi không sao đâu.

– Sĩ Nguyên ư?

– Có lần nào cô nghe Mỹ Thuận nhắc về cái tên đó không?

Dù rất giận anh ta, nhưng qua cử chỉ Thảo Sương biết anh không phải là kẻ xấu nên nói thật:

– Có chứ, nó nhắc đến tên ấy rất nhiều lần.

– Vậy hả?

– Ừ.

– Vậy thì có thể Mỹ Thuận đã thông cảm cho tôi.

Chẳng hiểu sao Thảo Sương lại nói:

– Anh yêu Mỹ Thuận đến vậy sao?

– Phải rất nhiều nữa là khác.

– Hôm anh đám cưới nó khóc mấy ngày liền.

Sĩ Nguyên giật mình, hỏi lại:

– Đám cưới mà là của ai?

– Thì của anh đó!

– Của tôi hả?

– Anh còn giả đồ nữa sao?

Sĩ Nguyên ôm đầu:

– Làm gì có!

– Chính Mỹ Thuận nói mà sao lại không có được?

– Thì ra là vậy? Đúng ra thì có đám cưới, nhưng tôi đã từ hôn rồi mà.

Tròn mắt nhìn anh Thảo Sương mấp máy đôi môi:

– Vậy hả, nghĩa là anh chưa có đám cưới

Phì cười Sĩ Nguyên gật đầu:

– Chẳng lẽ chuyện ấy cũng nói đùa được sao?

– Nhưng mà - Thảo Sương ngập ngừng.

Sĩ Nguyên gãi gãi đầu:

– Chẳng lẽ cô không tin tôi.

– Không phải là tôi không tin anh, mà tôi chỉ thắc mắc tại sao Mỹ Thuận lại không biết điều này.

Ngồi xuống thảm cỏ, Sĩ Nguyên giải bày:

– Mỹ Thuận bỏ đi vài hôm thì sự việc mới xảy ra.

– Vậy là đâu thể trách nó được.

Sĩ Nguyên nhìn cảnh cũ mà anh chạnh lòng thương nhớ người yêu, anh thốt lên:

– Cảnh xưa đây người đâu vắng. Hoa tím lục bình vẫn đứng bơ vơ.

Cảm thông cho anh nên Thảo Sương nói:

– Tôi nghe đâu nó đưa mẹ nó lên thành phố vừa làm vừa chữa trị cho mẹ.

Sĩ Nguyên cảm thấy xót xa:

– Tội tôi quá nặng rồi. Tôi đã gián tiếp gây đau khổ cho cô ấy.

Thảo Sương an ủi:

– Biết được anh đau khổ vì nó chắc nó sẽ tha thứ cho anh.

Buông tiếng thở dài, Sĩ Nguyên nói như thất vọng:

– Giữa biển người mênh mông; biết tìm em ở đâu?

– Đừng nản lòng như vậy. Tôi tin là hai người sẽ gặp lại nhau. Đưa cho Thảo Sương số điện thoại của mình Sĩ Nguyên dặn:

– Nếu cô ấy có về phiên cô báo lại cho tôi hay.

Nhận số điện thoại, Thảo Sương gật đầu:

– Được, tôi sẽ giúp anh.

Họ chia tay nhau ...

* * *

Ngọc Nga nói luyện thuyên về việc công ty của mình cho Ngân Thuỷ nghe mà chán ngắt:

– Em không có chuyện gì mới nữa sao?

– Câu hỏi của chị làm Ngọc Nga cụt hứng.

Cô cần nhắc:

– Chị làm sao vậy?

– Có sao đâu?

– Không sao mà tự nhiên lại gay gắt với em.

Ngân Thuỷ nhìn em cô hỏi:

– Chuyện của giám đốc em làm sao rồi?

– Có sao đâu, chị Tường Minh vẫn đeo sát anh ấy.

Cười cười Ngân Thuỷ nói với em:

– Máy ông này phải giữ chặt vậy mới được.

Như khơi trúng nguồn Ngọc Nga nói luôn:

– Chặt làm sao được khi họ muốn.

– Muốn gì?

– Muốn đèo bông.

Lắc đầu, Ngân Thuỷ nhận xét:

– Ai chứ anh Sĩ Nghĩa không có tính ấy đâu.

– Sao chị nói giống chị Tường Minh quá vậy?

– Chị ấy có nói sao?

– Thì nói như chị vậy. Rất tin anh Sĩ Nghĩa.

Gật đầu đồng tình Ngân Thuỷ nói:

– Anh ấy là người tốt.

– Tốt gì đâu em hồng thấy, có con nhỏ mới xin vào làm anh ấy đã mẫn rồi.

Nhìn sững em, Ngân Thuỷ tò mò:

– Có chuyện ấy sao?

– Có chứ! Anh ấy còn lo chỗ ăn ở và việc làm cho cả hai mẹ con luôn.

– Cô ấy có con!

– Không, đó là mẹ cô ấy.

– Vậy sao? Cô ấy tên gì? Đẹp lắm phải không?

– Đẹp lắm rất dịu dàng dễ mến lắm.

– Nhưng tên gì?

– Mỹ Thuật!

– Hả?

Thấy chị kinh ngạc khi nghe tên ấy. Ngọc Nga cũng tò mò:

– Chị quen cô ấy à? Năm tay lôi em đi Ngân Thuỷ lắm lắm:

– Không thể như vậy được.

Bị năm tay kéo đi đột ngột vừa đau vừa ngạc nhiên Ngọc Nga nhăn nhó –

Chị à, chị làm sao vậy?

– Đi, đi với chị về công ty em!

Thấy sự khẩn trương của chị Ngọc Nga càng khó hiểu thêm:

– Nhưng mà chuyện gì mới được.

– Rồi chị sẽ cho em biết sau.

Ngọc Nga trì lại, cô suýt xoa:

– Chị sao vậy? Làm em đau muốn chết!

– Chúng ta về công ty em nhanh lên!

– Nhưng hôm nay là chủ nhật, em đến đó làm gì?

Hơi ngớ người ra. Nhưng muốn tìm hiểu xem có phải cô ấy không, nên Ngân Thuỷ lại nói dối:

– Chị cần gặp chị Tường Minh có việc ...

Ngân Thuỷ đã biết đích thực người mà Ngọc Nga nói chính là Mỹ Thuận, cô ăn ngủ không yên. Mỹ Thuận xuất hiện thì coi như âm mưu của cô không thành. Cô nghĩ nát óc phải loại bỏ Mỹ Thuận mới được. Nhưng phải làm sao đây? Bà Ngọc Trâm đã dần mất và tin tưởng ở mình rồi. Nếu lỡ ...Ngân Thuỷ vào công ty thật sớm gặp Sĩ Nguyên, cô cười thật tươi:

– Em có mua phần ăn sáng cho anh.

Sĩ Nguyên thờ ơ bảo:

– Tôi ăn rồi!

Phụng phịu. Cô ngồi xuống cạnh anh:

– Chỉ mời anh ăn sáng thôi mà chẳng được sao?

Sĩ Nguyên vẫn cúi đầu xuống xấp hồ sơ:

– Tôi đang làm việc.

Cô mạnh dạn ôm tay anh, giọng như hờn mát:

– Anh làm sao vậy, làm như em là vi rút không bằng.

Chẳng ngẩng đầu lên. Sĩ Nguyên gạt ngang:

– Cô nên ăn hết phần sáng đó rồi đến nơi làm việc đi,

- Nhưng em có chuyện muốn nói với anh.

Lắc đầu từ chối cô, Sĩ Nguyên tỏ ra như một mối:

– Tôi đang bận cô chẳng thấy sao?

Ngân Thuỷ hờn mát, cô nói khi đứng lên:

– Chẳng lẽ em chẳng bằng được với Mỹ Thuận chút nào chẳng?

Sĩ Nguyên nạt ngang:

– Cô đừng nhắc nữa có được không?

Điện thoại của anh lại có tín hiệu, Sĩ Nguyên đứng lên:

– Alô! Sĩ Nguyên đây?

– Thảo Sương đây!

Sáng mắt, Sĩ Nguyên có vẻ tươi vui lắm:

– Thảo Sương đó à?

– Vâng!

– Em có gặp Gái nhỏ không?

– Gặp thì không, nhưng tôi biết nó đang may ở xí nghiệp may nào đó.

– Xí nghiệp ấy tên gì?

Thảo Sương chắc lưỡi:

– Tôi sơ ý không có hỏi.

Sĩ nguyên nhăn nhó:

– Xí nghiệp tổ hợp may thành phố này có biết bao mà kể.

– Tôi xin lỗi, lại để thất vọng cho anh.

Không nỡ trách, nên Sĩ Nguyên chỉ thở dài:

– Thôi được, vậy cô nên cố gắng lần sau nhé!

Thảo Sương hỏi lại:

– Anh không giận thật chứ?

Dĩ nhiên là thật chứ!

– Chào nhé!

– Chào!

Ngân Thuỷ chờ cho Sĩ Nguyên cho điện thoại vào túi, cô mới hỏi:

– Ai vậy anh?

Sĩ Nguyên đáp gọn:

– Bạn!

– Bạn gái hay bạn trai?

Sĩ Nguyên xua tay:

– Cô phiền phức quá! Về nơi làm việc đi.

Ngân Thuỷ cảm thấy mùi lòng, cô ầm ức:

– Sao anh lại đối xử với em như vậy chứ ?

Biết Ngân Thuỷ sắp đem chiêu thức cũ ra, là khóc Sĩ Nguyên đứng lên:

– Nếu cô không đi thì tôi đi vậy.

Không chờ Ngân Thuỷ có phản ứng, Sĩ Nguyên bước thẳng ra ngoài ...

Mỹ Thuận năn nỉ mãi Sĩ Nghĩa mới nhận ở lại ăn cơm với mẹ con cô. Bà

Mỹ Hoa có phần tươi khoẻ hơn:

Nước da đã mịn mà trở lại chứ không còn xanh xao nữa:

– Cậu ăn nhiều vào nhé!

Sĩ Nghĩa vui lắm, cũng từ lâu anh chưa được ngồi ăn chung với gia đình như thế này:

– Vâng! Thức ăn ngon con sẽ ăn thật nhiều.

Mỹ Thuận khoe:

– Mẹ em là người nấu ăn giỏi nhất xóm phà Mỹ Thuận đấy.

Bà Mỹ Hoa cười rạng rỡ:

– Nó nói chẳng sai đâu. Ngày đó còn trẻ ấy mà.

Sĩ Nghĩa vui vẻ đáp lời:

– Bây giờ vẫn ngon đấy bác ạ!

– Cháu có khen theo kiểu thiên vị không đó.

Nhìn Mỹ Thuận Sĩ Nghĩa lại hỏi:

– Thế Mỹ Thuận nấu ăn chắc cũng không chê được phải không?

Mỹ Thuận bật cười:

– Nói vậy là anh lừa rồi. Mẹ làm thầy con đốt sách ấy mà.

– Tại em khiêm tốn đó thôi.

– Sự thật, em chẳng biết gì cả.

Bà Mỹ Hoa phải lên tiếng để phân bua:

– Gái nhỏ nó nói đúng đó. Nhỏ lớn giờ biết làm gì ngoài việc học.

– Em học chắc là giỏi lắm!

– Không đâu, trung bình thôi.

– Em lại khiêm tốn nữa rồi.

Bà Hoa nhìn hai người rồi nói tiếp:

– Tốt nghiệp cấp ba. Nó có khả năng vào đại học, nhưng ngặt một nỗi tôi nghèo quá, nên chỉ cho nó lấy bằng vi tính và Anh văn thôi.

Sĩ Nghĩa nghe nói nên mừng lắm:

– Em rành vi tính à?

– Là môn chính của em.

– Vậy sao em không nói?

– Liệu anh có trọng dụng không mà nói.

Sĩ Nghĩa thương Mỹ Thuận như đứa em gái của mình nên nói:

– Anh sẽ giúp em được toại nguyện ...

Bữa cơm diễn ra rất vui. Sĩ Nghĩa hiểu thêm nhiều điều về Mỹ Thuận ...

Mỹ Thuận ngồi một mình trong phòng nhỏ của hai mẹ con. Nhớ đến Sĩ Nguyên nước mắt lại muốn trào ra. Ngoài mặt cô cố làm như chẳng có vấn đề gì, nhưng bên trong nỗi buồn thì cứ nhân lên. Một tấm ảnh cô ngồi xung quanh toàn hoa tím của lục bình ...

Tường Minh giận dữ khi hay tin Sĩ Nghĩa cất nhắc Mỹ Thuận lên trưởng phòng kỹ thuật:

– Anh lành như vậy là sao?

Sĩ Nghĩa vẫn chưa hiểu câu nói của Tường Minh nên hỏi lại:

– Em nói gì vậy?

– Em muốn biết tại sao anh đưa con nhỏ ấy lên trưởng phòng kỹ thuật?

Sĩ Nghĩa nhìn người yêu:

– Em sao vậy? Điều đó có gì là quan trọng đâu, vì cô ấy có tay nghề, Hạng hực, Tường Minh tỏ thái độ giận dữ:

– Em muốn biết anh làm như vậy là có ý gì?

Nhăn mặt, Sĩ Nghĩa nhìn Tường Minh trân trân:

– Em nói vậy là làm sao? Em nghi ngờ anh điều gì phải không?

Tường Minh nóng nảy nói:

– Anh làm điều gì thì anh biết lấy?

– Nhưng anh chẳng làm điều gì sai cả.

– Cả với cô ấy à?

Sĩ Nghĩa thản nhiên đáp:

– Đúng vậy!

– Anh đừng hòng giấu em!

– Anh giấu em à! Mà giấu chuyện gì?

– Chuyện gì thì anh biết đấy!

– Sĩ Nghĩa có thể đã hiểu mập mờ về câu nói bóng gió của Tường Minh, anh cười chế giễu:

– Em đang ghen đấy hả?

Quay mặt đi Tường Minh lắc đầu:

– Anh đừng nói với em là anh không có gì với cô ấy.

Nắm tay Tường Minh Sĩ Nghĩa bóp nhẹ:

– Tường Minh, em chẳng hiểu anh sao?

– Hừm! Hiểu chứ! Hiểu rất nhiều nữa kìa!

– Hiểu sao còn nghi ngờ anh?

Quắc mắt nhìn anh Tường Minh lại nói.

– Từ khi có hai mẹ con nó vào đây. em thấy anh có sự thay đổi.

Bật cười Sĩ Nghĩa vội lắc đầu:

– Anh có thay đổi gì đâu, Ngoài việc giúp cho cô ấy có công ăn việc làm ổn định.

– Nhưng giữa anh và cô ấy đâu có quan hệ gì?

– Người với người chẳng được sao?

Bầu môi Tường Minh dài giọng:

– Người với người à. Anh khéo nguy biệ.

– Em ...

– Em biết cả rồi!

– Em biết cái gì?

Tường Minh bỏ đi ra còn nói lại:

– Chuyện ấy anh hiểu lấy ...

* * *

Lựa cơ hội Mỹ Thuận đi qua. Ngọc Nga bầu môi nói với Thu Hương:

– Đó mày thấy chưa? Một bước đã lên bà rồi.

Thu Hương cũng mỉa mai:

- Khéo nịnh nọt đàn ông mà!
- Mẹ nó tự nhiên được hưởng phước hơn người.
- Xì, tại giám đốc mình mù quáng thôi!

Ngọc Nga nhìn Mỹ Thuận bằng ánh mắt không có thiện cảm:

- Chị Tường Minh quá hiền nên mới để mẹ con bà ấy muốn làm gì thì làm. Mỹ Thuận đã nghe tất cả, cô cố nuốt vào trong, coi như chẳng nghe thấy gì. Bà Mỹ hoa vất vả lắm mới chùi xong phòng tiếp khách Thu Hương chẳng biết vô tình hay cố ý giẫm dép bắn lên chỗ mới lau, bà Hoa ngăn:

- Cô ơi! Tôi mới lau xin cô chờ cho một lát.

Chẳng thềm đếm xỉa đến lời của bà, Thu Hương cứ giẫm bừa lên mà đi:

- Chỉ lao công thôi có gì phải nề. Tôi giẫm dơ thì bà cứ mà lau lại.

Bà Hoa mở to mắt nhìn Thu Hương:

- Cô.

- Sao, bà định mắng tôi đó à?

- Dạ không dám, tôi sẽ lau lại, cô cứ giẫm lên đi.

Thu Hương bĩu môi.

- Nói vậy là biết điều đó.

Rồi cô giẫm lên khắp phòng. Bà Mỹ Hoa mở to mắt mà nhìn. Từ xa Mỹ Thuận đã nhìn thấy. Nhưng cô chỉ biết nuốt lệ vào trong. Họ thật là quá đáng.

Sao chẳng ai để mẹ con cô yên ổn cả? Mỹ Thuận âm thầm khóc một mình. Mỹ Thuận không thể chịu nổi những lời sỉ nhục của Tường Minh, cô ôm mặt khóc:

- Vậy là oan cho em lắm!

Tường Minh cười nhạt:

- Oan thật à?

Mỹ Thuận ngược nhìn Tường Minh như van xin:

- Em với anh Sĩ Nghĩa chẳng có vẻ ngoài tình anh em cả. Em chỉ là một công nhân tầm thường thôi mà.

- Hừm! Cô nói nghe hay lắm, nhưng trong lòng cô nghĩ gì tôi không biết sao?

- Em không có!

– Không có mà suốt ngày quần quít bên cạnh giám đốc.

Lắc đầu Mỹ Thuận phân bua:

– Đó chỉ là công việc thôi mà chị.

Tường Minh nhìn Mỹ Thuận một cách lạ lẫm:

– Chà, hôm nay lại có bông tai, dây chuyền nữa hả? Chuẩn bị lên bà rồi à?

Mỹ Thuận lắc đầu lắc lĩa:

– Xin chị đừng sỉ nhục em! Em chẳng có làm điều gì sai trái cả.

Tường Minh gắt lên:

– Nhưng dám yêu giám đốc thì mày phải có.

– Không đâu mà chị, giữa em và giám đốc chẳng có gì?

Thu Hương cùng Ngọc Nga xuất hiện lên tiếng:

– Không có thật sao? Tôi và Nga thấy rõ ràng.

Ngọc Nga tiếp lời:

– Hai người đi bên nhau rất là tình tứ.

Mở tròn mắt nhìn hai cô gái hại mình Mỹ Thuận há hốc mồm:

– Hai chị hai chị sao nỡ hại tôi.

Thu Hương ngoảnh mặt đi.

– Tôi không có hại ai đâu à? Chỉ tại tôi tình cờ thấy mà thôi.

Tường Minh gắt lên:

– Cô còn chối cãi nữa không?

Mỹ Thuận vẫn cố biện minh:

– Không, em không có mà, nếu không tin chị hỏi lại giám đốc xem.

Phì cười trước câu nói chân thành của Mỹ Thuận, Tường Minh mím môi:

– Cô làm như tôi là con nít ba tuổi không bằng.

Mỹ Thuận vẫn cố nói:

– Em đã nói hết lời rồi mà chị không tin em sao?

– Ai tin được chứ! Cô liệu hồn đấy!

Cả ba đã bỏ đi Mỹ Thuận ngồi khụy xuống đất, cô ôm mặt mà khóc. Tại sao chẳng ai để cô yên hết vậy? Sĩ Nguyên ơi anh có biết là em đang đau khổ lắm không?

Sĩ Nghĩa đã biết cô gái mà Sĩ Nguyên đang tìm kiếm khắp mọi nơi là Mỹ Thuận, cô gái vừa đẹp người đẹp nết có tài trong công việc cho nên anh rất

quan tâm. Nhưng chưa đến lúc phải nói ra. Anh biết Mỹ Thuận còn rất yêu Sĩ Nguyên, điều này anh nhìn thấy rất rõ. Những cánh hoa lục bình.

Từ phòng của Sĩ Nguyên và nơi Mỹ Thuận đang ở ...

– Mỹ Thuận. Em sao vậy?

Mỹ Thuận lắc đầu tỏ cử chỉ ngăn cách:

– Cám ơn anh em không sao?

Sĩ Nghĩa ngạc nhiên về thái độ của cô:

– Em bị bệnh à?

– Dạ không có!

Sĩ Nghĩa bật cười tỏ thái độ thân thiện, chăm sóc:

– Nếu em không khỏi thì hãy nghỉ ngơi nhé!

Mỹ Thuận ngược đôi mắt thâm quầng mắt ngủ nhìn Sĩ Nghĩa:

– Em muốn xin thôi việc!

Nhú mào, Sĩ Nghĩa ngạc nhiên:

– Sao hả?

– Em xin nghỉ việc.

Mỹ Thuận nói qua tiếng nấc nghẹn ngào:

– Sao vậy em?

Mỹ Thuận ôm mặt khóc, cô lắc đầu:

– Xin anh đừng hỏi em!

Sĩ Nghĩa ngồi xuống cạnh cô:

– Anh định cho em một tin vui đây.

– Em có gì đâu mà vui.

– Thiết kế của em được thành công rồi. Các công ty khác gọi đến đặt hàng nhiều lắm.

Chẳng có gì vui, Mỹ Thuận khước từ:

– Em sẽ nghỉ làm ở đây. Việc còn lại anh và mọi người làm tiếp nhé!

Hơi nghiêng đầu nhìn cô Sĩ Nghĩa lo lắng:

– Điều gì đã xảy ra cho em. Em hãy nói đi!

Lắc đầu, Mỹ Thuận cam chịu:

– Không sao cả, chỉ vì mẹ em nhớ quê nhà nên đòi về thôi.

Nghiêm giọng, Sĩ Nghĩa trách cô:

– Chẳng lẽ công việc đang trôi chảy như thế em lại bỏ cuộc?

Bật cười chua chát, Mỹ Thuận vẫn lắc đầu:

– Không có em thì vẫn vậy thôi.

– Nhưng công ty và cả anh nữa đang rất cần em.

Lau nhanh nước mắt, Mỹ Thuận vụt đứng lên, cô nói nhanh:

- Anh đừng nói thêm nữa, em không thay đổi ý định đâu.

Mỹ Thuận quay đầu định chạy đi. Nhưng Sĩ Nghĩa nắm tay cô lại:

– Mỹ Thuận, em đừng đi!

– Không, em đã quyết định rồi!

Sĩ Nghĩa vẫn nắm tay cô:

– Em đừng đi Mỹ Thuận à?

– Buông tay cô ấy ra! Các người thật là hết thuốc chữa mà.

Tiếng quát đột ngột của Tường Minh làm cả hai sững sờ. Mỹ Thuận nhìn Sĩ Nghĩa:

– Xin cảm ơn anh Nhưng em chẳng thể ...

Sĩ Nghĩa lắc đầu:

– Em không được đi!

Tường Minh quắc mắt hết nhìn Mỹ Thuận rồi đến nhìn Sĩ Nghĩa, cô hất hàm hỏi:

– Anh còn gì để giải thích nữa không ?

Sĩ Nghĩa nhăn mày:

– Chuyện này em không thể hiểu được đâu.

– Vâng! Đúng là em không hiểu, và em đã làm anh mất rồi.

Biết Tường Minh hiểu lầm giữa hai người nên Mỹ Thuận thở dài.

– Từ nay chị sẽ không còn hiểu lầm nữa đâu.

Mỹ Thuận quay mặt đi như chạy về phòng mình. Sĩ Nghĩa định chạy theo nhưng bị Tường Minh chặn lại:

– Anh còn dám chạy theo nó à?

Sĩ Nghĩa nhìn Tường Minh lắc đầu:

– Em thật quá nông nổi rồi Tường Minh ạ!

Vân Du
Hoa Lục Bình
Chương 10

Sĩ Nguyên vô cùng ngạc nhiên nhìn mẫu thiết kế mới từ tay Sĩ Nghĩa:

– Em không ngờ anh lại có thể mày mò ra công thức này.

Sĩ Nghĩa bật cười lớn:

– Em nói quá coi chừng anh phồng mũi lên bây giờ đấy.

Sĩ Nguyên tuy trong lòng không được vui, nhưng vẫn cố nói:

– Anh tài đấy chứ?

– Nhưng rất tiếc người tài không phải là anh.

– Hả? Không phải mẫu thiết kế này là của anh sao?

Lắc đầu từ chối, Sĩ Nghĩa phân bua:

– Em tưởng anh của em tài lắm sao?

– Vậy thì là ai chị Chị Tường Minh hả?

Vẫn lắc đầu, tỏ thái độ bí mật, Sĩ Nghĩa thì thầm:

– Của một cô gái xa lạ. Nhưng mà ...

Thấy anh ngập ngừng, Sĩ Nguyên ngạc nhiên:

– Anh thay đổi tánh tình bao giờ thế?

Hiểu em muốn nói gì, nhưng Sĩ Nghĩa vẫn cố tình như không biết:

– Nghĩa là sao?

– Anh biết nói dối tự bao giờ thế Sĩ Nghĩa nhìn em anh đành phải nói thật:

– Cô gái ấy chắc là em sẽ biết.

– Anh không đùa chứ?

Sĩ Nghĩa lắc đầu, anh tỏ ra rất bí mật:

– Em không muốn biết cô gái ấy là ai hả?

Sĩ Nguyên thờ ơ:

– Em biết để làm gì?

Ngạc nhiên về thái độ của em, Sĩ Nghĩa bắn khoăn:

– Chẳng lẽ mới đây mà em đã quên rồi.

Thấy anh mình hôm nay có gì đó rất lạ Sĩ Nguyên vỗ lên vai anh:

– Anh Hai! Anh làm sao vậy?

Bật cười Sĩ Nghĩa xua tay:

– Có sao đâu !

– Em thấy anh thay đổi thì có.

Sĩ Nghĩa hỏi vặn lại:

– Em không muốn biết cô gái ấy thật sao?

Sĩ nguyên xoay xoay mẫu thiết kế trong tay, anh nói như không quan tâm:

– Em biết thì ích lợi gì chứ Cô ấy là của riêng anh mà.

Sĩ Nghĩa giãy nảy:

– Ý, em đừng có nói bậy vậy chứ?

– Sao hả? Có tài vậy mà anh lại chê à?

– Không phải là chê nhưng có điều anh không thể được.

Sĩ Nguyên cười cười:

– Hay là bị cản trở bởi Tướng Minh.

Duỗi thẳng hai chân ra Sĩ Nghĩa chép miệng.

– Anh chỉ xem cô ấy như em gái của mình thôi. Nhưng Tướng Minh thì nghĩ khác.

– Khác là khác làm sao?

- Nghi vấn đủ điều.

– Đàn bà phụ nữ là vậy mà.

Đứng vụt lên. Sĩ Nghĩa quyết định cho Sĩ Nguyên biết sự thật nắm tay em

Sĩ Nghĩa nói:

– Em theo anh!

Tuy chưa hiểu ý của anh Sĩ Nguyên vẫn bước theo:

– Lại khoe gì nữa đây?

vừa đi Sĩ Nghĩa vừa phân trần:

– Em vào rồi ắt hẳn em sẽ biết.

Sĩ Nghĩa đẩy mạnh cửa phòng cảnh tượng đập vào mắt Sĩ Nguyên kêu lên:

– Hoa lục bình!

Sĩ Nghĩa đứng im lặng:

– Em cũng biết loài hoa này sao?

Đã hiểu ra mọi chuyện, Sĩ Nguyên nắm vội tay anh:

– Cô gái ấy là Mỹ Thuận?

Gật đầu Sĩ Nghĩa bảo:

– Đúng, cô ấy là Mỹ Thuận.

Mừng quá, Sĩ nguyên nắm vội tay anh lắc mạnh:

– Mỹ Thuận đâu? Cô ấy đâu?

Ngồi xuống ghế, Sĩ Nghĩa lắc đầu:

– Cô ấy đi rồi!

– Đi, mà đi đâu?

Thở dài Sĩ Nghĩa cũng buồn không kém gì em mình:

– Anh cũng không được rõ.

Sĩ Nguyên ôm đầu anh lại trách Sĩ Nghĩa:

– Anh biết em rất cần gặp Mỹ Thuận, sao chẳng chịu báo lại em một tiếng.

Sĩ Nghĩa nhìn em thông cảm:

– Lúc đầu anh đâu biết cô ấy là người em cần tìm.

– Và Mỹ Thuận cũng không biết anh là anh của em.

– Phải!

Thật lòng Sĩ Nguyên vẫn có ngờ vực, anh lại hỏi:

– Tại sao Mỹ Thuận không ở lại đây? Hay là ...

Đưa tay ngăn, Sĩ Nghĩa vội vã phân trần:

– Chỉ vì một sự hiểu lầm mà thôi.

– Hiểu lầm ư?

– Đúng vậy!

Sĩ Nguyên nhìn anh có vẻ không tin:

– Anh nói vậy có nghĩa là sao?

Ngồi trở xuống bàn thói quen của Sĩ Nghĩa là châm cho mình điếu thuốc hít một hơi dài rồi mới thông thả tâm sự:

– Mỹ Thuận lên đây có cả bà mẹ luôn ốm đau. Khi biết được Mỹ Thuận là người yêu của em, anh đã âm thầm giúp đỡ.

Sĩ Nguyên lắc đầu anh tỏ ra không tin lời của anh mình:

– Anh nói nghe khó tin lắm.

– Tin hay không là tùy ở em. Anh giúp mẹ của Mỹ Thuận một việc làm, để ổn định cuộc sống.

Sĩ Nguyên lại xen vào:

– Chẳng có mục đích riêng gì sao?

– Anh đã có Tường Minh rồi, Anh đâu phải người dễ thay lòng đổi dạ.

Sĩ Nguyên trở nên gay gắt:

– Ai biết được lòng ai chứ? Nếu không làm sao cô ấy lại bỏ đi!

Nhìn em Sĩ Nghĩa không giận những lời cay đắng ấy mà lại nói:

– Lúc ấy anh cũng muốn báo tin cho em biết. Nhưng lại sợ trong lòng cô ta còn giận em, lại bỏ đi nữa thì phiền lắm.

Sĩ Nguyên đứng vụt lên, anh hét:

– Nhưng em muốn biết tại sao cô ấy bỏ đi?

– Anh thấy cô ấy có tài nên cất nhắc lên trường phòng kỹ thuật. Tướng Minh nghi ngờ này nọ nên vì tự ái cô ấy đã bỏ đi.

Mím môi, Sĩ Nguyên nhìn anh mình trân trân:

– Anh chẳng giải quyết được gì sao?

Thở dài, Sĩ Nghĩa lắc đầu phân tích để em mình khỏi phải nghĩ xa xôi:

– Trong lòng anh chỉ có Tường Minh thôi. Anh quan tâm đến Mỹ Thuận là vì em đó.

Sĩ Nguyên vẫn giữ ý mình:

– Em khó mà tin được những lời anh nói. Nếu như anh không vì mục đích riêng tư thì anh đã báo tin cho em biết rồi.

– Anh ...

Đưa tay ngăn Sĩ Nguyên nói dứt khoát:

– Ngày nào em chưa gặp Mỹ Thuận thì ngày ấy em chưa thể tin anh.

Sĩ Nghĩa đứng lên cũng nói:

– Anh sẽ quan tâm đến vấn đề tìm Mỹ Thuận ...

* * *

Ngân Thủy cười đắc thắng khi nói chuyện với Tường Minh:

– Chị thấy em nói có sai đâu!

Tường Minh gật gù:

– Gẫm lại chị còn thua xa em đó. Nếu không chỉ còn mất ăn mất ngủ với con nhỏ đó.

Ngân Thủy lườm mắt:

– Như vậy chị phải khao em đấy!

– Em muốn khao gì cứ nói.

Ngân Thuỷ cười thật tươi:

– Vậy hả?

Tường Minh hất mặt:

– Nào nói đi!

Ngẫm nghĩ giây lát Ngân Thuỷ lại lắc đầu:

– Em chưa nghĩ ra sau này em mới đòi.

Tường Minh lại thờ dài:

– Mất cô ấy cũng thật là tiếc.

Thái độ của Tường Minh làm cho Ngân Thuỷ phải lo:

– Chị sao vậy?

– Con nhỏ đó rất có tài.

Nhăn mặt vì nghe Tường Minh lại khen ngợi Mỹ Thuận, Ngân Thuỷ cầu nhàu:

– Bộ chị hết người để khen rồi sao?

Lắc đầu, tỏ vẻ đăm chiêu Tường Minh vẫn nói dù có phật lòng cô ta:

– Chị và Ngân Thuỷ cộng lại cũng không bằng cô ấy đâu. Không hiểu chị làm vậy có gì sai không?

Thấy tự nhiên Tường Minh dờ chừng, Ngân Thuỷ dăm lo:

– Chị sao vậy hả?

Tường Minh lại nói, giọng cô pha chút ân hận:

– Chẳng hiểu nghe lời em làm vậy có gì sai không?

– Chị hiền và nhân đạo quá có ngày mất người yêu như chơi. Em nè bộ chị không thấy sao?

– Nhưng anh Nghĩa luôn hết lòng yêu chị mà.

– Yêu chị mà anh ấy luôn cặn kề bên con hồ ly tinh ấy.

Cảm thấy mình bị dẫn vật, Tường Minh lại nói:

– Biết đâu họ chỉ bàn công việc làm ăn thôi.

Ngân Thuỷ chẳng ngờ Tường Minh lại thay đổi đột ngột đến như vậy, nên cố nói:

– Trên vấn đề trường tình chị không nên nhân nhượng như vậy, không ai thương mình đâu.

Ngồi nói chuyện cả buổi với Ngân Thuỷ, Tường Minh cảm thấy mệt nên đứng lên:

– Chị về đây Thuỷ ạ.

– Còn sớm mà chị!

Đã đứng lên Tường Minh không thể ngồi xuống cô lắc đầu từ chối:

– Chị về công ty gặp anh Nghĩa có việc.

Ngân Thuỷ đành phải gật đầu:

– Vâng! Hẹn gặp lại lần sau.

* * *

Thấy Sĩ Nghĩa ngồi một mình ở phòng giám đốc Tường Minh rón rén bước vào, Sĩ Nghĩa chàng quay lại mà hỏi:

– Em về rồi à!

– Vâng! Anh vẫn chưa nghỉ sao?

Vươn vai, ngáp dài mệt mỏi, Sĩ Nghĩa lắc đầu than thở:

– Mẫu thiết kế của Mỹ Thuận có phần anh chưa hiểu?

Giành lấy mẫu thiết kế Tường Minh xem qua:

– Anh nói là chỗ nào?

– Có nói em cũng đâu hiểu được.

Tường Minh trề môi:

– Em không tin là mình làm không được.

– Vậy hả! Em tìm giúp anh đi?

Lắc đầu, tỏ ra là người cao ngạo, Tường Minh đẩy mẫu thiết kế về chỗ cũ:

– Em không thích phải chịu kế thừa ai cả.

Câu nói Tường Minh làm phật ý anh. Nhưng Sĩ Nghĩa vẫn cố dẫn lòng:

– Em phải có cách nhìn thoáng đi một chút có được không?

Tự ái dồn lên mặt, Tường Minh ầm ứ:

– Anh nói vậy là ý gì?

– Nếu em có bản lĩnh thì hãy tự mà. thiết kế đi.

Không còn kìm chế được lòng mình. Tường Minh chụp lấy bản thiết kế nhàu nát:

– Anh có tư tưởng quan trọng cô ấy đến như vậy à?

Thái độ của Tường Minh quá đột ngột. Sĩ Nghĩa không lường trước được,

anh ngồi bất động trước hành động của cô:

– Em hả dạ rồi chứ?

Tường Minh gào lên:

– Ngân Thuỷ nói đúng lắm mà!

Sĩ Nguyên nhú mày, anh lập lại lời Tường Minh:

– Ngân Thuỷ, tại sao lại có Ngân Thuỷ ở đây?

Biết mình đã lỡ lời. Nhưng lỡ nói thì đành nói luôn:

– Ngân Thuỷ bảo rằng Mỹ Thuận là hồ ly tinh đấy, nó làm bộ ra vẻ ta đây là con nhà lành lại có tài.

Sĩ Nghĩa ôm đầu, thì ra là vậy. Mấu chốt là ở chỗ này đây. Mỹ Thuận đau khổ sống trôi nổi là do cô ta mà ra cả, Sĩ Nghĩa đứng vụt lên:

– Là do cô ta tất cả!

Tường Minh ngơ ngác:

– Anh nói gì vậy hả?

Nhìn Tường Minh Sĩ Nghĩa không nổi trách mà anh chỉ nói:

– Em thật là hồ đồ mất rồi Tường Minh ạ!

Nói rồi Sĩ Nghĩa bỏ Tường Minh lại một mình bước nhanh ra khỏi phòng.

Tường Minh không kịp ngăn lại ...

* * *

Nghe những lời Phương Hà nói Tường Minh càng thêm bối rối:

– Có chuyện vậy sao?

- Ngân Thuỷ không phải là người tốt đâu.

Mím môi Tường Minh cảm thấy ân hận cho mình:

– Vậy là tôi đã sai rồi sao?

Phương Hà ngạc nhiên chẳng hiểu Tường Minh nói vậy là ý gì nên hỏi:

– Sao hả? Chị làm sao vậy?

Tường Minh hỏi lại:

– Mỹ Thuận là người yêu của Sĩ Nguyên.

– Vâng! Cả công ty đều biết.

– Mỹ Thuận là cô gái rất yêu màu tím hoa lục bình.

– Đúng rồi! Sĩ Nguyên cũng thế.

Nắm tay Phương Hà Tường Minh hối hận:

– Làm sao bây giờ đây. Nếu biết được Sĩ Nghĩ sẽ giận tôi lắm.

Phương Hà cũng rất muốn gặp lại Mỹ Thuận nên khuyên:

– Hãy về quê cô ấy thử xem.

– Biết đâu mà về.

– Nghe đâu cô ấy nhà ở gần cầu Mỹ Thuận.

Công Luận xen vào:

– Không phải đâu. Cô ấy ở trong một cái xóm gì đó.

Phương Hà bật cười:

– Nói cũng như không?

Tường Minh nói dứt khoát:

– Tôi nhất định phải tìm cho ra cô ấy, để chuộc lỗi lầm của mình.

Phương Hà sáng mắt cô nói với Tường Minh:

– Em sẽ cùng đi với chị!

Công Luận chế giễu hai người:

– Liệu hai cô có chịu được sự phẫn nộ của Ngân thủy không?

Phương Hà hất mặt:

– Chỉ có anh là sợ cô ta thôi ...

Ngân Thủy được bà Ngọc Trâm thương mến, nên bà gợi ý với Sĩ Nguyên:

– Mẹ thấy Ngân Thủy cũng tốt đấy hả?

Lắc đầu từ chối ngay Sĩ Nguyên khẳng định:

– Con chỉ yêu một mình Mỹ Thuận thôi.

Nhìn con chẳng được vui bà Ngọc Trâm phản ứng:

– Cô ấy chỉ là một cô gái quê, với lại bà mẹ già đau yếu, con định cưới về để chăm sóc sao?

Quây quần bên mâm cơm còn có Sĩ Định, Sĩ Nghĩ và Sĩ Tân. Đây là yêu cầu của ông Sĩ Định. Ông trịnh trọng nói:

– Hôm nay tôi mời mọi người trong gia đình lại đây là có ý định.

Sĩ Tân láo táo hơn nên lên tiếng trước:

– Gì mà mà coi bộ trịnh trọng vậy cha?

Ông nhìn vợ khuyên.

– Chuyện vợ con của các con em nên để nó tự quyền giải quyết.

– Anh nói vậy sao được?

Sĩ Tân cũng góp phần:

– Cha nói rất phải, bây giờ là thời đại gì rồi. Tự do yêu đương tự do kết hôn mẹ ạ!

– Hừm!

Sĩ Nghĩa cũng góp phần, anh nói theo nhận định đúng đắn của mình:

– Mỹ Thuận là một cô gái tốt. Rất có năng lực trong kinh doanh cả con và Sĩ Nguyên không bì được đâu.

Nhìn Sĩ Nghĩa bà tỏ ý không hài lòng:

– Cô ấy là một thiên thần chắc.

Sĩ Nghĩa vẫn cố nói:

– Có được cô ấy ta không sợ gì cạnh tranh không nổi thương trường.

Buông dưa bà hậm hực:

– Các người ăn phải bùa mê nó hết rồi.

Mọi người ái ngại nhìn nhau ...

Mày mò mãi Ngân Thuỷ cũng tìm ra chỗ ở của hai mẹ con Mỹ Thuận. Cô chở bà Ngọc Trâm đến tận nơi. Vừa gặp nhau bà đã to tiếng:

– Cô là Mỹ Thuận đây sao?

Mỹ Thuận tuy biết cuộc gặp gỡ này gây bất lợi cho cô, nhưng cô vẫn giữ lễ độ:

– Bà và chị đến tìm tôi có việc gì dạy bảo.

Bà Ngọc Trâm nguýt dài?

– Hừm! Cô đừng có giả lễ phép.

– Nhưng tôi và bà có ân oán gì nhau?

Bà Trâm nói thẳng:

– Tội yêu con trai của tôi là lớn lắm!

Mỹ Thuận ngờ ngàng:

– Bà là ...

– Mẹ đẻ của Sĩ Nguyên, còn đây là vợ sắp cưới của nó.

Mỹ Thuận cố giữ bình tĩnh, cô đáp khôn ngoan:

– Cháu và Sĩ Nguyên không còn quan hệ gì cả.

Đưa tay chỉ những cánh hoa lục bình trên tường bà đay nghiến:

– Những cánh hoa này nó đã phản bội lại cô. Chứng tỏ trong lòng cô vẫn còn yêu Sĩ Nguyên.

Mỹ Thuận gật đầu xác nhận:

– Đúng vậy! Nhưng cháu chỉ yêu hình bóng mà thôi.

– Như vậy cũng không được.

Mở mắt to nhìn hai người, Mỹ Thuận vô cùng ngạc nhiên:

– Như vậy cũng có tội sao?

Việc Sĩ Nguyên từ hôn với Huệ Trinh Mỹ Thuận đã biết. Nhưng cô chẳng bao giờ muốn gặp Sĩ Nguyên dù là một lần. Vì cô đã hiểu được hoàn cảnh của mình:

– Tôi chưa hề gặp lại anh Sĩ Nguyên.

Ngân Thuỷ lên mặt nói với Mỹ Thuận giọng đầy hách dịch:

– Không gặp rồi sẽ gặp cô đừng nên tìm cơ hội nữa.

Bà Mỹ Hoa nghe lùm sùm đã bước ra:

– Có chuyện gì vậy con?

Sợ mẹ xúc động ảnh hưởng đến sức khoẻ nên Mỹ Thuận nói trước:

– Dạ, không có gì đâu mẹ!

Bà Mỹ Hoa nhìn bà Ngọc Trâm, hỏi :

- Không có gì thật à?

Bà Ngọc Trâm bĩu môi:

- Dĩ nhiên là có rồi Tôi muốn cảnh cáo con bà đấy.

– Nhưng mà điều gì?

– Nó nghèo mà bày đặt trèo cao, tôi không thể cưới cô ấy làm dâu.

Bà Mỹ Hoa tròn mắt, hơi thở đã mệt nhọc:

– Bà ... bà vừa nói gì?

Mỹ Thuận ôm mẹ, cô quắc mắt nhìn hai người:

– Đủ rồi, xin hai người về cho.

Ngân Thuỷ chống nạnh hai tay:

– Đuổi hả? Ai thèm đến chỗ này chứ!

Lắc đầu bà Mỹ Hoa nói dứt quãng:

– Hãy về đi ... con tôi nó ...

Rồi bà khuyu xuống chân con gái. Mỹ Thuận hốt hoảng:

– Mẹ mẹ ơi!

Hết nỗi đau này đến nỗi đau kia đã đẩy mỹ Thuận đến bước đường không lối thoát. đành phải cầu cứu đến Thảo Sương Nhìn mẹ nằm thêm thiếp trên giường bệnh Mỹ Thuận thấy lòng mình nhói đau. Cô hận người đã gây ra tai hoạ này.

– Chào cô!

Giật mình Mỹ Thuận co rúm người lại:

– Ông làm gì vậy hả?

– Cô đừng sợ! Tôi muốn thương lượng với cô!

Trố mắt ngạc nhiên nhìn ông ta Mỹ Thuận lo sợ:

– Tôi có gì mà ông đòi thương lượng?

– Có chứ!

– Há! Có gì đâu?

– Bản thiết kế thời trang.

Thở dài, Mỹ Thuận lắc đầu:

– Tôi làm gì có?

– Có chứ. Cô quên rồi hả? Nó đang nằm trong tay của Sĩ Nghĩa.

– Vậy thì ông nên đến đó.

– Nhưng cô Tường Minh vì ghen tuông đã xé đi rồi.

Mỹ Thuận đứng bật lên:

– Tại sao phải như vậy?

– Cô đừng hốt hoảng, công ty Sĩ Định đã bị phá sản trong tay của Ngân Thuỷ rồi.

Ngồi lại Mỹ Thuận lắc đầu:

– Vậy thì coi như kết thúc.

– Cô có thể vẽ lại mà?

– Tôi không thể làm được!

Nhìn bà Mỹ Hoa nằm im bất động anh ta khơi nguồn:

– Cô chẳng muốn cứu mẹ mình sao?

– Nhưng mà tôi ...

- Sao hả?
- Xin cho tôi thời gian.
- Được, tôi chờ cô!

* * *

Bà Ngọc Trâm không ngờ Ngân Thuý lại là đứa chẳng ra gì, bà đã lầm tin cô để bây giờ ôm hận:

- Tội nghiệp, vậy mà mẹ đã trách mắng Mỹ Thuận.

Sĩ Nguyên ôm đầu:

- Mọi chuyện đã lỡ dở hết rồi.

Bà Ngọc Trâm vô cùng ân hận:

- Cũng chỉ vì không nghe lời của Sĩ Nghĩa nên mới nông nổi này.

Tường Minh cảm thấy mình là người có lỗi cũng lên tiếng:

- Tại con quá vội tin lời Ngân Thuý hại em Mỹ Thuận. Con đã cho Ngọc Nga và Thu Hương nghỉ việc.

Ông Sĩ Định bây giờ mới lên tiếng:

- Chúng ta chia nhau đi tìm ở các bệnh viện sẽ gặp thôi mà.

Sĩ Nguyên có điện thoại anh sáng mắt, nói với mọi người:

- Đã có tin rồi! Mỹ Thuận đang ở.

Bà Ngọc Trâm là người sốt sắng nhất:

- Hãy đưa mẹ tới đó chỉ có mẹ mời cứu vẫn được tình thế.

Tường Minh cũng xen vào:

- Con cũng đi nữa để con xin lỗi cô ấy.

Sĩ Nghĩa thì lại khác, anh vui vẻ nói:

- Chỉ cần gặp lại Mỹ Thuận thì công ty coi như được cứu.

Bà Ngọc Trâm nhìn Sĩ Nghĩa bằng ánh mắt dịu dàng hơn.

- Con nói vậy là sao hả?

Sĩ Nghĩa nói với mọi người:

- Bản thiết kế ấy nhất định Mỹ Thuận vẫn còn nhớ.

Bà Ngọc Trâm lẩm bẩm:

- Chắc hẳn con nhỏ hận ta lắm.

Sĩ Nguyên giục:

- Đi nhanh thôi!

Sĩ Nguyên ôm khư khư xấp hình, làm cho mọi người phải bật cười, Sĩ Nguyên ôn tồn nói:

– Nó chính là bảo bối đấy ...

Mọi người bước vào, Thảo Sương cười tủm tỉm, còn Mỹ Thuận thì ngơ ngác, cô nói một câu lạnh băng:

– Các người đến đây làm gì?

Vừa nói cô vừa ôm lấy mẹ:

– Các người đừng hành hạ mẹ tôi nữa.

Thảo Sương đành phải làm quân sư giải bày:

– Họ tìm đến đây vì ân hận đấy.

– Sao hả? Mẹ tôi như thế này chưa vừa lòng sao?

Bà Ngọc Trâm ái ngại lên tiếng:

– Mỹ Thuận, con hãy tha thứ cho ta. Lỗi là do ta mà ra cả. Ta sẽ chăm sóc mẹ con chu đáo.

– Nhưng tôi ...

Thảo Sương ôm vai bạn thủ thủ:

– Hãy mở lòng nhân ái đi Mỹ Thuận. Người lên đã hiểu cả rồi!

– Nhưng ta ...

Sĩ Nguyên đưa cho Mỹ Thuận tập ảnh hoa lục bình?

– Mỹ Thuận! anh vẫn yêu em!

– Vậy còn Ngân Thuỷ thì sao hả?

Tường Minh nắm tay cô:

– Em tha lỗi cho chị. Chị đã nghe lời Ngân Thuỷ đối xử không tốt với em.

Mỹ Thuận lắc đầu:

– Em quên hết rồi.

– Vậy không quên Sĩ Nguyên chứ - Sĩ Nguyên lên tiếng bông đùa.

Mỹ Thuận do dự:

– Còn mẹ em ...

– Mẹ cũng bằng lòng luôn!

Mỹ Thuận ngạc nhiên:

– Mẹ mẹ đang ...

– Thật ra mẹ khoẻ lâu rồi?

Cười khì khì, Thảo Sương nháy nháy mắt:

– Mi nói vậy là sao hả?

– Mi hỏi Sĩ Nguyên thì rõ.

Bà Ngọc Trâm cười thật tươi:

– Đến bây giờ tôi mới biết ý nghĩ của loài hoa đồng nội. Hoa lục bình.

Sĩ Nguyên là người vui nhất:

– Hoa chung thủy đó mẹ.

Người khách hôm nọ lại đến:

– Sao, cô có thể trả lời tôi rồi chứ?

Mỹ Thuận lắc đầu trả lời dứt khoát:

– Bản thiết kế ấy đã có chủ rồi.

Mọi người vui mừng ra mặt. Sĩ Tân đưa Thảo Sương ra ngoài cùng mọi người.

Sĩ Nguyên nắm tay Mỹ Thuận:

– Em có còn giận anh không hả?

Mỹ Thuận điểm ngón tay lên má anh, cô nũng nịu:

– Nhờ những cánh hoa lục bình kia em mới tha cho anh đó.

Đặt lên môi cô nụ hôn Sĩ Nguyên thì thầm:

– Gái nhỏ, anh thật sự yêu em không sao kể xiết.

Mỉm cười sung sướng, Mỹ Thuận nũng nịu:

– Ai cho anh gọi cái tên đó của em.

– Nghe dễ thương quá hả?

Sĩ Nguyên ôm chầm lấy cô. Mỹ Thuận đẩy ra:

– Đừng anh! Bệnh viện mà. Người ta cười đó.

– Họ cười thì hờ mườì cái răng của họ.

Mỹ Thuận cười khúc khích:

– Anh thật giống trẻ con!

– Mà nè, anh đưa em về Mỹ Thuận chứ?

– Dĩ nhiên rồi! Đám cưới tụi mình sẽ trang trí toàn là hoa lục bình ...

Hai người thật là hạnh phúc, Sĩ Nguyên đưa cô đi dạo dọc theo bờ sông nơi có thật nhiều hoa lục bình. Mỹ Thuận cười rạng rỡ!

- Hôm nay sao nhiều hoa lục bình thế hả?

Sĩ Nguyên thì thầm:

– Gái nhỏ ạ! Hoa lục bình trôi về đây để cùng chúc hạnh phúc hai đứa mình đó.

Bá cổ anh, Mỹ Thuận nói trong niềm hạnh phúc:

– Anh yêu hoa gì nhất hả?

Vòng tay ôm cô vào lòng Sĩ Nguyên thì thầm:

– Anh chỉ yêu màu tím hoa lục bình chung thủy thôi Gái nhỏ ạ!

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: Mây4phuong

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 24 tháng 8 năm 2007